

COLECȚIA

POȚI FACE ȘI SINGUR

36

PLACAREA CERAMICĂ

- ✓ gresie
- ✓ faianță
- ✓ piatră
- ✓ rigips

M. A. S. T.

DETALII PAS CU PAS

Toate drepturile rezervate. Este strict interzisă reproducerea
oricărei părți din această carte, în orice formă și prin orice mijloace
fără permisiunea scrisă a editurii M.A.S.T.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Placarea ceramică / editors of Creative Homeowner ;
trad.: Robert Mateescu. - București : Editura M.A.S.T.,
2013
ISBN 978-606-649-013-9

I. Mateescu, Robert Radu (trad.)

666.3

Cuprins

Capitolul 1 Principiile de bază ale placării ceramice

6

- Un istoric succint al placării ceramice
- Caracteristicile plăcilor ceramice
- Dimensiuni și forme
- Plăci ceramice ornamentale și speciale

Capitolul 2 Unelte și Materiale

12

- Unelte pentru proiectare și organizare
- Instrumente pentru tăiere
- Necesarul de unelte și materiale
- Unelte de finisare
- Materiale de bază
- Mortare și adezivi
- Chituri și materiale cu rol sigilat

Capitolul 3 Placarea ceramică a pardoselilor

24

- Principii de bază în materie de design
- Analizarea suprafeței de lucru și proiectarea viitoarei placări
- Pregătirea prealabilă specifică a pardoselii
- Consolidarea podelei sau a șapei pe care se vor aplica plăcile ceramice
- Placare cu gresie direct pe beton
- Stabilirea limitelor între care se va executa placarea
- Tehnica de placare ceramică a pardoselilor

Capitolul 4 Placarea ceramică a pereților

46

- Design și organizare
- Pregătirea pereților în vederea placării cu faianță
- Montarea unor noi plăci de rigips pe care se vor aplica plăcile ceramice
- Tehnica de montare a plăcilor ceramice pe perete

Capitolul 5 Placarea blaturilor mobilierului de bucătărie și baie

62

- Proiectare și organizare
- Pregătirea specifică a blaturilor
- Tăierea cu ajutorul ferăstrăului pendular
- Analizarea câmpului de lucru
- Adaptarea marginilor și tăierea plăcilor ceramice pentru a nu depăși câmpul de lucru
- Instalarea înălțătorului de blat
- Modalități de finisare a înălțătorului de blat

Capitolul 6 Căzi de baie și cabine de duș

78

- Pregătirea spațiului în care se va monta cada sau cabina de duș
- Instalarea cădițelor prefabricate
- Aplicarea unui pat de mortar subiacent
- Repere pentru aranjarea corectă a plăcilor ceramice în băi convenționale cu cadă sau în cabinele de duș
- Aplicarea adezivului
- Montarea accesoriilor

Capitolul 7 Placare ceramică mai deosebită

90

- Șeminee
- Placarea frontului unui șemineu
- Scări
- Aplicarea de plăci ceramice pe o suprafață de beton preexistentă
- Finisarea suprafeței șapei

Capitolul 8 Întreținere și Reparații

100

- Curățarea de rutină
- Metode obișnuite de întreținere
- Înlocuirea unei plăci ceramice sparte
- Înlocuirea unor plăci ceramice deteriorate situate în zone greu accesibile

Glosar

110

Index

11

Reguli privind protecția muncii

Deși absolut toate schițele și metodele descrise în această carte au fost supuse unei revizuirii stricte în ceea ce privește siguranța, nu credem că exagerăm atunci când ne referim la importanța utilizării unor metode sigure de construcție. Ceea ce urmează sunt sfaturi practice privitoare la siguranța efectuării manoperelor de dulgherie și tâmplărie.

- **Întotdeauna** executați cu atenție și în mod judicios operațiunile descrise în cadrul acestei cărți
- **Întotdeauna** asigurați-vă că instalațiile și dispozitivele sunt sigure; asigurați-vă, de asemenea, că niciun circuit nu prezintă suprasarcini și că toate instrumentele care funcționează pe bază de curent electric prezintă înțepături. Nu utilizați aceste instrumente în spații umede.
- **Întotdeauna** citiți cu atenție etichetele recipientelor cu vopsea, solvenți și alte produse de acest gen; permiteți ventilația adecvată în încăperea în care lucrați cu aceste produse și, în general, citiți toate atenționările producătorilor înscrisurate pe aceste recipiente
- **Întotdeauna** căutați și citiți instrucțiunile oferite de producători atunci când doriți să utilizați o unealtă și, în special, avertizările
- **Întotdeauna** utilizați un dispozitiv de împingere a obiectului pe care doriți să îl tăiați cu ajutorul ferăstrăului electric și, pe cât posibil, evitați să secționați piese de dimensiuni mici
- **Întotdeauna** îndepărtați cheia din mandrina oricărui tip de mașină de găurit, înainte de a începe să perforați
- **Acordați întotdeauna** atenție în mod voluntar modul de funcționare a unei scule, pentru a evita să vă răniți
- **Întotdeauna** trebuie să cunoașteți limitele instrumentelor pe care le folosiți. Nu încercați să le forțați a efectua lucruri pentru care nu au fost concepute
- **Fiți întotdeauna** siguri că toate piesele de reglaj ale uneltelor respective sunt strânse înainte de punerea acestora în funcțiune. Spre exemplu, verificați întotdeauna echerul mobil cu care este prevăzut un ferăstrău portabil, înainte de a-l pune în funcțiune
- **Întotdeauna** strângeți piesele cu dimensiuni mici pe un banc de lucru sau pe o altă suprafață de lucru, atunci când acționați asupra lor cu un instrument acționat electric
- **Întotdeauna** protejați-vă mâinile cu mănuși de cauciuc sau mănuși de protecție atunci când manipulați recipiente cu substanțe chimice, mutați sau stivuiți cherestea și atunci când efectuați lucrări mai grele de construcție.
- **Întotdeauna** purtați mască atunci când se creează praf în urma utilizării ferăstrăului sau a diferitelor tipuri de mortar. Atunci când folosiți substanțe toxice volatile și solvenți chimici utilizați un filtru special pentru curățarea aerului inspirat.
- **Întotdeauna** folosiți ochelari de protecție atunci când utilizați instrumente cu motor electric pentru a tăia și găuri metalul sau pentru a găuri și dăltui o bucată de beton
- **Asigurați-vă întotdeauna** că este suficient timp pentru ca reflexele corpului dvs. să vă salveze de la accidentare într-o situație periculoasă neprevăzută apărută în timp ce lucrați cu o unealtă acționată electric; totul se întâmplă fulgerător. **Fiți permanent în stare de alertă!**
- **Feriți-vă întotdeauna** mâinile de obiectele cu extremități tăietoare sau ascuțite
- **Întotdeauna** prindeți cu fermitate polizorul circular (flexul), de obicei utilizând ambele mâini
- **Întotdeauna** utilizați o mașină de găurit prevăzută cu un mâner auxiliar pentru controlul cuplului de torsiune, atunci când se folosesc șpirale de dimensiuni mari
- **Niciodată** nu utilizați scule de putere acționate electric atunci când sunteți obosit sau vă aflați sub influența băuturilor alcoolice ori a sedativelor
- **Niciodată** să nu secționați bucăți mici de lemn sau de țevă cu ajutorul unui ferăstrău electric. Secționați numai bucățile mari în bucăți mai mici
- **Niciodată** nu înlocuiți lama unui ferăstrău electric sau șpiralul unei mașini de găurit fără a deconecta mai întâi de la priză unealta respectivă. Nu vă bazați pe faptul că ați închis butonul pornit-oprit, deoarece îl puteți apăsa accidental, punând unealta electrică în funcțiune
- **Niciodată** să nu lucrați într-o încăpere slab iluminată
- **Niciodată** să nu vă apucați de lucru într-o ținută vestimentară prea largă, având părul lung desfăcut, cu manșetele deschise sau cu bijuterii pe degete și pe încheietura mâinii
- **Niciodată** nu utilizați instrumente tăietoare sau de perforare uzate excesiv. Duceți-le mai întâi la un centru specializat pentru ascuțire sau învâțați cum să vi le ascuțiți singuri
- **Niciodată** nu acționați cu o unealtă electrică de putere asupra unei piese – fie mare, fie mică – care nu este susținută ferm pe bancul de lucru
- **Niciodată** nu efectuați o tăiere cu ferăstrăul a unei piese care prezintă fixări ale capetelor situate la o distanță prea mare; susținerea piesei pe bancul de lucru trebuie realizată de o parte și de alta a liniei de secționare și cât mai aproape de această linie; în caz contrar, piesa asupra căreia se acționează se va curba afectând lama ferăstrăului
- **Niciodată** nu susțineți de dedesubt piesa pe care doriți să o tăiați cu ferăstrăul, cu ajutorul coapsei sau a altei părți a corpului dvs.
- **Niciodată** nu puneți ustensile tăietoare sau ascuțite, cum ar fi cuțite, cutere, sule sau dălți, în buzunare. Pentru a transporta astfel de ustensile, utilizați o curea special concepută în acest scop, prevăzută cu buzunărașe din piele groasă care se pot închide.

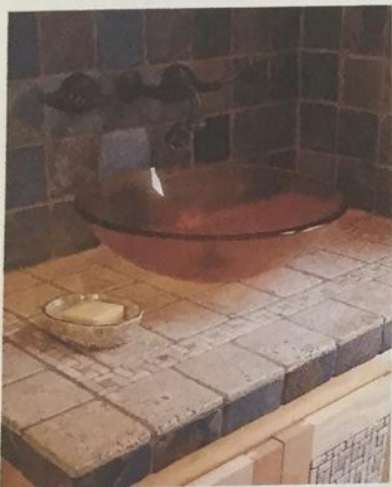
Introducere

Plăcile ceramice au fost folosite din cele mai vechi timpuri în scop decorativ în interiorul locuințelor, continuând să fie preferate și în zilele noastre. Plăcile ceramice sunt disponibile în prezent într-o multitudine de forme, dimensiuni și culori pentru a se potrivească oricărui stil arhitectural și de design interior și oricărui gust. Însă plăcile ceramice oferă și o combinație de calitate pe care nu o veți putea regăsi în cazul altor materiale de construcție. Placarea ceramică este extrem de durabilă. Nu este afectată de putrezire, de foc și nu oferă spații propice dezvoltării și înmulțirii insectelor. Montate corect, plăcile ceramice reprezintă unul dintre puținele materiale despre care se poate confirma că durează cât timp există și locuința, fără a necesita recondiționării majore sau chiar înlocuirea totală.

Este adevărat, însă, că montarea plăcilor ceramice necesită ceva mai mult timp decât aplicarea unei mochete, unui linoleum sau decât montarea unei plăci de rigips pe perete. Această carte își propune, însă, să vă prezinte detalii complete și să ilustreze prin imagini fiecare pas al manoperei de montare a plăcilor ceramice pe perete sau pe pardoseală. Vă vom oferi informații utile, ușor de înțeles, în legătură cu alegerea materialelor potrivite situației respective, cu modul de utilizare judicioasă a uneltelor manuale sau mecanice și cu modalități eficiente de placare atât pe suprafețe nou construite cât și pe suprafețe pe care se înlocuiesc plăci de ceramică preexistente. Veți fi capabili să montați singuri plăci ceramice în bucătărie, baie și dăbura, atât pe podea cât și pe pereți – utilizând aceleași tehnici ca și meșterii profesioniști. În cazul nefericit în care cineva scapă din mână un obiect greu pe o placă de gresie, există, de asemenea, un paragraf destinat efectuării de reparații și întreținere în astfel de cazuri.

Principii de bază ale placării ceramice

PLĂCILE MODERNE DIN CERAMICĂ SAU PIATRĂ oferă posibilitatea conceperii unor sute de opțiuni în materie de design. Spre deosebire de multe alte materiale de construcție folosite ca variante de acoperire a pereților, pardoselilor sau ca plinte la locul de unire al pereților cu podeaua, plăcile ceramice nu ard, nu își modifică culoarea, nu se pătează cu ușurință, deși unele variante de piatră naturală trebuie sigilate cu un lac special pentru protecție. Plăcile ceramice rezistă mai bine decât majoritatea celorlalte materiale de interior, considerându-se că durează în timp la fel de mult ca și suprafețele cu rol de suport al acestor plăci.

Nu este absolut necesar să fie aplicate pe o suprafață betonată, însă suprafețele care vor susține plăcile ceramice trebuie consolidate, întărite pentru a deveni rigide. Chiar și o ușoară flexibilitate a podelei de lemn manifestate atunci când pașiți, este capabilă să producă fisuri în grosimea adezivului, plăcile desprinzându-se după un timp. Puteți potența rigiditatea podelei cu ușurință prin aplicarea deasupra a unui strat de furnir sau placaj sau prin înlocuirea podelei de lemn cu o placă de beton sau o șapă groasă.

Metoda învechită de montare a plăcilor ceramice necesită în mod obligatoriu executarea unei șape de mortar cu un conținut ridicat de ciment, cu rol de suport solid al acestor plăci ceramice. Metoda mai modernă nu mai impune realizarea prealabilă a șapei cu rol de suport, în cele mai multe dintre situații. Pur și simplu aplicați cu un „piepten” special conceput adezivul și apoi presați plăcile ceramice pe poziție.

Un istoric succint al placării ceramice

Cele mai vechi tipuri de plăci ceramice decorative datează din epoca preistorică, când a început să ia avânt utilizarea argilei pe post de material de construcție, în mod independent în rândul populațiilor aparținând mai multor culturi timpurii. Precursorile plăcilor ceramice moderne nu erau finisate și modelate, iar rezistența lor mecanică nu se apropia nici pe departe de cea a plăcilor ceramice de care dispunem astăzi. Principalul material utilizat la confecționarea lor era adunat de pe malurile râurilor și apoi modelat în forme aproximativ paralelipipedice, operațiunea încheindu-se prin uscarea lor în căldura oferită de razele solare. Primele plăci ceramice nu erau vopsite sau inscripționate, însă, cu aproximativ 6000 de ani în urmă oamenii au început să le decoreze, după posibilitățile vremii, cu pigmenți naturali și prin scrijelirea pe suprafață a unor desene.

Arderea ceramicii

În Antichitate, egiptenii au fost primii care au descoperit fenomenul arderii obiectelor din lut la temperaturi ridicate într-un cuptor, urmat de creșterea rezistenței mecanice și a rezistenței față de expunerea la acțiunea apei. Multe culturi străvechi utilizau plăci subțiri din lut ars, de formă pătrată, ca elemente decorative în arhitectura lor.

Clădirile din orașele antice mesopotamiene erau placcate cu teracotă neglazurată și cu plăci ceramice decorative frumos colorate. În Grecia și Roma Antică se practica placarea ceramică a podelelor și acoperișurilor, precum și montarea de țevi din ceramică pentru evacuarea apelor reziduale menajere. În China Antică populația utiliza un lut de culoare albă numit caolin pentru a produce ceramică albă, foarte durabilă, cunoscută sub numele de porțelan.

În Europa Evului Mediu, plăcile ceramice erau rezervate placării planșelor lăcașelor de cult. Bizantinii au excelat în utilizarea plăcilor ceramice la scară redusă; ei sunt cei care au creat modelele expresive de mozaic și placarea murală cu ceramică, bucăți de sticlă și piatră.

Smălțuirea plăcilor ceramice

Ceramiștii persani, inspirați de obiectele chinezești din porțelan importate, au dat naștere unei tradiții decorative care s-a răspândit în tot sudul Asiei, Africa de Nord, în Spania prin intermediul culturii maurice și, într-o oarecare măsură, în țările europene. Datorită faptului că religia islamică interzice folosirea imaginilor umane în artă, artiștii au optat pentru modelele intens colorate de plăci ceramice cu felurite ornamente care se îmbină în mod armonios.

Plăcile ceramice groase glazurate și intens colorate erau tăiate și apoi asamblate în mozaicuri de dimensiuni importante, cu variații coloristice subtile. Este meritul artiștilor islamici inventarea glazurii cu oxizi metalici, prin utilizarea staniului, cuprului, cobaltului, manganului și antimoniului, care conferă smălțului strălucire și rezistență. Începând cu secolul al 15-lea, smălțuirea plăcilor ceramice cu ajutorul oxidilor metalici a devenit populară în Italia, italienii aducându-și aportul în mod semnificativ în ceea ce privește designul. Această influență beneficiază a trecut granițele țării, prin intermediul lucrărilor manufacturerilor italieni, fiind repede adoptată și de artiștii din celelalte țări europene. Centrele europene importante de comerț au împrumutat numele lor motivelor locale și tipurilor locale de plăci ceramice, care sunt încă folosite, ca de exemplu ceramică de Delft (denumire care vine de la orașul Delft din Olanda) și ceramică majolica (de la Majorca, Spania).

Tipuri moderne de plăci ceramice

Astăzi, cei mai mulți dintre producătorii de gresie și faianță utilizează metoda de producție prin presare. Mai întâi, un amestec de ingrediente este supus presării pentru a lua forma dorită de placă ceramică. Apoi, placa este supusă glazurării (sau este lăsată neglazurată) și tratată termic într-un cuptor. Unii producători pot obține forma plăcilor prin comprimarea materialului într-o presă și evacuarea sa în interiorul unei matrice, sau prin aplatizarea materialului în fază plastică cu ajutorul unei role speciale, urmată de tăierea în forma dorită, exact cum gospodinele taie prăjiturile dintr-un blat de cocă, utilizând o formă din plastic sau un pahar.

Indiferent de metoda aleasă pentru modelare, toate plăcile ceramice trebuie mai apoi arse pentru a deveni rezistente. Puritatea lutului sau a argilei, numărul de reprize de ardere și temperatura interioară a cuptorului determină împreună calitatea și, implicit, prețul.

Temperatura de ardere variază între 480°C și 1400°C. Temperaturile mai joase de ardere determină producerea unei ceramicii poroase și a unui smălț nerezișt și friabil; temperaturile superioare produc o ceramică densă, neporoasă și o glazură rezistentă.

În prezent, plăcile decorative din ceramică sau piatră naturală sunt disponibile într-o largă varietate de stiluri, permițând designerului un mixaj și o potrivire de nuanțe și stiluri.

Plăcile ceramice moderne permit acoperirea diferitelor suprafețe cu o variantă multicoloră care creează impresia de tot-unicar.

Caracteristicile plăcilor ceramice

Există pe piață mai multe tipuri de plăci ceramice, ce pot fi clasificate după mai multe criterii. S-au descris câteva proprietăți în funcție de care se va opta pentru un anumit tip de placă ceramică, în strânsă dependență cu particularitățile spațiului în care se va realiza montajul.

Arderea și smălțuirea

După obținerea formei plăcilor ceramice, acestea trebuie să se usuce suficient încât să capete stabilitate. Temperatura cuptorului este un factor determinant al porozității smălțului final care acoperă ceramica. Plăcile arse la temperaturi mai joase sunt, în general, mai poroase și au o glazură mai friabilă decât cele arse la temperaturi mai înalte. Rolul acestui înveliș glazurat este de a adăuga diferite culori și desene, precum și de a proteja masa de ceramică a plăcii. Culoarea este conferită de un amestec de pigmenți adăugați înainte de introducerea plăcii în cuptor sau aplicat pe o placă ceramică deja întărită prin ardere și care aderă grație unei ardere secundare. Glazura plăcilor ceramice poate varia în limite largi, de la foarte netedă și lucioasă până la foarte mată.

Absorbția apei

În principal se disting patru categorii de plăci ceramice, în funcție de cantitatea de apă pe care o pot absorbi. Plăcile cu structură mai poroasă sunt, în general, mai moi și absorb mai multă apă. Ele sunt, în general, mai dure, putând avea un preț mai ridicat.

Ceramica nevitoasă (nesticloasă) absoarbe aproximativ 7% sau chiar mai multă apă; ceramica semivitoasă (semisticloasă) absoarbe apă între 3% și 7%; ceramica vitroasă (sticloasă) absoarbe între 0,6-3% apă, iar cea impermeabilă absoarbe sub 0,5% apă. În general, cu cât timpul de ardere este mai lung și cu cât temperatura de ardere este mai ridicată, cu atât vom obține o placă ceramică mai neporoasă (sau vitroasă). Plăcile vitroase și impermeabile includ ceramica mozaicată și porțelanată. Este contraindicată montarea de plăci nevitoase sau semivitoase în mediul exterior, mai ales în zonele cu climă rece, deoarece vor absorbi apă care va îngheța, ducând la crăparea plăcilor.

Porozitatea devine un factor decizional important în alegerea de plăci ceramice care vor fi montate într-un mediu umed, cum ar fi în jurul căzii de baie sau în cabina de duș, datorită faptului că apa absorbită de către porozitățile din structura plăcilor va reprezenta un mediu propice dezvoltării bacteriilor patogene și, cu timpul, va penetra întreaga grosime a plăcii ajungând la nivelul adezivului, pe care îl va degrada.

Selecția plăcilor ceramice

Atunci când intrați într-un magazin de comercializare a gresiei și faianței, veți observa, probabil, că acestea sunt așezate pe principalele categorii – gresie pentru placarea podelei, faianță pentru placarea pereților și inserții decorative mozaicate. De asemenea, veți găsi și variante mai speciale, cum ar fi plăcile ceramice pictate manual și bordurile (plinte).

Plăcile ceramice pentru pardoseală. Majoritatea plăcilor ceramice glazurate pentru pardoseală (gresie) se pretează și la placarea blaturilor mobilierului de bucătărie sau de baie și a altor suprafețe orizontale destinate traficului intens. Unele dintre acestea sunt foarte grele, neputând fi fixate pe pereți fără a avea la dispoziție suporti speciali în timpul montajului, cum ar fi de exemplu un dreptar sau o înșuruire de cuie bătute în perete. Unele dintre aceste plăci au dimensiunea de până la 250 cm², putând fi greu de manipulat sau chiar nepretându-se din punct de vedere al dimensiunilor la placarea pereților. Gresia glazurată este adesea prezentată în cataloagele producătorilor ca plăci de piatră glazurată sau lespede glazurată. De obicei, plăcile de gresie glazurată se montează la interior, însă există unele tipuri de plăci ceramice glazurate destinate placării pardoselii care conțin un praf fin de carbid încorporat în glazură pentru a le face rezistente la alunecare atunci când sunt umede.

Plăcile ceramice destinate placării pereților. Plăcile de faianță, căci despre ele este vorba, sunt în general mai subțiri, mai ușoare, nevitoase (poroase), învelite cu o glazură subțire. Majoritatea tipurilor de faianță nu rezistă la trafic atunci când sunt montate pe post de gresie. În comerț există, de asemenea, varianta unor foi alcătuite din mai multe bucăți de faianță cu dimensiuni reduse fixate pe un suport din hârtie specială sau din material plastic cu aspect țesut. Montarea unor astfel de foi este mai rapidă deoarece nu se mai consumă timp cu aranjarea fiecărei plăcuțe de faianță în parte.

Plăcile ceramice mozaicate. În această categorie specială intră toate plăcile ceramice cu suprafața de cel mult 5 cm pătrați. În general, aceste plăci compacte, vitroase rezistă la acțiunea apei, pătare, impact, îngheț și uzură, fiind indicate, practic în orice situație. Din punct de vedere al formei, pot fi

pătrate, dreptunghiulare, hexagonale, rotunde, în formă de picătură, de trifoi sau de prundiș. Majoritatea se prezintă sub forma unor foi (folii) mai mari alcătuite din mai multe plăcuțe mozaicate prinse pe un suport posterior.

Modelul antic de plăci ceramice. Deși unele modele antice de plăci se găsesc la prețuri foarte ridicate, altele au prețuri relativ rezonabile. Din varietatea de reproduceri existentă pe piață, menționăm plăcile cu design în stil victorian și Art Deco. Dacă nu puteți găsi mostre originale, vă sfătuim să contactați firme specializate pe importul de plăci ceramice pictate manual.

Plăci ceramice pictate manual și plăci cu design tip frescă. Numeroși comercianți importanți de plăci ceramice oferă o gamă largă de modele de plăci ceramice pictate manual de proveniență autohtonă sau de import. Câțiva producători angajează chiar un mic colectiv de artiști plastici pentru a executa la comandă plăci ceramice pictate manual personalizate, întocmai procedând și unii mici artizani independenți care își comercializează produsele în mici magazine cu specific ceramic. Plăcile pictate manual sunt disponibile la bucată și au rolul de a înfrumuseța un blat de mobilă de bucătărie sau frontul unui șemineu.

Unele dintre plăcile pictate manual prezintă suprafețe sculptate, în timp ce altele sunt sectionate manual pentru a obține forme atipice. Plăcile ceramice pictate manual la comanda clientului variază ca preț între 20 dolari și peste 100 de dolari bucata, cele mai ieftine fiind plăcile alese dintr-un stoc existent la manufacturier, iar cele mai scumpe fiind plăcile cu design mai complicat comandat de clientul însuși.

Dacă plăcile ceramice pictate manual vi se par prea costisitoare, există și alternative. Majoritatea comercianților dețin spre vânzare plăci decorativ și plăci cu decorare prin site la un preț mai accesibil.

În timp ce mozaicurile antice erau instalate piesă cu piesă (stânga), dispunem în prezent de modele complicate aplicate pe o singură bucată de placă ceramică (dreapta)

În timp ce mozaicurile antice erau instalate piesă cu piesă (stânga), dispunem în prezent de modele complicate aplicate pe o singură bucată de placă ceramică (dreapta)

Plăci ceramice mai mari, listuri ornamentate și plăcuțe ceramice pictate manual pot fi combinate pentru a obține panouri intens decorate și cu o multitudine de culori.

Dimensiuni și forme ale plăcilor ceramice

Plăcile ceramice convenționale sunt disponibile în câteva forme, putând utiliza pentru placarea unei arii o singură formă sau o combinație de două sau mai multe forme, cu scopul de a obține un model mai neobișnuit. Dimensiunile acestor plăci ceramice pot varia cu 3 mm în plus sau în minus, la fel ca și grosimea lor, în funcție de producător. Aceasta înseamnă că nu întotdeauna veți putea combina plăci ceramice provenite de la mai mulți producători.

Plăcile individuale

Acesta este tipul de gresie și faianță pentru care optează cei mai mulți dintre cei care își montează singuri plăcile ceramice: plăcile ceramice individuale se aplică una câte una. Sunt disponibile într-o largă varietate de dimensiuni, culori și modele. Majoritatea plăcilor decorative executate la comandă și a plăcilor pictate manual se încadrează în această categorie. Plăcile ceramice individuale au, în general, o grosime de 0,6-2 cm și dimensiuni de la 2,5 x 2,5 cm până la 30 x 30 cm. Bineînțeles că există și plăci cu dimensiuni mai mari și cu diferite forme geometrice. Cel mai adesea, plăcile individuale se montează aliniat, spațiile dintre ele creând senzația unui grilaj, tăierea plăcilor fiind necesară numai la extremitățile suprafeței placate. Dimensiunea care apare listată în catalogul producătorului este, de regulă, nominală și nu reală. Această valoare include, de obicei, și o mică toleranță pentru chit.

Plăcile ceramice lipite pe o folie

Această variantă este alcătuită dintr-un număr de plăci ceramice gata montate cu partea lor posterioară pe o folie de hârtie, o folie de plastic sau o plasă din material textil. Ele pot fi, de asemenea, anexate foliei prin mici puncte de vinil, poliuretan sau silicon, printr-un proces tehnologic numit lipire în puncte. Multe dintre folii au suprafața de 900 cm² sau chiar mai mare. Această variantă își găsește utilitatea în special în cazul plăcilor ceramice mici, care, altfel, ar consuma foarte mult timp pentru montare. Secționând folia în fâșii mai înguste, avem posibilitatea de a monta plăcile și pe curbe line. În principiu, foliile prevăzute cu plăcuțe ceramice se montează în același mod ca și plăcile ceramice individuale. Spațiile dintre plăcuțele ceramice aplicate pe folie trebuie, după ce acestea sunt montate pe perete, chituite. La extremitățile suprafeței ce trebuie placată, dacă spațiul oferit nu este suficient pentru întreaga folie, aceasta se va secționa în folii parțiale.

Paneluri din plăci ceramice prechituite

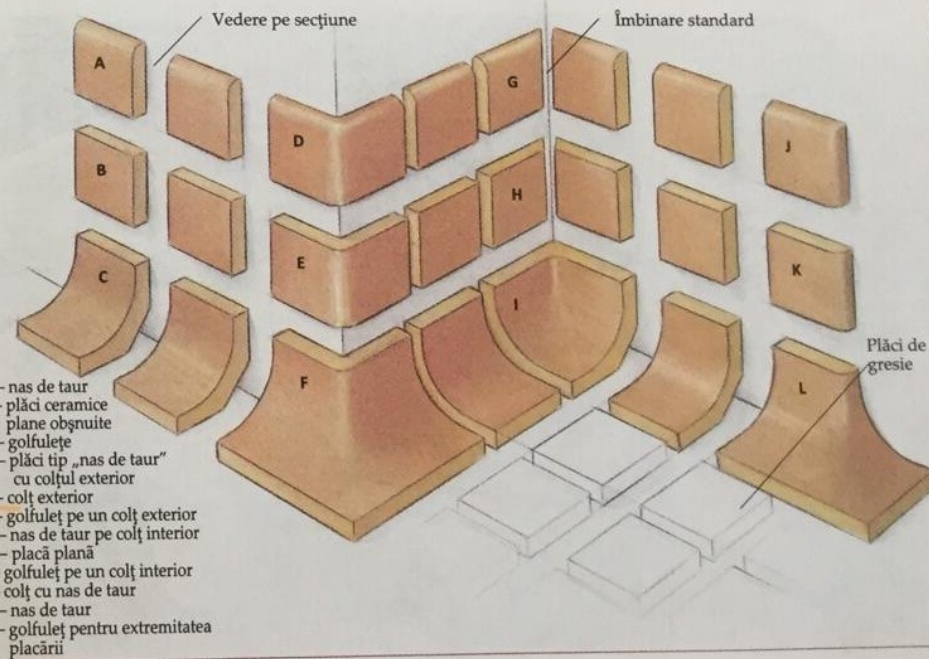
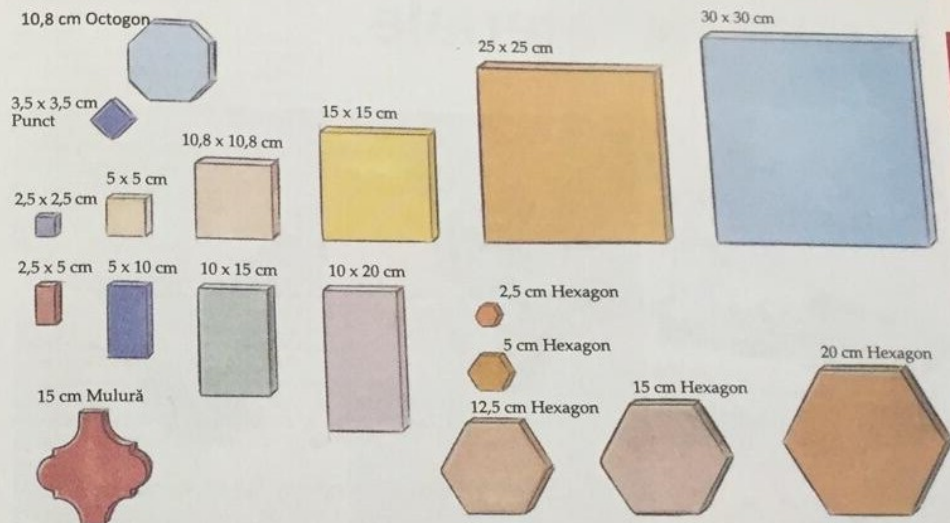
Ideea de a elimina necesitatea de chituire a spațiilor dintre plăcile ceramice a fost bine primită de public. Unele magazine de profil oferă în acest sens paneluri de plăci ceramice prechituite. Însă, în acest caz, chitul este de fapt un poliuretan sau un PVC flexibil sau este confecționat dintr-un silicon, ori un cauciuc special. Joncțiunile dintre plăci, în această situație, nu sunt rigide, permițând încovoarea și elongarea ușoară ce însoțesc mișcările normale ale construcției. Este, de asemenea, disponibilă o varietate de borduri ornamentate pentru a completa montajul. Șanțurile dintre panelul de plăci ceramice și aceste borduri vor fi umplute cu silicon sanitar. Chitul preexistent pe panelurile gata confecționate este, de obicei, tratat cu o substanță antifungică, pentru a permite montarea acestor panouri cu plăci ceramice în băi și cabinile de duș. Din cauza acestui tratament chimic, Administrația Alimentelor și Medicamentului din S.U.A. nu recomandă montarea panourilor pe blatul mobilierului de bucătărie sau în alte locuri unde se prepară mâncarea. Panelurile sunt disponibile într-o gamă destul de largă de nuanțe și culori.

Bordurile ceramice și tipuri de plăci ceramice

Toate plăcile ceramice care nu au suprafață plană sunt încadrate în categoria plăcilor cu formă specială. Ele sunt utilizate fie pentru finisarea și netezirea muchiilor, fie pentru placarea colțurilor anumitor spații. În cataloagele producătorilor există imagini însoțite de dimensiuni ale plăcilor cu formă specială, în funcție de tipul de plăci ceramice cu care s-a efectuat placarea spațiului respectiv și cu care, aceste plăci speciale, trebuie să se asorteze.

- **Unghiuri.** Aceste plăci speciale acoperă unghiuri interioare și exterioare care oferă o modificare bruscă de orientare și în locul muchiilor rotunjite.
- **Praguri.** Jumătățile de placă numite praguri sunt utilizate pentru a umple ariile înguste, cum ar fi de-a lungul frontului unui blat.
- **Baze (borduri).** Plăcile concepute special pentru linia podelei, numite borduri ceramice, sunt prevăzute cu o muchie superioară finisată. Ele sunt utilizate în locurile în care podeaua a fost placată, însă pereții nu.
- **Mărgele.** Aceste plăci speciale sunt uneori denumite sferturi de cerc, fiind folosite pentru placarea colțurilor și unghiurilor (muchiiilor). Piesele înguste sunt curbate în unghi rotunjit de 90°.
- **Nas de Taur.** Acestea sunt plăci ceramice obișnuite plane, cu o margine curbată și finisată. Ele au rolul de a continua fără întrerupere cursul placării cu plăci ceramice plane atunci când se ajunge în proximitatea unui colț, mai exact lângă intersecția dintre două planuri diedre. Adesea, o placă specială tip „nas de taur” formează împreună cu un prag ceramic o pereche, ele îmbinându-se în unghi perfect. Rezultatul îl constituie obținerea unui colț sau a unei muchii lin rotunjite. Se descriu două tipuri de plăci cu design tip „nas de taur” – unul pentru montare cu un strat subțire de adeziv și altul pentru aplicarea deasupra unui pat de mortar realizat în prealabil.
- **Plăci speciale destinate blatului de mobilier de bucătărie.** Aceste piese sunt montate pe profilul exterior, frontal al unui blat. Buza ridicată este concepută pentru a împiedica prelungirea picăturilor de apă.
- **Golfulețe.** Aceste piese sunt utilizate pentru a conferi unui colț unghiul dorit de montator. Colțul poate avea deschidere fie spre interior, fie spre exterior. Baza golfulețului este și ea rotunjită pentru a se plia peste nivelul pardoselii. Modelele speciale de golfulețe care sunt prevăzute cu o margine finisată ocolesc colțul zidului în zone în care nu se mai aplică și faianță deasupra nivelului reprezentat de această margine. Alte piese tip „golfuleț” nu sunt prevăzute cu margini finisate.
- **Piese îmbinate în unghi ascuțit.** Două astfel de piese alcătuiesc împreună un colț care prezintă pe linia îmbinării un strat de ciment.
- **Piese rotunjite.** Aceste plăci ceramice speciale creează un colț rotunjit în locul unui unghiular.
- **Borduri pentru piscine.** Aceste plăci ceramice sunt proiectate pentru a acoperi coamele bazinelor de înot. Ele necesită montarea pe o șapă groasă de mortar.
- **Plăci ceramice în formă de V.** Deși sunt denumite astfel, aceste plăci destinate placării marginilor are mai degrabă o formă de L, pentru a acoperi, spre exemplu, perimetrul unei teighele sau pentru a se aplica deasupra profilului frontal al unei foi de furnir.
- **Plăci tip pervaz de fereastră.** Acest tip de placă ceramică prezintă la extremitate o margine finisată, iar la extremitatea opusă un colț rotunjit. Ea acoperă pervazul propriu-zis și apoi prezintă o curbă în jos pentru a se întalni frontal cu ultimul rând de faianță de sub fereastră. În absența acestui tip de placă specială, veți avea nevoie de două plăci ceramice, și anume: O placă perfect plană cu care veți acoperi glaful și o placă în sferă de cerc pentru a realiza întoarcerea pe peretele vertical. După cum v-ați putut da seama, plăcile tip pervaz simplifică mult montajul în această situație.

Dimensiuni și forme

Unelte și materiale

DACĂ SUNTEȚI UN MEȘTER ACTIV, probabil că deja dețineți cele mai multe dintre sculele de care aveți nevoie pentru aplicarea gresiei și faianței. S-ar putea să doriți să cumpărați câteva instrumente speciale pentru montarea plăcilor ceramice, cum ar fi ferăstrăul cu apă, însă le puteți și închiria din centre de bricolaj. Dacă vă aflați în plin proces de acumulare de unelte și instrumente, luați în calcul și următoarele îndrumări. Ele vă pot ajuta să achiziționați niște produse de calitate pentru toate tipurile de proiecte în domeniul construcțiilor.

Durabilitate. Vă sfătuim ca uneltele pe care le utilizați în mod frecvent, cum ar fi ciocanul și ferăstrăul, să fie de bună calitate. Instrumentele pe care le folosiți rareori pot să nu fie profesionale, pentru a face economie.

Precizie. Achiziționați ustensile adecvate manoperelor pe care sunteți capabili să le executați și nu unele care sunt destinate unor acțiuni pentru care, oricum, nu aveți deprinderile necesare. Orientați-vă către unelte de bază proiectate pentru a executa un singur lucru, însă fără cusur. În acest sens, încercați să evitați unelte multifuncționale.

Rezistență mecanică. Dacă doriți să achiziționați un ciocan, o coarbă sau o pârghie metalică, orientați-vă către exemplare forjate în locul celor confecționate prin turnare. Metalul turnat încorporează bule de aer în structura sa, care, la răcire, se vor materializa prin zone de rezistență mecanică scăzută la șocuri.

Prețul. Dacă aveți dubii în această privință, un sfat bun ar fi acela de a evita atât produsele cele mai scumpe, cât și pe cele mai ieftine. Cele mai scumpe ustensile, de obicei, sunt capabile să îndeplinească mai multe condiții decât veți avea vreodată nevoie, iar cele mai ieftine au, de regulă, vicii ascunse.

Necesarul de unelte și aranjarea lor la locul de muncă

Este posibil ca deja să dispuneți de cele mai multe dintre uneltele necesare montării plăcilor ceramice. Pentru a executa ancadramentul suprafeței ce necesită placarea și pentru a da un nivel, aveți nevoie de un dreptar prevăzut cu bulă de aer în sens vertical și orizontal și de un echer de dimensiuni mai mari. Reperetele astfel obținute trebuie, bineînțeles, inscripționate pe suprafețe cu ajutorul unor crete de mai multe culori. Acolo unde este nevoie de o măsurătoare strictă, veți avea nevoie de o ruletă sau de rigla flexibilă a tâmplarului. Deși nu va fi nevoie prea mult de folosirea ciocanului, trebuie să îl aveți, totuși, la îndemână. Pentru pregătirea suprafeței destinată placării, în afară de ciocan, veți mai avea nevoie de câteva alte scule mărunte cum ar fi dalta, șpaclul și un cutter. În general, cu cât se cere o pregătire mai elaborată, cu atât veți avea nevoie de o gamă mai largă de unelte, inclusiv unele scule care nu au nimic de a face cu plăcile de gresie și faianță, ca de exemplu o cheie franceză cu care să deconectați racordurile și sifoanele chiuvetelor din baie și bucătărie, precum și bateriile montate pe perete.

Țineți minte că plăcile ceramice sunt foarte dure, la tăierea lor cu un ferăstrău electric sau cu un flex putând sări multe particule ascuțite. De aceea, sunteți sfătuiți să purtați ochelari de protecție. Tot în cursul procesului de tăiere și polizare a plăcilor ceramice se creează mult praf în atmosfera încăperii ce poate irita căile respiratorii. Pentru a evita acest lucru, purtați masca de unică folosință sau chiar masca pentru substanțe toxice volatile. Deoarece pentru montarea gresiei veți adopta poziția în genunchi pe o suprafață rigidă, aveți neapărat nevoie de o pereche de genunchiere.

A – mănuși de protecție din cauciuc; B – mănuși de lucru; C – protectoare pentru genunchi (genunchiere); D – ochelari de protecție uzuali; E – ochelari mai mari de protecție; F – mască pentru reținerea particulelor; G – mască pentru a respira într-un mediu cu substanțe toxice; H – protectoare pentru urechi (antifoane)

A – bormașină portabilă cu acumulator; B – boloboc; C – ferăstrău circular; D – echer pentru construcții; E – cheia reglabilă (mops); F – instrument de tăiere a plăcii de susținere; G – cutia de cretă; H – echer cu diferite unghieri; I – șpaclu de 15 cm; J – ruletă; K – ciocan; L – cutter; M – șmirghel; N – dalta; O – creion de tâmplar; P – șurubelniță; Q – cuțit pentru chit; R – mini-ferăstrău

Instrumente de tăiere a plăcilor ceramice

Pentru a realiza tăieturi drepte în gresia sau faianța smălțuită, aveți nevoie numai de un cutter convențional pentru tăierea sticlei, de o șină liniară de metal cu margine perfect rectilinie și de o bucată de sârmă mai groasă sau o tijă subțire. Pur și simplu zgâriați suprafața smălțuită a plăcii ceramice cu cutterul de-a lungul muchiei drepte. Apoi, așezați placa cu marcajul trasat de cutter exact deasupra sârmei sau tijei și apăsați ferm de ambele părți pentru a crăpa placa de-a lungul marcajului.

Puteți să vă aduceți aportul în sensul unei îmbunătățiri fără mari eforturi a metodei prezentate mai sus. Cel mai simplu mod ar consta în utilizarea unui tăietor de plăci dotat cu capacitatea de spargere controlată, acesta realizând singur trei operațiuni – marcarea, tăierea și spargerea pe linia de tăiere. Acest instrument devine absolut necesar în cazul în care aveți multe plăci ceramice de tăiat, el contribuind la reducerea substanțială a timpului de lucru și realizând tăieturi mai curate. (Aceste instrumente sunt, de asemenea, disponibile la magazinele cu raion de închiriere a uneltelor).

Instrumentele mecanice de tăiere și despicare a plăcilor ceramice sunt disponibile în mai multe dimensiuni și forme, însă majoritatea constau într-un cadru metalic care menține placa pe poziție și o lamă sau o roată suflată cu carborund care culisează de-a lungul unei baghete de ghidaj, aceasta asigurând o tăietură perfect dreaptă, fără neregularități.

Majoritatea acestor mașini de tăiat prezintă un mâner care se apasă odată ce placa este marcată, pentru a o despica pe linia de tăiere. Procedul este unul simplu: după poziționarea

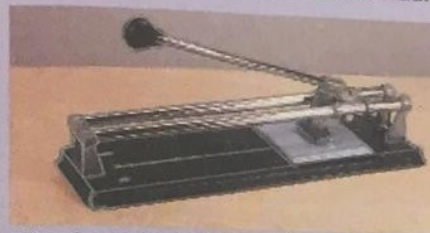
plăcii ceramice pe cadrul metallic se realizează marcarea liniei care prefigurează limita tăierii cu ajutorul lamei sau roții care prefigurează limita tăierii cu ajutorul lamei sau roții suflate cu carborund. La final se apasă ferm pe mâner până ce placa crapă. (vezi paragraful „Utilizarea mașinii de tăiat plăci ceramice”).

Majoritatea instrumentelor manuale de tăiat gresie ori faianță nu sunt bune pentru a tăia plăci cu suprafață mare sau plăci prea groase, cum sunt spre exemplu plăcile de piatră naturală. Dacă aveți de tăiat numai câteva astfel de plăci din piatră utilizați o variantă a metodei prezentate de marcarea și despicare. Montați o lamă suflată cu carborund pe un ferăstrău manual și, prin mișcări repetate de du-te vino, tăiați un șanț cu o adâncime de aproximativ 1,5 mm pe fața glazurată a plăcii (Plăcile foarte groase pot necesita și o a doua tăietură pe fața lor posterioară pentru o mai mare siguranță). Apoi, așezați placa peste un baston de lemn sau peste o bucată de sârmă groasă și apăsați brusc, cu putere, bilateral pentru a crăpa placa pe direcția șanțurilor executate în prealabil. Această modalitate de tăiere dă rezultate, însă este destinată situațiilor în care avem de tăiat numai câteva plăci mai dificile. Dacă avem de tăiat multe astfel de plăci pentru care nu putem folosi mașina manuală de tăiat, trebuie să utilizăm situațiilor în care avem de tăiat acționată printr-un motor electric nu dă greș indiferent de tipul de placă ceramică asupra căreia se acționează, fiind ideală în situațiile în care aveți de realizat multe tăieturi de aspect neregulat. Ferăstrăul electric cu apă este în principiu un ferăstrău fix circular în care discul tăietor suflat cu carborund este răcit cu apă. (Și acesta se găsește de închiriat în magazinele de profil).

A – ferăstrău circular cu apă; B – bormașină portabilă cu acumulator prevăzută cu un miniferăstrău de decupat orificii; C – flex cu disc de carborund; D – mașină manuală de tăiat plăcile ceramice, cu mâner; E – clește pentru gresie și faianță; F – cutter pentru sticlă; G – ferăstrău manual cu lamă cu carborund.

Utilizarea unui instrument manual de tăiere și despicare a plăcilor ceramice

Mânerul unui astfel de aparat mecanic are două funcții principale. Prima, de imprimare a liniei de tăiere; a doua, de despicare a plăcii în două bucăți, prin apăsare fermă, de-a lungul liniei executate anterior.

Mașina de tăiere și despicare a plăcilor execută tăieturi cu precizie și rapiditate. Fixați placa ceramică în dreptul operatorului situat la extremitatea instrumentului și apoi trageți linia de tăiere printr-o mișcare de translație cu o ușoară apăsare a pârghiei tăietoare.

Utilizarea unui ferăstrău electric cu răcire pe bază de apă

1. Ferăstrăul cu apă obișnuit prezintă, din fabricație, atașat un rezervor pentru apă. Un anumit mecanism proiectează un jet fin de apă către zona de tăiere, pentru lubrifierea lamei tăietoare.
2. În cazul ferăstrăului cu apă, dumneavoastră veți împinge placa către lama tăietoare, în locul manipulării lamei asupra plăcii ceramice. Foarte important este să țineți ferm placa pe masa de lucru a ferăstrăului.
3. Lama cu dinți fini secționează placa ceramică cu mai multă ușurință decât o face lama unui ferăstrău electric care taie o scândură. Acest tip de ferăstrău poate tăia și forme speciale de plăcuțe ceramice.

SFATURI UTILE: Când utilizați ferăstrăul electric cu apă protejați-vă ochii cu ochelari de protecție. Fiți foarte atenți cum mănuiți plăcile către lama tăietoare. Placa, trebuie susținută ferm pe platforma de lucru în timp ce dvs. o împingeți lent și constant către lamă, acordând în permanență atenție la degete.

Tăierea formelor neregulate

În unele situații, există anumite locuri în care nu putem monta o placă ceramică întreagă sau o bucată dintr-o placă tăiată cu mașina manuală de tăiat plăci. În alte situații te poți descurca efectuând o tăietură oblică rectilinie cu ajutorul mașinii manuale de tăiat plăci ceramice, în acest fel îndepărtând colțul triunghiular al unei plăci, mai mic sau mai mare, în funcție de situația dată. De exemplu, dacă doriți să montați gresie lângă suportul unui convector, veți putea evita țeava de alimentare care străpunge podeaua, prin tăierea colțului triunghiular al plăcii de gresie cu ajutorul clasei mașini manuale de tăiere și despăcare a plăcilor ceramice. Placa rezultată nu se va apropia prea mult de țeava de alimentare, însă nu are prea mare importanță dacă limita plăcii este mascată de către carcasa convectorului.

În multe cazuri însă, problema va fi soluționată de către un clește pentru gresie și faianță. (vezi mai jos „Utilizarea cleștilor pentru gresie și faianță”).

Secretul succesului în mânăuirea acestui tip de clește este să vă înarmați cu răbdare și, încetul cu încetul, să executați mici „ciupituri” din placa ceramică, bucățelele rupte fiind chiar de

3-4 mm. Odată ce veți prinde îndemânare suficientă, fără să crăpați placa ceramică, veți constata că nu mai există vreo situație de montaj în jurul unei țevi pe care să nu o puteți rezolva cu succes.

Atunci când o țeavă trebuie să străpungă mijlocul unei plăci, trebuie să utilizați bormașina care, în locul șpiralului, va avea montat un dispozitiv tubular tip ferăstrău care, prin rotire, va excuta o gaură în placa ceramică. Mai întâi faceți o probă pe o placă ceramică pe care nu o mai utilizați. Rezultatul acestui tip de tăiere îl reprezintă obținerea unei găuri nete care permite aplicarea traversei de rosturi între marginile ei și exteriorul țevii care o traversează. Pentru montarea plăcii va fi nevoie să deșurubați țeava de pe poziție, remontarea sa făcându-se a doua zi, după priza adezivului de faianță.

Pentru a efectua tăieturi neregulate vă puteți folosi și de ferăstrăul cu apă. Acest instrument este în mod special indicat în cazul în care doriți să montați o placă ceramică în contact direct cu o ștucatură sau cu o suprafață cu un model mai complicat. Secretul constă în efectuarea unei serii de tăieturi paralele, apropiate, la adâncimea cerută de situație. Apoi rupeți cu un clește aceste „feli” fine de placă ceramică.

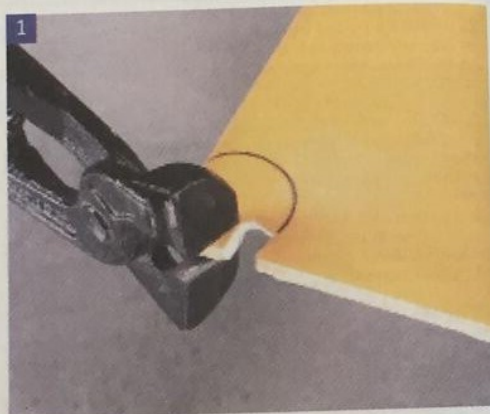
Utilizarea cleștelui pentru gresie și faianță

1. Începeți procesul de tăiere rupând bucățele foarte mici cu cleștele, de-a lungul marginii plăcii ceramice. Trebuie să vă apropiați gradual de conturul realizat cu un marker pe suprafața glazurată a plăcii, ceea ce solicită răbdare.

2. Odată ce aria este mai definită, puteți mări ușor dimensiunea bucățelelor rupte cu fălcile cleștelui, însă numai după ce ați exersat suficient pe niște plăci ceramice compromise.

3. Fălcile cleștelui vor lăsa la final o margine neregulată, pe care, dacă este cazul, o puteți netezi prin pilire.

SFATURI UTILE: Dacă este pentru prima dată când folosiți cleștele pentru plăci ceramice, să fiți conștient că veți strica câteva plăci până vă veți deprinde cu această ustensilă. Dacă doriți să decupați o porțiune dintr-o placă pentru a face loc unei țevi, mai întâi marcați-o. Apoi, progresiv, începeți să rupeți bucăți foarte mici din placă cu dinții cleștelui.

Necesarul de unelte și materiale

Pentru montarea plăcilor ceramice, veți avea nevoie de unelte și scule pentru omogenizarea și întinderea adezivului pe suprafață și pentru așezarea și nivelarea plăcilor ceramice. Va trebui, de asemenea, să mențineți nemodificate spațiile dintre plăci cu ajutorul distanțierilor. Plăcile de faianță, adesea prezintă către marginile o modelare care imită spațiile. În trecut, faianțarii utilizau uneori un șnur de bumbac pentru a verifica dacă spațiile dintre plăci erau uniforme. Unii profesioniști sunt atât de experimentați încât pot face acest lucru din ochi. Oamenii obișnuiți care își montează singuri faianța și gresia în propriile locuințe vor avea cu siguranță nevoie de distanțieri din plastic plasati la îmbinarea dintre colțurile plăcilor.

Omogenizarea și aplicarea adezivului

Normal ar fi să utilizați un adeziv gata preparat în cazul în care peretele este perfect drept și nu este nevoie decât de un strat subțire de adeziv. În cazuri speciale este nevoie să preparați singuri adezivul prin amestecare cu apă și apoi omogenizare. Dacă stratul de mortar-adeziv trebuie să fie mai gros, veți avea nevoie pentru amestecare de o mistrie sau de

un melc montat în mandrina unei bormașini electrice, la fel ca în cazul omogenizării vopselurilor, și setat pe o viteză de rotație redusă, de aproximativ 300 rot/minut.

În majoritatea situațiilor, nu aveți nevoie decât de o gletieră cu zimți pentru a întinde adezivul pe suprafața destinată placării. De regulă, numai o latură mare (o lungime) și o latură mică (o lățime) a gletierei sunt zimțate. Acest design permite montatorului să întindă la început grosier adezivul cu ajutorul părții netede și, mai apoi, să-l disperseze pe o suprafață mai întinsă și să creeze nervuri cu ajutorul părții crenelate.

Aceste ustensile se găsesc în mai multe variante din punct de vedere al dimensiunii plăcii metalice și cu dinți de formă pătrată sau în V, pentru a se preta diferitelor tipuri de adezivi și de plăci ceramice.

În alegerea acestei ustensile pentru proiectul dumneavoastră, vă sfătuim să vă bazați pe criteriul dimensiunii zimților, care este indicat de producătorul adezivului respectiv chiar pe ambalajul său.

Dacă este nevoie de o șapă din mortar pe bază de ciment anterior aplicării gresiei, mai aveți nevoie pentru nivelarea ei de dreptare prevăzute cu bulă de aer pentru stabilirea nivelului.

Întinderea adezivului pe podea

- 1.** Aplicați adezivul la început pe o porțiune din podea și nu direct pe întreaga suprafață, pentru a vă păstra un spațiu de mișcare.
- 2.** Gletiera zimțată – creează nervuri spațiate de adeziv cu aceeași înălțime. Aplicați plăcile ceramice peste aceste nervuri, efectuând concomitent apăsarea și câteva mici răsuciri parțiale pentru un mai bun contact între placă și adeziv.
- 3.** Puteți utiliza metoda întinderii rapide a adezivului pe suprafețe largi. Mai întâi aplicați o cantitate mai mare de adeziv cu partea nezimțată a gletierei și, apoi, cu partea zimțată creați nervurile de adeziv și, totodată, întindeți-l pe o suprafață mai mare din podea.

SFATURI UTILE: Utilizarea acestui instrument metalic zimțat vă ușurează manopera de aplicare uniformă a adezivului. Pentru a fi mai siguri de această uniformizare a stratului de adeziv, plimbați-vă cu gletiera alternativ, înainte și înapoi de câteva ori. Zimții trebuie să fie compatibili cu tipul de adeziv, dimensiunea lor optimă fiind menționată pe ambalajul adezivului.

Distanțiere pentru plăci ceramice

Pentru a asigura din start spațiile pentru chitul de rosturi, unele tipuri de plăci ceramice (mai ales de faianță) prezintă din fabricație la nivelul muchiilor, niște pante (teșturi), care, atunci când două plăci se alătură de perete, dau naștere unui șanț în care va fi introdus ulterior chitul. Dacă plăcile pe care le folosiți nu prezintă aceste pante modelate marginal, aveți la dispoziție câteva metode pentru a asigura o spațiere uniformă între plăci.

Cea mai uzitată metodă o reprezintă introducerea în locul de întâlnire a colțurilor plăcilor ceramice a unor cruciulițe din plastic (distanțiere), disponibile în mai multe dimensiuni (între 0,8 mm și 1,25 cm. Faptul că se găsesc în mai multe dimensiuni face ca distanțierele să poată fi folosite atât în cazul plăcilor mici la care rosturile vor fi înguste, cât și în cazul plăcilor mari care necesită rosturi mai late.

Este bine să urmați sfatul producătorului de gresie/faianță în legătură cu dimensiunea și tipul de distanțiere pe care le veți folosi. Dacă sunt așezate orizontal, distanțierele pot fi lăsate pe

loc, fiind ulterior acoperite cu chit de rosturi. Multe distanțiere sunt montate vertical, fiind îndepărtate după priza adezivului, înainte de chituire. Pe pardoselile la care rosturile dintre plăcile de gresie sunt largi, puteți folosi pe post de distanțiere stinghite din lemn rectilini.

Aplicarea și nivelarea plăcilor ceramice

Pentru a presa mai bine plăcile ceramice pe patul de adeziv aplicat în prealabil, veți simți nevoia folosirii unui ciocan și a unei bucăți de lemn mai groase. Pentru a obține o bucată de lemn adecvată acestei activități practice, tăiați-o dintr-o scândură, astfel încât lungimea ei să acopere 3-4 plăci deodată și, mai apoi, înveliți-o într-o bucată de material textil mai gros sau într-o bucată de covor uzat. Veți avea nevoie și de un dreptar metalic pentru ca, din când în când, să vă asigurați că plăcile sunt presate la același nivel față de planul pardoselii sau al peretelui și că rosturile dintre plăci sunt perfect aliniate.

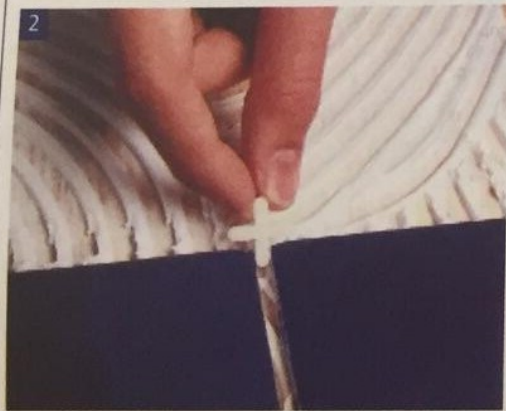
Aplicarea propriu-zisă a plăcilor ceramice

1. Pentru o fuziune optimă dintre fețele posterioare ale plăcilor și masa de adeziv este suficientă executarea unei ușoare presiuni combinate cu câteva mișcări ușoare de translație în câteva sensuri ale plăcilor.

2. În timpul stabilirii poziției finale a unei plăci ajutați-vă de distanțierele din plastic, de obicei plasate în poziție verticală pentru a le putea îndepărta cu ușurință la final.

3. Dacă considerați necesar, folosiți și bucata de lemn perfect dreaptă învelită în covor pentru a corecta prin bătăi de ciocan și ultimele neregularități în ceea ce privește nivelul.

SFATURI UTILE: După cum am precizat, pentru aplicare este nevoie doar de o ușoară presiune exercitată asupra plăcilor, însă combinarea cu loviturile ușoare de ciocan asupra bucății de scândură poate fi necesară pentru a asigura un minim de grad de refulare a adezivului de sub aceste plăci ceramice.

A – mistrie; B – burete neabraziv; C – flacon cu sigilant pentru chit + aplicator; D – găleată; E – gletieră netedă pentru chituire; F – aplicator de chit; G – ciocan de cauciuc; H – instrument de curățare a chitului; I – bucată de scândură; J – distanțiere; K – scândură zimțată; L – șmirghel suflat cu carborund; M – răzuitor de chit; N – pistol de silicon; O – instrument pentru îndepărtarea distanțierelor.

Unelte de finisare

Unelte pentru aplicarea chitului de rosturi

Pentru a aplica chitul de rosturi, procedeul clasic constă în îndepărtarea unei cantități variabile pe suprafața câtorva plăci de gresie sau faianță, urmată de efectuarea unor mișcări diagonale în diferite direcții cu ajutorul gletierei de chit, pentru a-l mobiliza către rosturi. Prin mișcări repetate de acest gen, chitul este împins și compactat în rosturi.

O altă posibilitate o reprezintă aplicarea chitului moale în rosturi cu ajutorul unui aplicator în formă de săculeț conic similar celor utilizate în cofetărie pentru adăugarea de frișcă sau cremă la un tort. La vârful acestui săculeț se pot atașa aplicatoare metalice cu diametru variabil în funcție de lățimea rosturilor. După umplerea săculețului cu chit de consistență smântânoasă, presați-l, având grijă ca chitul să curgă exact în interiorul rostului dintre plăcile ceramice. Această metodă este indicată în cazul unor plăci ceramice rugoase, cu multiple modele în relief, de pe care curățatul chitului uscat este extrem de anevoios, sau în cazul în care chitul colorat poate păta ireversibil smalțul plăcilor ceramice.

Neajunsurile acestei metode de aplicare a chitului de rosturi sunt reprezentate de dificultatea utilizării unui chit cu priză rapidă, atât din punctul de vedere al aplicării lui în șanțurile dintre plăci cât și al timpului necesar malaxării lui până la consistența optimă. Dacă chitul este prea subțire și

apoi nu se va lipi cum trebuie. Dacă ați optat pentru cea mai comună metodă de aplicare a chitului, și anume prin dirșuire, vă va ajuta inițiativa de utilizare a unui șpaclu cu muchie cauciucată pentru a îndepărta excesul de chit de pe suprafața podelei. Se așteaptă apoi timp de 24 de ore ca chitul să se usuce complet, după care pelicula subțire de chit de pe suprafața plăcilor va fi îndepărtată cu ajutorul unui burete de bună calitate. Clătiți în mod repetat buretele în apă curată, stoarceți-l și repetați ștergerea plăcilor de câte ori este necesar.

Instrumente de modelare a chitului de rosturi

Deși de cele mai multe ori chitul este lăsat plan sau aproape plan, așa cum rezultă în urma dirșuirii, pentru a curăța cu mai multă ușurință plăcile ceramice, poate veți dori să modelați liniile chitului de rosturi. În acest sens, puteți achiziționa un instrument special conceput sau, pur și simplu, cât timp chitul este moale, plimbați-vă cu un beților de lemn sau cu mânerul unui patent sau al unei șurubelnițe de-a lungul rosturilor. În cele din urmă, aveți nevoie de un pistol pentru tubul de silicon pentru aplicare de poliuretan sau silicon sanitar în zonele unde o placă întâlnește un alt tip de material, cum ar fi spre exemplu marginea unei căzi de baie. Manopera este foarte simplă: introduceți tubul de silicon în pistol, tăiați capătul conic la vârf și apoi apăsați pe trăgaciul pistolului pentru a umple spațiul respectiv cu silicon.

Materiale de bază

Deși plăcile pot fi lipite pe o varietate largă de suprafețe preexistente, pot exista situații când trebuie să asigurați o suprafață netedă și rigidă.

Plăcile de suport pe bază de ciment

Numite și unități de susținere cimentate, sau CBU-uri, acestea sunt niște panouri rigide pe bază de ciment Portland, destinate utilizării ca substrat al plăcilor de gresie și faianță în spații umede sau uscate. Uneori, materialul care realizează adeziunea plăcilor la aceste panouri este armat cu fibră de sticlă. Există câteva tipuri recomandate pentru pardoselile de interior, pereții de interior și pereții de exterior ai locuințelor.

Plăcile de suport pe bază de ciment (la noi în țară având denumirea de Placocem) sunt, după șapa din mortar, cel mai bun strat indicat în spațiile umede. Deși aceste plăci nu sunt rezistente la acțiunea apei, totuși umezeala nu le distruge. Substratul din lemn, lambriu și rigips nu poate rezista la acțiunea nocivă a apei.

Datorită faptului că plăcile de suport pe bază de ciment sunt rigide, dense, stabile volumetric, nu se vor dilata sau contracta atât de mult ca substraturile din lemn, lambriu și rigips.

Plăcile pe bază de ciment sunt disponibile la mai multe grosimi. Cea mai utilizată este grosimea de 12 mm. Aceste panouri pot avea mai multe dimensiuni, dar, de obicei sunt de 1,25 x 1,25 sau 1 x 1,75 m. Montarea unui panou de CBU este, în principiu, similară montării unei plăci de rigips. Panourile CBU sunt puțin mai dificil de tăiat, însă, pentru o linie de tăiere mai regulată, vă recomandăm să efectuați mai întâi un șanț cu un instrument tăietor după care, prin apăsare, să realizați despicarea controlată a panoului. Deoarece CBU-rile sunt rigide și grele, montați-le direct pe zid folosind cuie rezistente la coroziune sau șuruburi autofiletante.

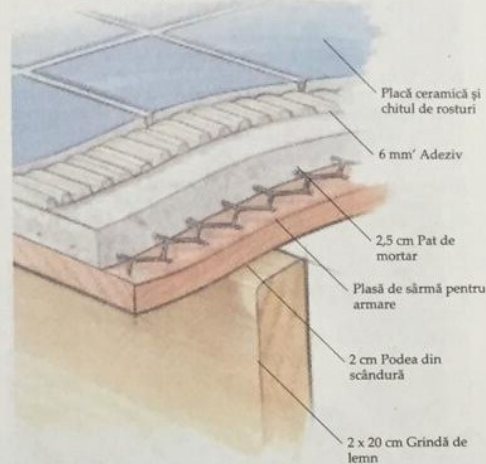
Panourile pe bază de ciment sunt rezistente și la flăcări, putându-le folosi în locul plăcilor de azbest ca material ignifug pe pereții din jurul sobelor. Utilizarea împreună cu plăcile de ceramică, poate ușura munca de curățare a spațiului îngust dintre sobă și perete.

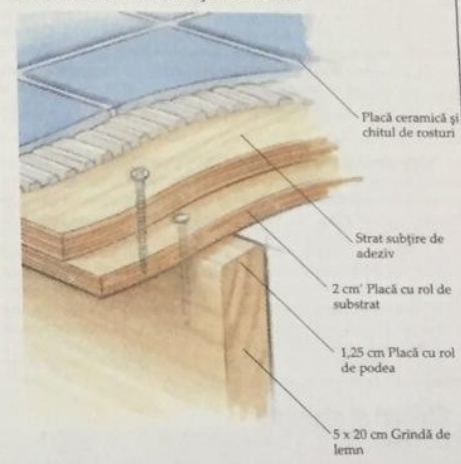
A – mortar-adeziv pentru gresie și faianță; B – chit de rosturi gata preparat; C – panou de suport pe bază de ciment; D – lambriu; E – rigips verde; F – mastic pentru plăci ceramice; G – sigilant pentru plăci ceramice și chitul de rosturi; H – substanță de curățat plăcile ceramice și chitul de rosturi; I – rolă de fibră de sticlă; J – șuruburi galvanizate; K – variante de paste de călăfăuire și silicoan sanitar; L – folie de PVC de 4 mm (membrană rezistentă la apă).

Alternative de montare

Montare pe o șapă groasă de mortar

Montare cu un strat subțire de adeziv

Mortar și adezivi

Metoda tradițională de lucru constă în aplicarea plăcilor direct pe un pat de mortar umed pe bază de ciment Portland. Încă se mai folosește în anumite situații – spre exemplu, atunci când aveți nevoie să creați o pantă de scurgere în baie către sifonul de pardoseală. Însă în majoritatea cazurilor, montarea plăcilor se realizează cu adeziv în strat subțire.

Montarea pe o șapă groasă de mortar

Realizarea unei șape groase de mortar necesită experiență îndelungată. Unii faianțari realizează mai întâi șapa din ciment și nisip, o nivelează, o lasă să facă priză și, mai apoi, lipesc deasupra gresia cu ajutorul unui mortar-adeziv. În toate situațiile, este mai bine să lăsați un meșter profesionist să facă toate acestea în locul dvs.

Montare direct pe un strat subțire de adeziv

Există multe tipuri de adeziv pe piață pentru aplicare în strat subțire. Comercianții de plăci ceramice vă pot recomanda cel mai bun adeziv indicat în cazul dvs., însă, în final, veți utiliza unul dintre cele trei tipuri principale de adeziv – adeziv-mortar pe bază de ciment, adeziv organic tip mastic și, în anumite situații, un mortar pe bază de rășină epoxidică.

Mortare pe bază de ciment Portland

Acești adezivi sunt, de fapt, variante de mortar pe bază de ciment, deși nu trebuie confundați cu mortarul din ciment Portland utilizat pentru realizarea șapelor. Majoritatea acestor mortare neinflamabile, pretabile aplicării în strat subțire, se prezintă sub formă de pulbere. Unele trebuie amestecate cu nisip înainte de utilizare. Altele se comercializează sub formă

lichidă premixată. Pulberea se amestecă cu apă sau cu un aditiv lichid din latex și se omogenizează.

Mortare pentru aplicare uscată

Cei mai mulți dintre adezivii de pe piață se încadrează în această categorie; în general, se prezintă sub formă de pulbere ce trebuie amestecată cu apă. Sunt foarte rezistente la impact și pot fi curățate ușor cu apă.

Odată priză materialului finalizată, acest tip de mortar nu mai este afectat de contactul prelungit cu apa, astfel încât este foarte indicat în băi și dușuri.

De obicei se aplică într-un strat gros de 2-3 mm. Materialul este capabil să acopere și să niveleze mici neregularități ale suprafeței ce trebuie placată, însă nu este indicat pentru realizarea unei șape groase sau pentru planarea unor suprafețe întinse de zid cu neregularități.

Acest tip de mortare aderă bine la o gamă largă de substraturi, cum ar fi lambriu, rigips sau panouri pe bază de ciment. Unele tipuri de mortar sunt compatibile chiar cu panourile din placaj. Înainte de utilizare, verificați instrucțiunile de pe sacul de adeziv pentru a vedea pe ce tip de substrat se poate aplica.

Mortare pe bază de ciment Portland și Latex

Aceste mortare sunt fabricate dintr-un amestec de ciment Portland, nisip fin și un aditiv lichid din latex. Au, în principiu, aceleași indicații ca și mortarele pentru aplicare uscată, însă prezintă superioritate în ceea ce privește rezistența la compresiune, flexibilitatea și capacitatea adezivă. Mortarele pe bază de ciment Portland și latex sunt puțin mai scumpe decât cele pentru aplicare uscată, însă prețul mai ridicat se justifică prin calitatea superioară.

Adezivi organici tip mastice

Cu toate că cei mai mulți dintre adezivii aparținând acestei grupe nu au capacitatea adezivă sau capacitatea de nivelare a mortarelor aplicabile în strat subțire, totuși ei sunt cel mai ușor de manipulat. Majoritatea nu se pretează pentru montarea plăcilor ceramice în băi, dușuri, saune sau piscine sau în vecinătatea surselor de căldură. (Adezivii organici nu trebuie folosiți, în general, în spații în care temperatura depășește 60°C). Ca substrat poate fi acceptat rigipsul verde, tencuiala cu mortar, placajul de lemn, panourile pe bază de ciment și betonul uscat și neted. Mastururile organice sunt realizate pe bază de apă.

Mortare pe bază de rășini epoxidice

Rășinile epoxidice nu sunt prea folosite de către cei care își montează singuri plăci ceramice în locuințe, deoarece sunt scumpe și mai greu de aplicat. Trebuie să malaxați rășina și catalizatorul în proporții exacte și apoi să aplicați pasta la o temperatură corectă a mediului ambiant, pentru a nu influența în plus sau în minus timpul de priză și pentru a nu-i reduce durata de viață. Mortarele pe bază de rășini epoxidice sunt variate atunci când doriți un grad de aderență al plăcilor extrem de ridicat și în cazul în care, în viitor, plăcile ceramice vor fi supuse traficului intens sau spălărilor repetate cu substanțe chimice mai agresive. Rășinile epoxidice sunt comparabile cu orice tip de substrat.

Chituri și sigilanți

Chituri

Chiturile de rosturi se împart în două categorii principale: chituri pe bază de ciment și chiturile epoxidice. A nu se confunda chitul de rosturi cu pastele pentru călăfătire sau cu siliconii, care sunt utilizați pentru umplerea fisurilor dintre diferite materiale de construcție. De exemplu, siliconul este utilizat la îmbinarea dintre plăcile ceramice și alte tipuri de suprafețe. Și, datorită faptului că siliconul este foarte flexibil, îl puteți folosi în locul chitului la colțurile încăperilor placate cu gresie și faianță și la nivelul chitului unde mișcările inerente ale construcției vor duce la crăparea chitului rigid. De asemenea, este foarte bine de aplicat silicon sanitar la limita dintre ultimul rând orizontal de faianță și partea superioară a căzii de baie.

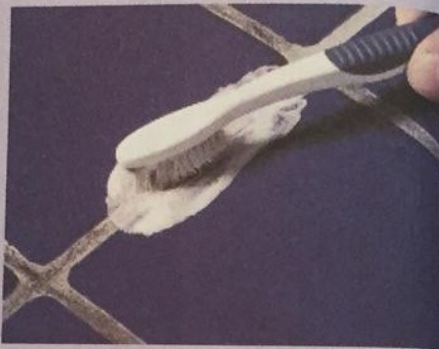
Chituri pe bază de ciment. Toate tipurile de chit care se încadrează în această categorie au la bază cimentul Portland, însă diferă din punctul de vedere al tipului de aditiv pe care îl conțin. Sunt disponibili pe piață și o gamă destul de variată de pigmenți pentru colorarea chitului, însă se găsesc și chituri gata colorate. Majoritatea acestor chituri se prezintă sub formă de pulbere, care se va amesteca cu apă sau cu latex lichid. Unele variante de chit pe bază de ciment sunt mixate în prealabil fiind gata de utilizare ca atare, însă au și un preț de cost ridicat. În clasa chiturilor pe bază de ciment sunt incluse chiturile comerciale pe bază de ciment Portland, chiturile pentru aplicare uscată și cele pe bază de ciment Portland și Latex.

Chitul pe bază de ciment Portland. Acest tip de chit este constituit dintr-un amestec de ciment Portland și alți ingrediente, și are aspectul unui material uniform colorat și dens. Ca toate celelalte mortare bazate pe ciment, rezistă la acțiunea apei, însă nu este 100% rezistent la apă și pătare, așa încât necesită sigilare. Chiturile pe bază de ciment Portland care se găsesc în comerț sunt destinate chituirii rosturilor dintre plăcile ceramice montate pe șapă groasă sau tencuială, ambele din mortar care este tot pe bază de ciment Portland. Aceste plăci vor fi aplicate după o prealabilă cufundare în apă timp de câteva minute, pentru atingerea gradului maxim de saturație în apă.

Chiturile pe bază de ciment necesită umezire pe perioada premergătoare prizei totale, pentru că, în caz contrar, se deshidratează și crapă.

Sigilarea chitului de rosturi

Plăcile ceramice smălțuite au mare rezistență la murdărie, mușgai și praf. Nu același lucru se poate afirma și despre chitul de rosturi, a cărui curățare poate deveni o problemă cronică, în cazul în care nu îl protejăm de la bun început cu o substanță izolatoare. Mușgaiul poate fi înlăturat cu ajutorul soluțiilor pe bază de clor. Murdăria intrată în porii chitului devine imposibil de înlăturat. Din acest motiv, este bine să utilizăm un chit de nuanță închisă.

Curățirea generală a gresiei și faianței poate să nu amelioreze aspectul pătat al chitului de rosturi. Încercați să îl frecați bine cu o perie aspră de dinți pe care nu o mai folosiți și cu hipoclorit de sodiu sau cu un înălbitor de rufe.

Pentru a proteja aspectul inițial al chitului pe suprafețe expuse cronic umezelii sau traficului, utilizați o pensulă mică cu care aplicați un sigilant lichid peste chitul nou aplicat sau bine curățat.

Chitul de rosturi pentru aplicare uscată. Această variantă de chit pe bază de ciment Portland conține aditivi care amplifică retenția apei. Această calitate vă permite să chituiți rosturile fără o prealabilă umezire a lor și fără a umezi periodic chitul până la producerea prizei. Dacă v-ați apucat de chitul într-o zi călduroasă și uscată, chitul se poate usca atât de repede încât se produce o contracție a sa, fiind necesară o umezire prealabilă a plăcilor ceramice și, obligatoriu, o umezire regulată a chitului odată aplicat.

Chitul pe bază de ciment Portland și Latex. Acesta poate fi oricare dintre tipurile de chit prezentate anterior amestecate cu pulbere de latex și apă, sau cu latex lichid în loc de apă. Chitul rezultat este mai rezistent și, totodată, mai flexibil decât mortarul pe bază de ciment și latex.

Chitul de rosturi pe bază de rășini epoxidice. Această variantă de chit conține o rășină epoxidică și un catalizator care declanșează priza, ceea ce îi conferă un înalt grad de rezistență chimică, de durabilitate a efectului adeziv și, din acest motiv, este recomandată cu încredere în situațiile în care se cere o rezistență crescută la substanțele chimice. Chitul pe bază de

rășini epoxidice, în general, este mai fluid decât chitul standard, fiind, din această cauză, mai dificil de aplicat. Dacă plăcile sunt mai groase de 12 mm, iar rosturile dintre ele sunt mai înguste de 6 mm, este posibil ca chitul să nu poată penetra.

Sigilanți

Sigilanții lichizi transparenti pentru plăci ceramice și pentru chitul de rosturi oferă protecție împotriva pătrării și împotriva penetrării apei prin rosturi până sub plăci. Aplicarea sigilantului reprezintă ultimul pas în cadrul manoperei de montare a gresiei și faianței. Deși plăcile ceramice smălțuite (glazurate) nu necesită neapărat o sigiliere, chitul de rosturi pe bază de ciment are nevoie de aplicarea unei soluții de sigilare fiind mult mai poros. Majoritatea sigilanților au în compoziția lor un silicon, lac sau o bază acrilică. Există mai multe formule de sigilanți cu indicație diferită, în funcție de tipul plăcilor sau al chitului de rosturi care vor fi supuși operațiunii de sigilare. Sigilarea trebuie repetată periodic, o dată pe an sau o dată la doi ani, pentru a se menține capacitatea protectoare. Acest efort suplimentar este, însă, recompensat prin inhibarea formării mușgaiului sau stagnării murdăriei la nivelul rosturilor.

Tipuri de chit pentru rosturi

Plăci ceramice/ aplicare	Pe bază de ciment		Ciment Portland și nisip	Pentru aplicare uscată	Ciment Portland și latex	Rășini epoxidice (2,3)	Silicon sau Uretan	Emulsie epoxidică modificată
	Pereti	Pardoseli	Pereti & Pardoseli	Pereti & Pardoseli	(1)	(4)	(1, 3)	
Placă ceramică glazurată (cu absorbție de peste 7%)	✓				✓			
Placă ceramică mozaicată	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
Piatră, perete	✓	✓	✓			✓		✓
În mediu uscat sau cu o expunere limitată la umezeală	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
Zone umede	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
Exterior	✓	✓	✓	✓	✓(5)	✓(5)		✓(5)
Rezistență la pătare (6)	D	C	E	D	B	A	A	B
Rezistență la crăpare (6)	D	D	E	D	C	B	A Flexibilă	C
Colorabilitate (6)	B	B	C	B	B	B	Restricționată	B

(1) Procedee speciale de curățare și materialele necesare.

(2) În special folosită pentru proprietățile sale de rezistență la atacul substanțelor chimice.

(3) Rășinile epoxidice sunt recomandate pentru mediile în care, pe termen lung, temperaturile ajung spre 60°C; există variante de chituri pe bază de rășini epoxidice care rezistă la temperaturi înalte, de până la 175°C.

(4) Unelte speciale necesare unei aplicări corecte. Siliconii și uretanii se utilizează atunci când montăm folii ceramice prechituite. Chitul siliconic nu trebuie utilizat pe blaturile mobilierelor de bucătărie sau pe orice altă suprafață destinată pregătirii alimentelor.

(5) Urmați instrucțiunile oferite de producător.

(6) Cinci grade de performanță – în ordine descrescătoare (ABCDE).

Placarea ceramică a pardoselilor

Montate deasupra planșelor, plăcile ceramice sau din piatră naturală asigură o suprafață durabilă care se va potrivi oricărui design interior și, practic, oricărui tip de mobilier. Aveți, însă, în vedere faptul că pardoseala va deveni dură și rece. Acesta este și motivul pentru care nu prea este folosită în dormitoare sau livinguri, fiind rezervată mai mult pardoselilor bucătăriei, băii și holurilor.

— Înainte de a monta efectiv plăci de gresie sau piatră pe podea, trebuie să vă asigurați că aceasta este suficient de rigidă și rezistentă pentru a suporta extra-greutatea conferită de aceste plăci. Rezistența este rareori o problemă deoarece pardoselile locuințelor sunt proiectate să susțină cel puțin 2 kg pe dm^2 – mai mult decât suficient. Este posibil, totuși, să fie nevoie de o întărire suplimentară a grinzilor sau de o turnare a unei șape (sau ambele) pentru a rigidiza corespunzător podeaua.

Încăperea în care se plachează trebuie să aibă o suprafață rectangulară, pentru a obține în final un aspect plăcut al pardoselii. Sunt și situații limită (mai ales în casele vechi) în care forma atipică a podelei se pretează mai degrabă la o acoperire cu mochetă decât la o montare de plăci ceramice. Însă, chiar și în asemenea situații, printr-o montare mai atipică a plăcilor, se poate corecta neajunsul reprezentat de forma mai deosebită a plășului.

Principii de bază în materie de design

Deși termenul de design implică numeroase considerente – și este în mare măsură o problemă de gust personal – câteva principii de bază valabile în orice situație.

Atunci când vă pregătiți să alegeți modelul de gresie pentru pardoseala locuinței dumneavoastră, trebuie să luați în considerare cinci elemente: dimensiuni, formă, culoare, textură și model.

Dimensiuni

Ca regulă general valabilă, dimensiunea creează efectul invers în încăpere: plăcile de dimensiuni reduse fac podeaua să pară mai întinsă în suprafață, în timp ce plăcile mari fac podeaua să pară mai mică. Dacă aveți de placat podeaua unui mic WC de serviciu, prin câteva mici adaptări la margini, un model de gresie simplă, mică și uniformă va arăta cel mai bine. Dacă dimpotrivă aveți de placat un hol de intrare impunător, din care poate că pornesc două scări către etajul superior, atunci, pentru o compactare a look-ului este bine să folosiți plăci ceramice sau din piatră, de 30 x 30 cm.

Există și două motive bine întemeiate, pentru care balanța va înclina în favoarea unei categorii de plăci, din punctul de vedere al dimensiunilor. Acestea sunt timpul necesar montării și efortul depus pentru o bună întreținere în viitor. Montarea plăcilor mari se realizează mai rapid, fiecare placă acoperind o porțiune mare din pardoseală. Pe lângă acestea, pe o suprafață de pardoseală dată, numărul rosturilor este mult mai mic atunci când sunt folosite plăci mari decât în cazul folosirii de plăci mici, ceea ce se materializează printr-o muncă mai redusă de curățare a chitului de rosturi și de sigilare a aceluiași chit.

Formă

Datorită faptului că cele mai multe plăci de gresie existente pe piață au formă pătrată, aceasta este și forma pe care o agreează cei mai mulți dintre noi. Atunci când alegeți o altă formă (hexagonală, octogonală sau altă formă), sau când

combinați plăci de mai multe forme, cum ar fi cele pătrate cu cele dreptunghiulare, imediat veți reuși să atrageți privirile vizitatorilor asupra pardoselii.

Culoare

Culorile închise creează o impresie de spațiu de dimensiuni reduse, în timp ce culorile deschise dau impresia de spațiu mai larg. Culorile calde tip teracotă conferă un aspect rustic, pe când albul, negrul și culorile îndrăznețe se pretează la interioare cu design modernist. Culorile pastelate ușoare, cum sunt rozul, piersica, albastrul deschis și verdele deschis aduc un aer de liniștire. Culorile și modelele brutal contrastante atrag de obicei atenția asupra pardoselii, în timp ce plăcile de o singură culoare sau culorile foarte slab contrastante permit mobilierului să iasă mai mult în evidență. Trebuie să plănuți schema de culori cu mare atenție, în funcție de culoarea zugrăvelii pereților, lumina naturală și alți factori, pentru a evita eventuale dizarmonii cu alte elemente prezente în cameră.

Textură

Textura de suprafață a unei plăci ceramice joacă adesea un rol mai subtil comparativ cu alte elemente stilistice. Cu toate acestea, își aduce un aport important la imaginea finală a încăperii în care pardoseala a fost placată cu gresie sau piatră. De exemplu, plăcile mexicane lucrate manual sunt foarte neregulate în ceea ce privește desenul de pe suprafața lor, creând, în mod voluntar, pentru adeptii genului, un aspect neregulat și texturat. Acest design coroborat cu o alternanță de nuanțe, proprie fiecărei plăci în parte, potențează amprenta rustică. Pe de altă parte, plăcile realizate în serie cu un desen constant și nu foarte pronunțat și cu o culoare uniformă conferă pardoselii un aspect rece, impersonal. O suprafață intens glazurată luminează încăperea, în timp ce o suprafață mată adesea diminuează spațiul, calmând atmosfera.

Forme de plăci (și diferite texturi superficiale) ce pot fi combinate pentru a mărgini o anumită suprafață.

Tip de montaj al mozaicului prin utilizarea unui fond cu nuanță subtilă și a unor elemente puternic contrastante care, aranjate într-un anumit fel, dau naștere unor desene personalizate.

Puteți combina plăci ceramice de diferite culori, dimensiuni, modele și texturi într-un design unic.

Modele

Felul în care combinați diferite elemente de design privitoare la formă, dimensiuni și culoare, determină tiparul general al pardoselii placate ceramic. Considerați acest tipar numai un factor de atragere a interesului vizual, ci și ca un factor de punere în evidență a unor particularități ale spațiului respectiv, cum ar fi lungimea sa. Montarea în linie dreaptă a plăcilor dă impresia de lungime și de îngustime, iar montarea pe diagonală face ca încăperea să pară mai scurtă dar mai largă. Este posibil ca, în cadrul aceleiași încăperi, să asociați câteva tipare de montaj al plăcilor ceramice. De exemplu, cea mai mare parte a planșeului să fie placat în diagonală, efectuând un montaj drept numai pe margini și, eventual, într-o zonă de trecere. Alternanța tiparelor de montaj poate sublinia trecerea de la o încăpere la alta. Din contră, păstrarea modelului de montaj de la interior și în spațiul unei curți interioare, spre exemplu, creează un efect de tot-unitar.

În concluzie, trebuie reținut faptul că un tipar complicat de montaj al plăcilor de gresie determină o senzație de micșorare a spațiilor, pe când tiparele simple au darul de a mări aparent suprafața spațiului respectiv.

Chitul de rosturi exercită o influență asupra designului

Utilizând o nuanță contrastantă de chit de rosturi se accentuează tiparul de montaj, în timp ce o potrivire între culoarea chitului și culoarea plăcilor ceramice maschează, într-o oarecare măsură, existența rosturilor. Rețineți faptul că un chit de culoare închisă maschează murdăria depusă, mult mai bine decât un chit de culoare deschisă, astfel că trebuie să vă gândiți de două ori înainte de a alege un chit de rosturi de culoare albicioasă. Dacă aveți de gând să aplicați și faianță pe pereți, este bine ca aceasta să fie de o altă dimensiune decât plăcile de gresie.

Modificări ale scalei sau tiparului de montaj delimitate între ele printr-un rând de plăcuțe ceramice speciale (borduri), tacuși permit ca periferia pardoselii, de-a lungul întregului perimetru, să fie placată cu același model ca și pereții, astfel încât la nivelul îmbinării dintre perete și podea să nu existe o diferență brută de poziționare a rosturilor. Astfel, obținem o imagine plăcută de aliniere perfectă a liniilor reprezentate de chitul de rosturi aplicat la faianță și cel aplicat pe pardoseală. Există în comerț multe tipuri de plăci ceramice concepute special pentru zona de contact liniar între pereți și podea, majoritatea cu formă de albă parțială. Puteți, de asemenea, utiliza un rând de borduri de grosimea gresiei pe tot perimetrul podelei, de o culoare sau un model contrastante, pentru o plăcută încadrare a fondului creat de plăcile ceramice montate pe pardoseală. În afara acestor mici secrete prezentate mai sus, vă puteți imagina dvs. înșivă o multitudine de posibilități de aranjare, înainte de a vă decide la o anumită combinație de elemente. Puteți efectua acest lucru și fără a aranja propriu-zis plăcile ceramice pe podea, numai prin utilizarea unei coli de hârtie milimetrică și a câtorva creioane colorate, sau prin apelarea la un program de grafică pe calculator, cunoscând în prealabil dimensiunile plăcilor ceramice care v-au atras atenția în cursul vizitei la magazinul specializat.

Finisarea

Pentru pardoselile de interior, puteți folosi o gresie smălțuită (glazurată) sau mată neglazurată. Cele glazurate sunt mai ușor de curățat, în timp ce unele modele neglazurate necesită sigilare și ceruire. Atunci când doriți să vă montați o gresie neglazurată de interior, utilizați una vitroasă mult mai rezistentă la riscul de pătare ireversibilă. În zonele mai mereu umede, alegeți o gresie antiderapantă, evitând plăcile lucioase intens glazurate. La exterior, suprafețele orizontale sunt supuse acțiunii precipitațiilor și, din acest motiv, este bine să vă orientați către un model de placă ceramică nesmălțuită, cu suprafață antiderapantă.

De asemenea, acordați suficient timp și pentru manopera de finisare a chitului de rosturi, în special în zonele expuse permanent la umezeală, pentru a evita sau a îngreuna depunerea mușgaiului. Un strat protector de sigilant aplicat deasupra chitului de rosturi îl face, de asemenea, și mult mai facil de curățat.

Culoarea plăcilor de gresie poate fi uniformă, însă cu o ușoară variație de la o placă la alta, pentru o senzație de ușoară compactare a unei open-space.

Activități premergătoare montării efective a plăcilor de gresie

Cel mai înțelept sfat este să proiectați aranjarea plăcilor pe o hârtie. Hârtia milimetrică vă va împiedica să vizualizați corect aspectul final înainte de a vă apuca de montare, însă vă va indica cu exactitate numărul de plăci de care aveți nevoie pentru a executa lucrarea. Tot prin utilizarea colii de hârtie milimetrică veți anticipa toate problemele de aranjare a plăcilor cu care vă veți confrunta, astfel că veți putea să trasați cu exactitate pe pardoseală liniile finale și corecte de lucru.

Verificați suprafața de lucru. În încăperile mici, puteți verifica dacă pereții sunt în vîncu cu ajutorul unui echer de tâmplărie în unghi drept plasat, pe rând, în fiecare colț al camerei respective. Pentru încăperile mai mari, utilizați metoda triunghiului 3-4-5. Măsurați 3 m de-a lungul unui perete și 4 m de-a lungul celuilalt; distanța rezultată între repere va trebui să măsoare 5 m în cazul în care podeaua este perfect pătrată. În cazul încăperilor foarte spațioase, va trebui să dublați parametrii (6-8-10 m), sau să-i înjumătățiți (3,4,5, jumătăți de metru). Dacă podeaua variază cu mai puțin de 3 mm față de forma pătrată, pentru fiecare 3 m, puteți compensa acest neajuns prin ajustarea liniilor de lucru în acord total cu tiparul de montaj al plăcilor de gresie. Dacă unul dintre pereți este total în afara vîncului, planificați montajul astfel încât plăcile tăiate să fie plasate în locul cel mai puțin observabil din încăpere.

Verificați nivelul. Utilizați un boloboc (un dreptar cu bulă indicatoare de nivel) de-a lungul fiecărui perete. O podea cu zone diferite de nivel nu vă va crea probleme deosebite, decât în cazul în care doriți să vă extindeți cu plăcile periferice și în sus, pe perete. Dacă, totuși, aceasta este intenția dumneavoastră, la muchia de îmbinare planșeu-perete folosiți un rând de borduri ceramice speciale și, apoi, o altă metodă de decorare a pereților cum ar fi vopseala lavabilă sau vopseala.

Analizați pereții cu suprafață ondulată. Chiar dacă pereții au fost construiți în vîncu, ei pot avea, în unele situații, o tencuială „în valuri” sau una coșcovită, ceea ce va crea probleme în montarea ulterioară de plăci ceramice. Această situație poate să nu fie detectabilă cu ochiul liber, ci numai atunci când priviți în jos spre planșeu cu tâmplă alipită de planul zidului, sau prin aplicarea tangent la perete a unui dreptar prevăzut cu bulă de nivel, cu o lungime mai mare, care va lua contact direct cu peretele numai în câteva zone în care tencuiala este mai convexă. În cazuri extreme este indicat să decopertați peretele până la zădire sau structura de lemn și să

refaceți de această dată corect stratul de suport pentru plăci ceramice.

Efectuarea unui proiect de montaj pe hârtie milimetrică
Acest grafic vă va ajuta substanțial în efortul de montare a plăcilor ceramice pe pardoseală. Inscricționați cu exactitate poziția ușilor și a componentelor fixe de mobilier sau de altă natură. Măsurați dimensiunile plăcii de gresie și lățimea rostului și utilizați aceste date ca unități de măsură. Dacă montați plăci de formă pătrată, planificați-vă desenul astfel încât fiecare pătrățel de pe hârtia milimetrică să reprezinte o placă și rostul adiacent ei. Dacă plăcile au formă dreptunghiulară, iar proporțiile permit, considerați ca un pătrățel să reprezinte lățimea, iar două pătrățele alăturate, lungimea unei plăci. De asemenea, puteți considera două sau mai multe plăci alăturate ca formând un pătrat. Ideea de bază este să suprauneți un câmp de plăci ceramice peste cadrul pardoselii unei încăperi, pentru a vedea dacă există un grad de potrivire. Puteți încerca mai multe planuri diferite deasupra aceleiași coli de hârtie milimetrică, fiecare plan desenat cu o altă culoare, pentru a vizualiza mai bine tiparul după care se va executa montajul plăcilor ceramice.

Tăierea plăcilor ceramice

Planificați aranjarea pe pardoseală a plăcilor de gresie, astfel încât șirul periferic îngust constituit din bucăți parțiale să nu cadă ostentativ chiar la intrarea în încăpere sau în holul principal. Aranjarea plăcilor trebuie planificată astfel încât șirul de plăci care au suferit ajustarea prin tăiere situat pe o latură a încăperii să aibă aceeași lățime cu șirul de plăci tăiate aplicat pe latura opusă. Acest artificiu de montaj conferă un aspect simetric al plăcii pardoselii. Dacă nu respectați această regulă și să vă apucați de montaj plăci întregi pe o latură a încăperii, de-a lungul peretelui, veți sfârși, cel mai probabil, prin a obține un spațiu îngust pe latura opusă, deci de-a lungul peretelui opus, ce nu va putea fi umplut numai cu chit de rosturi datorită aspectului dizgrațios. Poate fi, de asemenea, extrem de dificil să eliminați această fâșie îngustă printr-o ajustare a grosimii rosturilor.

În același fel, dacă începeți să aplicați plăcile ceramice chiar din centrul podelei, către fiecare perete, veți constata, cel mai probabil, că de-a lungul fiecărui perete v-a rămas un spațiu îngust în care trebuie să adaptați prin tăiere plăcile de gresie. Pentru a corecta acest neajuns, deplasați linia originală care marchează jumătatea podelei, sau linia de lucru, către dreapta ori stînga, cu o distanță egală cu o jumătate de placă ceramică. Această manevră va face să obținem două rânduri de plăci tăiate la o lățime mai mare, de-a lungul ambilor pereți. De

Verificarea perpendicularității pereților și a nivelului suprafeței de lucru

1. Utilizați proporțiile unui triunghi dreptunghic 3-4-5 pentru a verifica dacă colțurile camerei reprezintă unghiuri de 90°. La două catete de 3 și, respectiv, 4 unități de lungime valoarea ipotenuzei trebuie să fie de 5 unități, atunci când unghiul este drept. Pentru podele mai întinse în suprafață, dublați valorile până la 6-8-10 unități (ex. m.l.).

2. Utilizați un dreptar de 1,25 m lungime prevăzut cu bulă indicatoare de nivel în scopul verificării nivelului de-a lungul diagonalelor care unesc colțurile opuse. Verificarea nivelului este un gest și mai important în cazul plăcii pereților cu faianță.

3. Stabiliți nivelul prin aplicarea bolobocului pe o bucată perfect dreaptă de scânduri de 2 x 4; această manevră vă va permite să determinați nivelul pe o suprafață mai întinsă.

4. Utilizați bucăți paralelipedice de lemn și o sfoară pentru a analiza cât mai obiectiv orientarea peretelui. Începeți prin fixarea cu ajutorul cuielor a câte unui paralelipiped din lemn în fiecare colț al camerei. Apoi întindeți ferm bucata de sfoară între ele.

5. Pentru a analiza planeitatea, utilizați o a treia bucată de lemn de aceeași formă și dimensiune ca celelalte două, pe care o plimbați între diferite zone ale peretelui, în spațiul dintre sfoară și planul peretelui.

SFATURI PRACTICE: În general, foarte puține colțuri sunt exact în unghi drept și puține planșee cu un nivel perfect plan, orizontal, mai ales în casele mai vechi. Însă puteți face astfel încât cele mai multe dintre aceste probleme să dispară prin câteva artificii de ajustare a tiparului de aranjare pe suprafața pardoselii a plăcilor ceramice.

Genunchiere de protecție

Genunchierele de protecție nu reprezintă un element esențial al echipamentului de protecție, însă pot face mai ușoară munca de montare a gresiei. Mulți meseriași apelează la ele. Însă aceștia fac zi de zi același lucru, în timp ce dumneavoastră, ca amator, veți utiliza, probabil, o pereche de genunchiere o dată sau de două ori. Dacă aveți probleme medicale la nivelul genunchilor, este obligatoriu să purtați genunchiere de protecție. Pentru ceilalți, există doar riscul unui disconfort ușor și trecător, care poate fi eliminat dacă se înfășoară un prosop în jurul fiecărui genunchi pe perioada montajului gresiei.

Majoritatea genunchierelor profesionale se fixează ușor oferind un suport stabil și moale pentru genunchi.

asemenea, încercați să asigurați o simetrie a montajului în dreptul intrărilor pe dedesubtul unei arcade, în dreptul vitraliilor sau a șemineelor, mai ales în cazul în care plăcile au o dimensiune mai mare. Dacă același model de gresie se va monta și într-o cameră adiacentă, planificați aranjarea plăcilor pe pardoseală astfel încât, în dreptul golului de ușă, rosturile dintre plăcile montate într-o încăpere să continue perfect cu rosturile plăcilor din cealaltă încăpere. La final, dacă priviți dintr-o cameră în cealaltă, trebuie să constatați că benzile înguste de chit de rosturi se continuă rectiliniu, fără deviație, de la o încăpere la cealaltă.

În concluzie, dacă efectuați cu atenție, în prealabil, proiectul de montaj pe hârtie, veți elimina din surprizele neplăcute ce pot apărea la montarea efectivă a plăcilor de gresie. De aceea, rezervați-vă timp suficient pentru planificarea unui proiect de decorare a locuinței cu faianță și gresie. Rețineți! Plăcile ceramice sunt neiertătoare. În momentul în care numai câteva plăci sunt fixate cu adeziv, devine extrem de dificil să mai aduceți corecturi tiparului general de montaj, fără a îndepărta prin spargere aceste plăci deja fixate.

Plăci ceramice cu aspect neregulat

O aranjare bine chibzuită a plăcilor ceramice devine și mai importantă atunci când utilizați plăci cu forme neregulate. În general, ele sunt vândute la metru pătrat, astfel că este relativ ușor să realizați o estimare grosieră a cantității de plăci de care aveți nevoie. Însă, pentru o estimare cât mai exactă, puteți așeza fără a lipi, plăci de gresie având grijă să lăsați și rosturile dintre ele, pentru a observa cum vor cădea aceste forme mai complicate de-a lungul marginilor planșeului ce va fi acoperit. Preocuparea cea mai importantă, bineînțeles, va fi reprezentată de toate tăieturile suplimentare necesare în zonele unde plăcile întâlnesc un obstacol.

Dacă ați decis să montați plăci ceramice confecționate manual, trebuie să știți că acestea nu au o dimensiune uniformă, constantă, dar, cu toate acestea, regulile de aplicare rămân valabile. Aceste reguli trebuie completate prin mici ajustări în ceea ce privește lățimea rosturilor care nu va fi uniformă, dar nici foarte variabilă, pentru o montare echilibrată.

Confecționarea unui dreptar pentru aranjarea plăcilor ceramice

Un dreptar prevăzut cu marcaje pentru rosturile plăcilor poate deveni util atunci când doriți să trasați liniile de lucru pe podea. Este, de asemenea, eficientă distanțarea plăcilor în situația în care dispuneți de distanțiere. Acest instrument poate fi o scândură dreaptă de lemn cu grosime și lățime de 2,5 x 10 cm (potrivit pentru plăcile de 1,8 cm), tăiată la o lungime de 1 sau 1,25 m atunci când montați gresie într-un spațiu restrâns, sau de 2,5 m pentru încăperile mai spațioase.

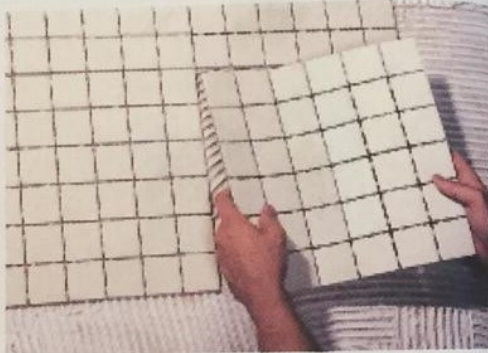
Dacă utilizați plăci de gresie care se montează individual sau plăci prevăzute cu caneluri la margini pentru a avea un control asupra lățimii rosturilor, marcați cu un creion de tâmplărie pe lățimea scândurii atât dimensiunile laturilor plăcilor cât și lățimea rosturilor existente între plăcile alăturate, ca în imagine. Dacă, în schimb, doriți montarea unor folii prevăzute din fabricație cu un număr de plăci ceramice atașate ei, atunci marcați pe lățimea scândurii lungimea foliilor, precum și lățimea spațiilor dintre două folii alăturate.

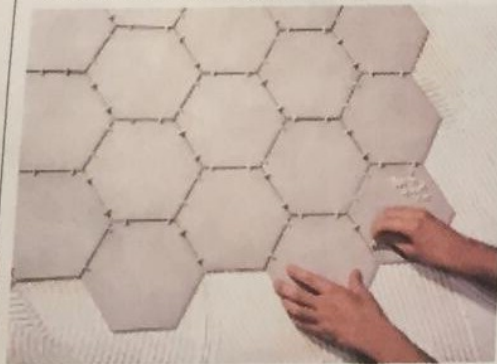
Forme și modele de bază ale plăcilor de gresie

Cea mai frecvent întâlnită formă de gresie este cea pătrată care creează un aspect simetric, cum ar fi spre exemplu plăcile de tip teracotă de la 30 x 30 cm.

Plăcile cu formă pătrată pot varia ca dimensiune a laturii și pot fi montate atât individual cât și sub formă de folie pe care sunt lipite din fabricație mai multe bucăți de gresie.

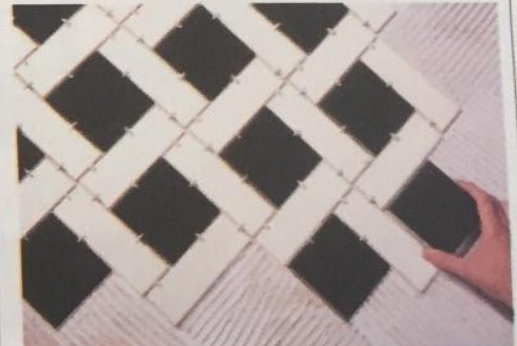
Plăcile ceramice hexagonale creează un tipar interconectat și multidirecțional, iar pentru montare se vor folosi distanțiere.

Plăcuțele mici hexagonale sunt atașate din fabricație unei folii, pentru a ușura munca meseriașului.

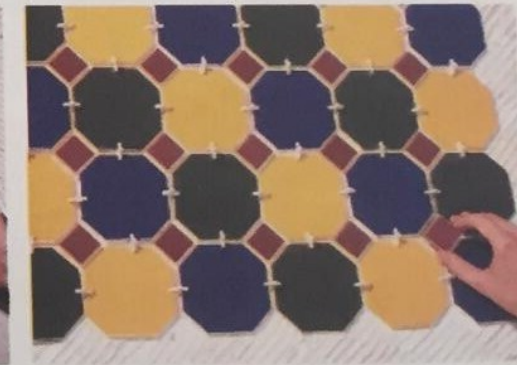
Plăcile dreptunghiulare pot alcătui mai multe tipare de montaj, de la modelul clasic drept până la modelul țesut.

Prin combinarea formelor de bază, cum ar fi plăcile pătrate și cele dreptunghiulare, puteți crea o largă varietate de desene.

Plăcile lipite pe o folie sunt și ele disponibile în multe variante de forme, inclusiv într-o combinație total dezordonată de culori și dimensiuni.

Combinății personalizate pe gustul clientului de diferite dimensiuni, forme și culori sunt posibile dacă achiziționați plăcile ceramice rămase pe stocul magazinului.

Pregătirea suprafeței pardoselii

Placarea pardoselilor nu este diferită de alte proiecte gen „poți face și singur” dintr-un punct de vedere: mare parte din efortul necesar (și, adesea, cheia spre un proiect reușit) stă în pregătirea suprafeței ce trebuie placată. Principala îngrijorare, bineînțeles, este capacitatea podelei de a rezista greutateii plăcilor ceramice sau de piatră. Pentru a le susține fără a se produce încovoierea care ar duce la crăparea lor, rigiditatea pardoselii trebuie să fie superioară uneia obișnuite. Nu trebuie sub nici o formă ca aceasta să se încovoie. Acesta este motivul pentru care cei mai mulți se feresc de activitatea de pregătire a suprafeței pardoselii în vederea plăcii cu gresie sau plăci din piatră naturală, ei neîntâmpinând nicio greutate în pregătirea suprafețelor pentru aplicarea dușumelei sau a parchetului.

✓ Puteți monta plăci ceramice direct deasupra unei multitudini de tipuri de pardoseală, cu condiția ca stratul superficial, stratul mediu și cadrul de grinzi subiacente să fie foarte robuste. Dacă planșul existent îndeplinește aceste

cerințe – de exemplu, dacă dedesubtul covorului sau al mochetei găsim dușumea – curățați temeinic pentru a nu rămâne impurități și, dacă considerați necesar, înăspriți suprafața lemnului prin abraziere cu un șmirghel cu granulație mai mare, pentru a crea retenții necesare adezivului. Este, de asemenea, o idee bună să verificați dacă nu cumva există îmbinări neuniforme care dau naștere diferențelor de nivel între scândurile ce formează dușumeaua, precum și dacă există capete de cuie care nu au fost bătute corespunzător cu ciocanul. Puteți reduce la minimum diferențele de nivel de la nivelul dușumelei prin aplicarea deasupra a unor panouri de furnir perfect plane. În privința cuielor slăbite sau ieșite în exterior, puteți proceda într-unul din următoarele moduri: bateți-le mai bine cu ciocanul, sau, chiar mai bine, scoateți-le și înlocuiți-le cu holșuruburi.

Supraadăugarea stratului reprezentat de grosimea adezivului și a plăcilor de gresie, va modifica nivelul podelei, fapt ce va avea repercursiuni asupra închiderii ușilor. Această problemă se va rezolva prin ridicarea ușoară a ușii respective

prin introducerea câtorva șaibe pe axul balamalelor.

În multe situații, structura relativ fragilă a planșului va impune îndepărtarea sa parțială sau chiar totală și restructurarea sa. În unele locuințe, este nevoie să se îndepărteze primul strat al podelei, apoi să se demonteze o parte din stratul intermediar, să se adauge grinzi noi de rezistență, practic să se ajungă la originea problemei. În multe cazuri, însă, este suficient să se adauge la suprafață un strat suplimentar de furnir care va întări satisfăcător podeaua.

Dacă realizați că este mult prea dificil să îndepărtați primul strat al podelei, el fiind într-o stare foarte degradată, îngropați-l sub o dușumea nouă de bună calitate, creând, astfel, un substrat rigid pentru noile plăci ceramice.

Construcție nouă

În cazul construirii unei locuințe, planificați structura zonelor de planșeu care vor fi placate cu gresie sau piatră naturală, astfel încât să reziste, fără a se flexa, la acest surplus de greutate. Există două posibilități principale de ajustare a

structurii planșeelor standard, pentru a obține o mai mare rezistență mecanică: fie creștem dimensiunile grinzilor de lemn, fie reducem distanța dintre grinzi. Dacă înălțimea camerei de dedesubt nu permite o creștere a înălțimii grinzilor, vom opta pentru varianta reducerii distanțelor dintre grinzi de la distanța standard de 40 cm la 30 cm.

Puteți lăsa panourile lemnoase de 12,5 mm grosime care sunt fixate deasupra grinzilor, venind deasupra lor cu încă un strat de 12,5 mm sau chiar 18 mm grosime, din placaj. Există și sisteme speciale care conferă podelei o rezistență excepțională. Dintre acestea menționăm traverse din lemn cu rol de grinzi și panouri din lemn de 2,5 cm grosime prevăzute la margini cu canturi de îmbinare. În general, panourile se vor monta cu autofiletante, în locul cuielor, pentru o fixare superioară. Dacă montați un nou strat de placaj furniruit sau din plăci pe bază de ciment (Placocem), evitați aplicarea lor în același sens ca și dușumeaua preexistentă, astfel încât îmbinările noului strat să nu cadă exact peste îmbinările dușumelei executată în momentul construcției locuinței.

Pentru a susține plăci grele de gresie sau piatră, fără a exista riscul crăpării lor, în general este nevoie de întărirea stratului intermediar al podelei și chiar suplimentarea numărului grinzilor de susținere.

Consolidarea planșului

1. Un strat suplimentar de panouri din lemn (în general cu grosimea de 12,5 mm sau mai mare) rigidizează podeaua. Fixarea cu ajutorul holșuruburilor este superioară celei cu ajutorul cuielor.

2. Localizați grinzi care sunt slăbite sau deformate (curbate) cu ajutorul unui dreptar mai lung. Acesta va bascula peste cea mai denivelată grindă acolo unde podeaua se înfundă.

3. Întăriți o grindă slăbită (după ridicarea ei cu ajutorul unei proptele, dacă este cazul) prin adăugarea unei grinzi secundare fixată cu adeziv de construcție și șuruburi.

SFATURI UTILE: Țineți cont că podelele din lemn au o oarecare flexibilitate; ele se încovoie puțin atunci când pășiți. Însă, pentru ca plăcile ceramice să nu crape, trebuie să eliminați, pe cât posibil, această flexibilitate.

Consolidarea suportului podelei

Dacă podeaua existentă pare elastică sau excesiv de flexibilă atunci când pașiți pe ea – sau dacă scârțâie pe o suprafață mare – aceasta înseamnă că trebuie consolidată. Dacă se încovoale vizibil, va fi nevoie de nivelarea ei. Începeți prin introducerea unor cuie noi sau a unor holșuruburi lungi prin introducerea unor grinzile de dedesubt. Dacă planșul este de tip mai vechi, alcătuit din panouri lemnoase, puteți imobiliza acele panouri care sunt slăbite prin introducerea la marginile lor a unor pene din lemn pe care le bateți pentru a pătrunde în spațiul dintre panouri și grinzile subiacente, însă nu foarte puternic încât să provoace ridicarea panoului prin încovoierea în sens superior. Odată ce panoul sau panourile slăbite au fost imobilizate, urmează introducerea de cuie sau, mai bine, holșuruburi lungi în scopul fixării lor de grinzile situate dedesubt.

Dacă avem de-a face cu mai multe panouri laxe în cadrul aceleiași podele, sau o grindă prea curbată a determinat apariția unei zone prea flexibile pe suprafața panoului lemnos, puteți interveni eficient dinspre ultimul strat inferior al planșului, și anume la nivelul grinzilor de lemn. De exemplu, puteți adăuga mici traverse, cu lungimea egală cu distanța dintre două grinzi succesive și înălțimea egală cu înălțimea grinzilor. Aplicați adeziv de lemn pe capetele acestor traverse, introducându-le apoi fest, între două grinzi alăturate, perpendicular pe ele, exact în zona în care s-a constatat o flexibilitate anormală a podelei. În final, fixați-le cu ajutorul cuielor de dulgherie.

Dacă podeaua este slăbită pe o arie extinsă din cauza deplasării sau curbării grinzilor de lemn, trebuie efectuată o

consolidare a lor, prin adăugarea la substructură a unor punți de metal sau lemn. Puteți, de asemenea, dubla grinzile slăbite, după o prealabilă re poziționare temporară cu ajutorul unor proptele.

Asigurați-vă că materialul din care este confecționată structura de susținere a planșului este în stare bună. Trebuie să fie solid și plan.

Mai ales în băi, excesul de umezeală afectează acest material, uneori în mod vizibil, însă de cele mai multe ori inaparent până ce nu îndepărtăm primul strat al pardoselii pentru a ajunge la structura de susținere din lemn. Este obligatoriu să se îndepărteze și să se înlocuiască toate elementele din lemn putrezite, pline de carii sau afectate în alt fel de către umezeala persistentă. Dacă substructura podelei este umezită, însă robustă, lăsați-o descoperită un timp pentru a se putea usca perfect. Între timp, depistați cauza problemei și remediați-o, pentru a preveni eventualele probleme viitoare.

În general, în spațiile expuse umezelii se recomandă ca grosimea totală a podelei până la nivelul grinzilor, aici incluzând stratul de gresie, adezivul, substructura din lemn (stratul intermediar), să fie de cel puțin 2,8 cm. Dacă este mai mică, adăugați un strat suplimentar de placaj din lemn (CDX sau ceva superior) sau din panouri pe bază de ciment. Acestea sunt recomandate pentru zonele umede. A nu se utiliza în acest scop panouri din rumeguș de interior, care nu rezistă atacului exercitat de umezeală.

Montarea suportului pentru plăcile ceramice

Premergător aplicării plăcilor ceramice, va trebui instalat un strat de placaj sau foi de furnir deasupra dușumelei existente, deoarece flexibilitatea individuală a scândurilor ce constituie

Rigidizarea planșului

Rigidizarea reprezintă acțiunea de fixare între grinzile de lemn existente a unor bucăți de lemn de aceeași lățime cu a grinzilor sau a unor platbande de metal. Aceste noi inserții au rolul de a interconecta grinzile existente, prevenind, în acest mod, deplasările marginilor libere inferioare ale grinzilor. Există două modalități principale de a realiza această consolidare: cu elemente din lemn și din metal. Dacă optați pentru lemn, atunci se pot utiliza piese solide de cherestea dispuse perpendicular între grinzi sau piese mai

mici de cherestea montate în „X”. Dacă, dimpotrivă, optați pentru varianta metal, atunci se vor folosi câte două platbande de oțel montate în formă de „X”, fiecare platbandă fiind fixată la un capăt pe profilul inferior al unei grinzi și la celălalt capăt pe profilul superior al grinzii alăturate. Deși operațiunea de proptire poate să nu fie prevăzută în proiectul construcției, cei mai mulți dintre beneficiarii consideră că aceasta conferă planșului un surplus notabil de rigiditate și rezistență mecanică.

Traversele solide sunt ușor de montat deoarece utilizați bucăți scurte de sândură de aceeași lățime ca și grinda. Traversele se vor monta în zig-zag (nu una în continuarea celeilalte), pentru a oferi posibilitatea fixării de grinzi cu ajutorul cuielor.

Pentru a monta platbandele de oțel în formă de „X”, în cazul unor podele deja construite, este necesar să se curveze flanșele superioare

Montahul suportului pentru plăcile ceramice

1. Pentru montarea unei jumătăți de panou din placaj, mai întâi trebuie să realizați tăierea în două părți egale a unui panou întreg de 4 x 8, cu ajutorul unui ferăstrău circular.

2. Așezați jumătatea de panou lângă un panou întreg, lăsând un spațiu de 7 mm între marginile panourilor și pereți. Acest spațiu va permite variațiile volumetrice ale panourilor în plus sau în minus.

3. Introduceți holșuruburi suficient de lungi pentru a prinde în vechiul substrat ce a fost acoperit de panourile de furnir.

Sfat util: Achiziționați un furnir cu suprafața suficient de netedă care să se constituie în suport pentru plăcile ceramice.

dușumeaua poate duce la crăparea gresiei sau finisarea adezivului, având drept urmare desprinderea plăcilor. Acest suport din placaj gros poate juca și un alt rol – cel de netezire și nivelare a podelei, în cazul în care dușumeaua existentă prezintă variații de nivel. Placajul trebuie să aibă o grosime de cel puțin 12,5 mm, indiferent de grosimea vechii dușumele.

Dacă doriți să montați placajul direct pe grinzi, atunci instalați două straturi suprapuse, primul de cel puțin 5 cm grosime (1,8 cm este chiar mai bine) și cel de-al doilea cu grosimea de 125 cm, ambele cu indicație de montaj la exterior, deci rezistent la umezeală. Pentru îndrumări consultați codurile de construcție din regiunea dvs.

Între plăcile de furnir lăsați un mic spațiu de 3 mm, iar între plăcile de la periferie și pereți un spațiu de aproximativ ¼ inci, pentru a permite dilatarea sau contracția lemnului, care, după cum se cunoaște „lucrează” în timp. Atașarea permanentă a plăcilor de dușumeaua preexistentă se face cu adeziv special pentru lemn, cuie cu floarea mai mare sau negrese de 3 cm. Dacă în locul placajului de lemn montați pe post de suport al viitoarelor plăci ceramice bucăți de scândură alipite, trebuie să consultați instrucțiunile oferite de producător privind metodele de montare. În general, panourile furniruite sunt montate pe

un strat subțire de adeziv special. După aceasta, introduceți cuie sau autofiletante de-a lungul perimetrului fiecărui panou, la o distanță de 1,25 cm față de marginile sale și pe o distanță de 15 cm în mijlocul panoului. Prin aceasta împiedicați panoul să se deplaseze sub influența vibrațiilor bormașinii cu care va trebui să mai introduceți și alte holșuruburi la distanțe de 20-25 cm, pentru o fixare perfectă a panoului de dușumeaua aflată dedesubt.

Asigurați-vă că ați înșurubat bine holșuruburile astfel încât capetele lor să coboare ușor sub planul suprafeței panourilor. În caz contrar, capetele rămase chiar foarte puțin deasupra suprafeței panourilor pot constitui zone de acumulare a tensiunilor interne (a stresului mecanic) ce se vor materializa prin producerea de crăpături în structura plăcilor de gresie. Micile spații de la îmbinarea panourilor furniruite vor fi umplute cu adeziv de gresie sau cu chit special de parchet și apoi cu acoperite cu bandă din fibră de sticlă, similară celei utilizate la montarea rigipsului.

După ce ați terminat de montat stratul de suport pentru plăcile ceramice, șmirgheliți toate asperitățile, apoi curățați bine suprafața cu o cârpă înainte de a aplica adezivul pentru plăci ceramice.

Montarea plăcilor ceramice pe o suprafață de beton

Teoria ne arată că nu există o suprafață de suport pentru plăcile ceramice mai adecvată decât betonul. Placa de beton are elasticitate nulă, spre deosebire de planșeele pe structura din lemn, conferind stabilitatea în plan vertical necesară evitării fisurării adezivului plăcilor ceramice. În unele situații, placa de beton prezintă neregularități pronunțate astfel că devin necesare unele pregătiri premergătoare montajului plăcilor ceramice, în scopul obținerii unei suprafețe netede și perfect orizontale. Dacă există un defect de turnare a betonului pe o suprafață restrânsă, materializat printr-o lipsă de material, trebuie să îl „peticiți”. Începeți prin a înlătura prin lovirea cu dalta și ciocanul toate marginile neregulate și nesuținute ale ariei ce prezintă lipsa de continuitate. Cât timp efectuați aceasta, vă sfătuim să purtați ochelari de protecție pentru că vor sări mici bucăți de beton cu o putere destul de mare. După aceasta, cu ajutorul unei pensule nu prea mari, îndepărtați toate particulele și praful din cavitatea respectivă. În final,

stropiți cu apă toată această zonă. O altă posibilitate este aceea de a aplica un lichid cu rol de adeziv care ajută cimentul să adere bine la zona pe care trebuie să o reparați. Umpleți zona de discontinuitate cu ciment și nivelați suprafața cu ajutorul unei mistrii.

În cazul plăcilor mai vechi de beton, dar a căror structură este în formă bună, îndepărtați orice fel de impurități sau reziduuri prin spălare cu un detergent nu prea agresiv. Nu folosiți substanțe chimice de curățat mult prea agresive, cum sunt soluțiile speciale de curățat suprafețele din beton.

Permiteți plăcilor nou turnate din beton sau zidurilor noi din beton să se usuce cel puțin o lună înainte de a monta gresia sau faianța. Dacă în compoziția betonului a fost adăugat un compus accelerator de priză, acesta poate interacționa cu materialul adeziv utilizat la fixarea plăcilor ceramice. Dacă turnați apă pe suprafața betonului, iar aceasta pătrunde foarte greu în grosimea lui, rămânând mult timp la suprafață până ce este absorbită, aceasta este o dovadă a utilizării unor acceleratori de priză în compoziția betonului. În această situație, deasupra betonului, mai aplicați un strat intermediar, înainte de montarea plăcilor ceramice.

Verificarea gradului de umezeală

1. Pentru a efectua un test de evaluare a gradului de umezeală, începeți prin a curăța minuțios și a usca o mică suprafață din podea. Acoperiți-o cu o folie de aluminiu, lipind marginile cu o bandă adezivă compatibilă.

2. Așteptați timp de 24 ore înainte de a înlătura bucata de folie. Dacă suprafața de dedesubt este uscată, înseamnă că apa nu a ieșit la suprafață din structura betonului, cauza umezelii fiind condensul.

3. Dacă betonul de sub folia de aluminiu este umed, umezeala constatată provine din beton, deoarece folia împiedică producerea condensului.

SFATURI UTILE: Umezeala unei plăci de beton poate fi extrinsecă, adică provenită în urma condensului, sau poate fi intrinsecă, adică provenită din sol prin ascensionare după ce a străbătut toată grosimea plăcii. În această ultimă variantă, întrerupeți montarea plăcilor ceramice. Acest test simplu, la îndemâna oricui, vă va arăta exact care este originea umezelii.

Pregătirea unei pardoseli din beton

1. Utilizând o dalta și un ciocan îndepărtați bucățile cu bucățile marginile neregulate, ieșite în relief ale zonei de discontinuitate apărută după turnare, în suprafața plăcii de beton. Creați o cavitate mai adâncă pentru o bună retenție a materialului de plombare pe bază de ciment.

2. Îndepărtați prin periere praful și impuritățile pentru ca materialul să ia contact direct, nemijlocit, cu betonul. Înainte de a umple cavitatea cu ciment, umeziți-o ușor sau adăugați un agent de adeziune de consistență lichidă.

3. Îndesați bine materialul de umplere cu ajutorul unei mistrii. Materialul de umplere poartă numele de ciment hidroizolant și, odată introdus în cavitate, se dilată progresiv realizând o fixare extrem de durabilă la pereții cavității.

4. Fluxurile de mici dimensiuni observate pe suprafața plăcii de beton vor fi umplute cu un amestec de ciment și

nisip fin, prin aruncare puternică cu mistria, asemănător manevrei de tencuire a unui zid. Apoi, materialul este întins cu mistria și nivelat cu o drisă.

5. Tot cu ajutorul drisăi, efectuați mișcări repetate de întindere a mortarului pentru a nu mai exista nici o diferență de nivel cu planul plăcii de beton. Pentru a realiza o trecere „pierdută” de la nivelul fisurii la restul plăcii de beton, vă sfătuim să bizotați ușor marginile exterioare ale acestei zone fisurate.

SFATURI UTILE: Pentru o retenție mai bună a materialului pe bază de ciment cu care se va umple cavitatea existentă pe suprafața betonului, vă sfătuim să loviți cu dalta poziționată în unghi de 45° marginile cavității, creând astfel niște bizot-uri retentive.

Stabilirea liniilor de lucru

Odată ce tiparul de montaj a fost stabilit, modelul de plăci ceramice a fost selectat iar suprafața ce necesită placare a fost pregătită corespunzător, se poate trece la pasul următor, și anume inscripționarea liniilor de lucru care vor ghida întregul proces de montare a plăcilor ceramice pentru pardoseală.

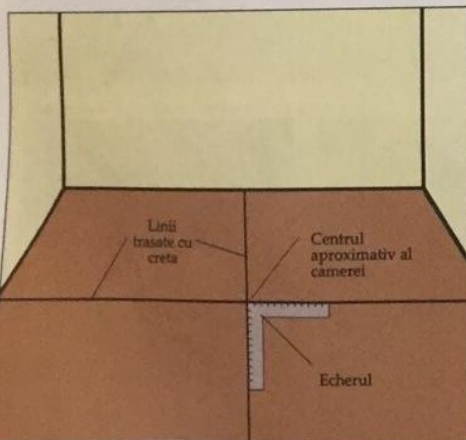
Trasarea liniilor inițiale

Dacă încăperea prezintă o podea relativ pătrată ca formă, trasați cu o cretă cele două linii perpendiculare care unesc mijlocul laturilor opuse și care se intersectează în centrul pătratului. Perpendicularitatea acestor două linii se va confirma printr-o verificare cu echerul. Ele vor reprezenta liniile dvs. de lucru, utilizate pentru a poziționa corect plăcile ceramice.

Pornind din punctul în care se intersectează, fie așezați un rând de plăci de-a lungul fiecărei linii de lucru, fie folosiți o stinghie dreaptă pentru a determina poziția și dimensiunea bucăților de placă tăiată de la extremități. Asigurați-vă poziția și dimensiunea bucăților de placă tăiată de la extremități. Asigurați-vă că ați inclus lățimea rosturilor atunci când ați așezat plăcile. Dacă rândul de plăci parțiale existent de-a lungul unei laturi a podelei are o lățime de sub 1/4 de placă, re poziționați plăcile ceramice astfel încât lățimea să fie de 1/2 de placă sau puțin mai mare. Dacă în urma simulării unui montaj de gresie, ultimele rânduri periferice sunt constituite din bucăți prea înguste de gresie, veți proceda la mărirea lățimii fiecărui rost în parte, astfel încât să eliminăm aceste rânduri înguste de gresie cu aspect neplăcut. În caz contrar, liniile de lucru vor trebui să fie re poziționate. Similar, dacă rândul periferic de gresie de la nivelul joncțiunii pardoseală-perete are o lățime de aproximativ o placă, vom reduce în aceeași măsură lățimea tuturor rosturilor astfel încât să încapă pe acest rând o placă întreagă.

Prin metoda prezentată mai sus se începe montarea plăcilor ceramice dinspre centrul podelei către periferie, în două sensuri, lucrând pe fiecare cadran în parte.

Linii pentru încăperile cu pardoseală diferită de cea pătrată. Dacă podeaua camerei nu are formă chiar pătrată,

Trasarea liniilor de lucru inițiale. Trasați pe podea cu creta două linii care se intersectează în unghi de 90 grade aproximativ în centrul acestei suprafețe. Verificați unghiul de intersectare cu ajutorul unui echer.

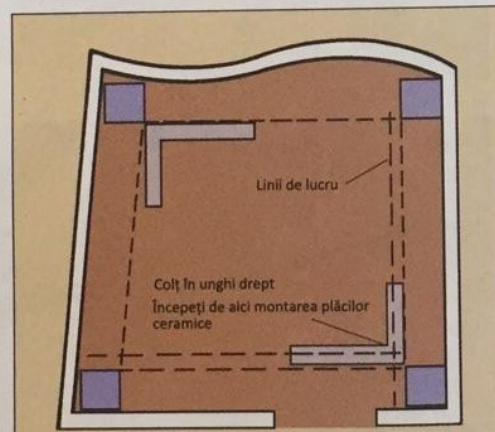
plăcile ceramice trebuie aliniate pentru a forma un model pătrat până, cel puțin, la limita cu un perete. Pentru a putea face acest lucru, trasați un set de linii de lucru care alcătuiesc o formă pătrată în interiorul lor și așezați plăcile ceramice începând de la un colț al camerei. În general, proiectul de trasare a liniilor va debuta din colțul camerei cu forma cea mai apropiată de unghiul drept.

Pentru a determina care colț este mai apropiat ca valoare de unghiul drept, plasați câte o placă de gresie în fiecare colț al camerei, împingându-le la limită către pereți. Proiectați liniile de cretă din colțul exterior al fiecărei plăci în ambele direcții; apoi verificați intersecțiile liniilor trasate cu creta la nivelul fiecărui colț pentru a găsi unghiul cel mai apropiat ca valoare de 90°.

Din acest colț, măsurați în exterior dublul lățimii unui rost, trasând o a doua pereche de linii cu ajutorul cretei. Acestea vor reprezenta, în fine, liniile de lucru. Dacă acestea nu sunt chiar perfect perpendiculare două câte două, alegeți cel mai lung perete, sau perețele cel mai vizibil dintre cei patru pereți ai camerei. Apoi, ajustați linia de lucru de-a lungul peretelui adiacent, până când cele două linii de lucru formează un unghi perfect drept (de 90°). Respectând metoda prezentată mai sus, plăcile vor fi aplicate pe pardoseală începând de la colțul în unghi drept, determinând liniile de lucru care, dacă doi pereți sunt perpendiculari, vor permite un rând de plăci întregi (netăiate) de gresie de-a lungul celor doi pereți adiacenți și un rând de plăci tăiate, ajustate, de-a lungul pereților opuși.

La fel ca în cazul liniilor inițiale perpendiculare care se intersectau în centrul podelei (descrise anterior), aplicați fără adeziv plăcile de gresie de-a lungul celor două linii de lucru pentru a determina lățimea rândurilor periferice opuse situate la limita dintre podea și pereți. Dacă plăcile vor trebui tăiate la mai puțin de 1/4 din lățime, fie ajustați grosimea rosturilor în sensul creșterii ei, fie re poziționați liniile de lucru pentru a compensa neajunsul constat.

Linii pentru încăperi în formă de L. Împărțiți camera în două pătrate sau două dreptunghiuri și proiectați liniile după care se va face dispunerea plăcilor ceramice ca în imagine.

Linii trasate în cazul încăperilor cu pardoseală de formă diferită de cea pătrată. În cazul unor pereți văluriți sau care nu se întâlnesc în unghi drept, plasați câte o placă ceramică în fiecare colț al camerei și trasați linii drepte între aceste plăci în formă de cadran. Măsurați lățimea rosturilor pentru a stabili liniile de lucru. Începeți montarea plăcilor ceramice din colțul cel mai apropiat ca valoare de unghiul drept.

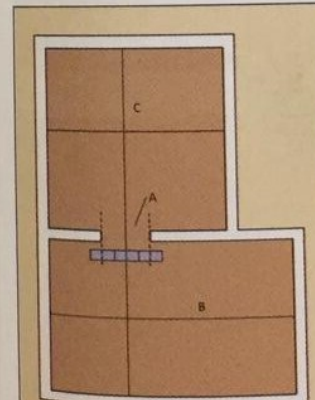
Ajustați liniile astfel încât toate să se intersecteze în unghiuri de 90°. Ajustați liniile cât de mult este necesar încât ultimul rând de plăci de la periferia podelei, pe întreg perimetrul camerei, să fie alcătuit din plăci cu lățime mai mare decât jumătate din latura lor.

Linii pentru încăperile vecine. Atunci când montajul plăcilor ceramice se extinde și într-o cameră învecinată, aveți în vedere ca rosturile dintre plăcile unei camere să se alinieze cu cele ale camerei învecinate, la nivelul golului ușii. Dacă golul ușii este ceva mai larg, încercați să centrați plăcile astfel încât plăcile tăiate localizate în partea dreaptă să aibă aceeași lățime ca plăcile tăiate dispuse în stânga.

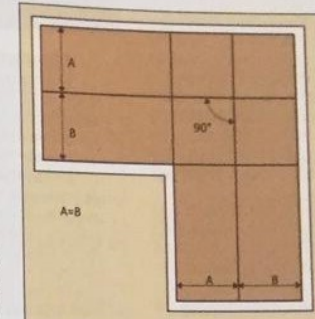
Linii pentru plăci ceramice de dimensiuni mari. Plăcile mari, de dimensiuni atipice, în special cele din piatră naturală, necesită de obicei un număr suplimentar de linii de lucru, pentru a fi siguri că rosturile dintre plăci se aliniază perfect și își mențin lățimea constantă. De regulă, sunt adăugate alte câteva linii trasate cu cretă, pentru a forma o grilă cu mai multe ochiuri de formă pătrată. Fiecare pătrat al grilei poate conține patru, șase sau nouă plăci; liniile trasate reprezintă mijlocul

rosturilor dintre două plăci alăturate. Când așezați plăcile, umpleți un cadran deodată, ajustându-le până când toate rosturile devin uniform aliniate. Cel mai bine este să aplicați, mai întâi fără adeziv, de probă, plăcile în fiecare ochi al grilei pentru a determina lățimea optimă a rosturilor.

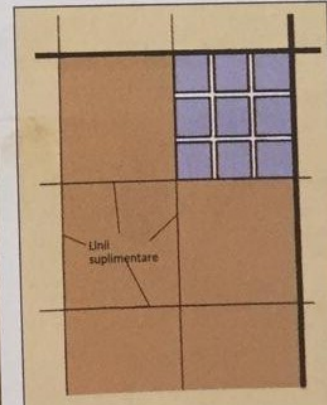
Linii pentru montajul în diagonală. Când doriți să montați plăcile ceramice în diagonală, va fi necesar un al doilea set de

Linii pentru încăperile învecinate. Rosturile trebuie să se alinieze. Dacă plăcile ceramice sunt mari, linia A trebuie ajustată astfel încât plăcile să fie centrate simetric de-a latul golului de ușă.

Linii pentru încăperi în formă de L. Liniile de lucru în cazul unei încăperi în formă de L taie în două ambele „picioare” ale L-ului. La fel ca în cazul unei camere cu podea pătrată, ajustați liniile de lucru pentru a evita obținerea de bucăți de gresie tăiate prea îngust la limita dintre pardoseală și pereți și începeți să montați plăcile din punctul de intersecție a celor două linii, umplând pe rând fiecare tronson.

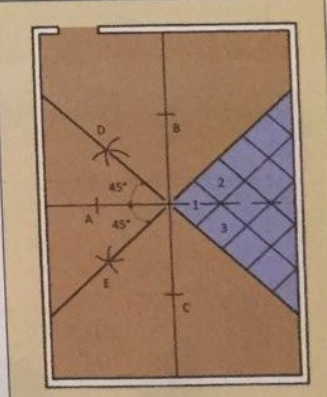

Linii pentru plăcile ceramice de dimensiuni mari. Plăcile mari cu dimensiuni atipice, mai ales cele din piatră naturală, între care se lasă rosturi de lățime ceva mai mare, sunt mai ușor de montat dacă se trasează linii de lucru secundare.

linii de lucru. De la intersecția liniilor originale de lucru, măsurați în exterior o distanță egală de-a lungul oricăror trei dintre linii, bătând câte un cui în aceste puncte (A, B și C pe schiță). Agățați capătul unei rulete pe unul dintre cui și fixați un creion pe banda ruletei la o distanță față de capăt egală cu cea dintre cui și centru. Utilizați ruleta și creionul fixat vertical ca pe un compas pentru a trasa două seturi de arcuri pe podea.

Inscripționați cu cretă două linii diagonale, una între centru și punctul D din imaginea de mai jos și alta între centru și punctul E. Prolungați aceste două linii în ambele sensuri către cei patru pereți ai camerei. Ștergeți apoi liniile de lucru inițiale și aplicați plăcile ceramice ghidându-vă după liniile diagonale. Utilizați o stinghie dreaptă sau șirurile de gresie prezente deja pe pardoseală, pentru a determina cât trebuie tăiat din plăcile care trebuie montate la extremități. Aduceți ajustări liniilor de lucru,

dacă este nevoie, pentru a obține cel mai plăcut aspect al plăcilor parțiale de gresie la nivelul limitei dintre podea și fiecare dintre toți cei patru pereți. În momentul lipirii definitive a plăcilor ceramice, umpleți un cadran deodată, folosindu-vă de exemplificarea de mai jos. În cazul montării pe diagonală, la nivelul limitei cu peretele vom avea numai plăci tăiate. Ideal ar fi ca aceste triunghiuri ceramice să reprezinte exact jumătăți de placă întreagă secționată pe o diagonală.

Linii pentru montajul în diagonală. Este necesar un al doilea set de linii de lucru în cazul unui astfel de montaj. (Vezi textul de mai sus) Așezați plăcile ceramice conform schiței de mai sus.

Tehnica de placare ceramică a pardoselilor

Pentru a menține drept primele șiruri de plăci ceramice, trasați cu creta linii de ghidaj de-a lungul podelei. Aplicați adezivul până în dreptul acestor linii cu o drîșcă zimțată la două dintre margini, însă nu aplicați pe o suprafață mai mare decât puteți acoperi cu plăcile ceramice până în momentul începerii prizei materialului. Această suprafață variază în funcție atât de timpul de lucru caracteristic tipului de adeziv folosit cât și de rapiditatea cu care lucrați. Începeți cu o suprafață mai redusă și creșteți apoi progresiv suprafața pe măsură ce vă intensificați viteza de lucru.

Când întindeți adezivul pe suprafața pardoselii, utilizați atât metoda cât și dimensiunea de zimți ai drîșcăi recomandate de către comerciantul de plăci ceramice. Aveți grijă să nu acoperiți liniile de lucru cu adeziv. În cazul unor plăci mai groase sau în cazul plăcilor care prezintă pe fața posterioară denivelări adânci, trebuie aplicat adeziv atât pe pardoseală cât și pe această față posterioară.

După întinderea adezivului, presați o placă de gresie pe poziție executând concomitent ușoare mișcări de răsucire incompletă în ambele direcții (dreapta-stânga) pentru un contact mai bun cu masa de adeziv. Puteți folosi o bucată perfect dreaptă de lemn pentru a vă asigura că plăcile au o poziție perfect orizontală și sunt fixate ferm în patul de adeziv. Astfel, glisați această bucată de lemn de dimensiuni de 5 x 10 cm învelită într-o bucată veche de covor pe suprafața plăcilor aplicate deja și, concomitent, loviți ușor cu un ciocan cu capăt din cauciuc.

De asemenea, verificați în mod repetat cu un dreptar prevăzut cu boloboc dacă plăcile de gresie și-au menținut aliniamentul. Dacă observați o deviație de la traseu, efectuați mici corecții prin mișcarea ușoară în zig-zag a plăcilor pentru revenirea la poziția normală. Dacă o placă s-a înfundat sub nivelul dat de celelalte plăci, scoateți-o, adăugați ceva mai mult adeziv și, apoi, aplicați-o din nou.

Pregătirea pardoselii pentru aplicarea plăcilor

Bolobocul cu laser emite o rază de lumină vizibilă pe aproape orice tip de suprafață. Sunt, însă, utile și în activitatea de placare a pardoselilor, unde îndeplinesc funcția de proiectare a liniilor de lucru.

Bolobocul laser cu baterii proiectează o rază luminoasă. Îl puteți folosi atât pentru stabilirea punctelor de nivel cât și pentru expunerea liniilor de lucru pentru ghidajul montării plăcilor ceramice pe podele și pereți.

Cu ajutorul linii de lucru laser proiectată pe suprafața podelei, nu mai este obligatoriu să întindeți adezivul strict până în vecinătatea liniilor, așa cum se întâmplă în cazul liniilor trasate cu cretă.

Îndrumări utile

Siguranța la locul de muncă

Montarea plăcilor ceramice decorative nu este, cu siguranță, cea mai periculoasă activitate în domeniul construcțiilor. Cuprinde, însă, și câteva operațiuni în cursul cărora trebuie să vă luați unele măsuri de precauție pentru a evita accidentările.

Ventilația încăperii. Atunci când utilizați un adeziv organic sau alte materiale care conțin substanțe toxice volatile, trebuie să asigurați ventilația încăperii în care lucrați, conform recomandărilor producătorului. Același lucru este valabil și în cazul substanțelor de curățat. Citiți cu atenție instrucțiunile pe eticheta produselor. Pe lângă asigurarea ventilației este posibil să aveți nevoie și de mască de protecție, precum și de mănuși de protecție.

Tăierea plăcilor ceramice. Aparatele de tăiat plăcile ceramice prevăzute cu manetă pentru despicarea pe linia de tăiere reprezintă instrumente sigure, deoarece zona mâinii nu se mai află în proximitatea zonei de executare a tăierii plăcilor. Cleștii sunt și ei destul de siguri, dacă sunt corect folosiți, în sensul ruperii cu fălcile din aproape-n aproape a unor mici bucățele din marginea plăcii ceramice. Atunci când utilizați un ferăstrău circular cu apă trebuie să fiți foarte precaut. Deși ferăstrăul circular cu apă sunt prevăzute cu pânze fără dinți, totuși aceste pânze tăioase sunt învelite într-un material abraziv și au o viteză de rotație foarte mare. Trebuie neapărat să vă țineți mâinile la extremitățile mesei de lucru, apoi, asigurați-vă că placa ceramică este susținută ferm pe poziție și împingeți progresiv, lent placa către pânza ferăstrăului aflat în mișcare de rotație.

Montarea câmpului de plăci ceramice întregi

1. Puteți planifica așezarea plăcilor bazându-vă numai pe măsurători, însă este mai înțelept să aplicați la început câteva rânduri fără adeziv de-a lungul liniilor trasate în prealabil, pentru a vedea cum se încadrează câmpul de plăci întregi în perimetrul camerei.

2. Utilizați o gletieră zimțată pentru a întinde adezivul până în dreptul liniilor de ghidaj. Dinții gletierei trebuie să aibă o dimensiune concordantă cu tipul de adeziv și de gresie folosite.

3. Fixați plăcile în patul adeziv. Exercitați asupra lor doar o presiune moderată pentru un contact mai eficient cu adezivul.

4. Introduceți distanțiere pentru a menține constantă lățimea rosturilor dintre plăci. Unele distanțiere, în special cele aplicate în poziție orizontală, pot rămâne pe poziție și vor fi acoperite cu chitul de rosturi, iar altele trebuie îndepărtate după priza definitivă a adezivului.

5. Verificați aliniamentul plăcilor ceramice, la fiecare câteva rânduri de gresie aplicată, prin utilizarea dreptarului cu boloboc încorporat. Puteți fi siguri că grila de montaj are o formă perfect pătrată măsurând de la pereți.

Sfat util: Liniile trasate cu cretă pot marca centrul camerei și, de asemenea, să stabilească liniile de ghidaj ale montajului dacă le marcați pe direcția rosturilor.

...e montate după un model bine e un design foarte plăcut în living.

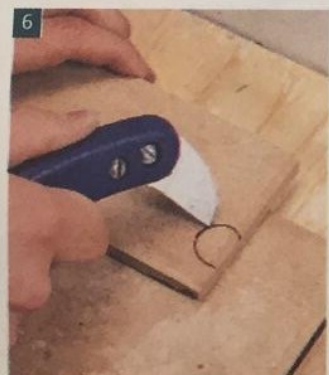

1. Pentru a trasa liniile după care se vor tăia plăcile ceramice care formează ultimul șir ce delimitează perimetrul planșeului, așezați o placă întreagă deasupra altei plăci întregi situată la periferia câmpului de plăci întregi neajustate, și încă o placă deasupra acesteia pentru a evidenția și a marca marginea ce va veni în contact cu peretele.

2. Utilizați un aparat manual de tăiat gresia prevăzut cu roțiță de carborund și cu mâner de despicare controlată pentru a scrijelii linia de marcat trasată anterior. Pentru a realiza cu succes acest lucru trebuie să trageți de mânerul care controlează roțița spre dumneavoastră, apăsând concomitent placa cu fermitate.

3. La majoritatea tipurilor de plăci ceramice este suficientă o singură cursă a roțiței tăietoare, în cazul în care este executată corect, pentru a realiza o tăietură liniară în stratul de smalt (glazură) – garanția despăcii plăcii după o linie regulată, dreaptă, așa cum v-ați propus.

4. Pentru crăparea corespunzătoare a plăcii, aparatul manual este prevăzut și cu un mâner ceva mai lung atașat unei plăcuțe metalice care presează în jos, brusc, cu aceeași intensitate de o parte și de cealaltă a liniei trasate cu roțița tăietoare.

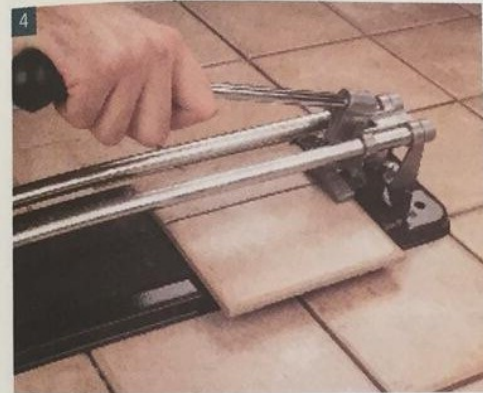
5. Utilizați drișca cu dinți pentru a întinde adezivul de-a lungul zonei periferice a câmpului de plăci ceramice. Apoi așezați peste patul de adeziv plăcile tăiate în mod corespunzător, folosind, dacă este necesar, și distanțiere din plastic.

6. Dacă în procesul de montare a plăcilor parțiale întâlniți un obstacol, cum ar fi de exemplu o țevă care străpunge podeaua, puteți utiliza un instrument manual tăietor pentru a scrijelii în smaltul plăcii circumferința zonei pe care doriți să o îndepărtați ulterior prin ciupire cu făcile unui clește special.

7. Începeți să decupați interiorul conturului prin „ciupirea” succesivă a unor foarte mici fragmente pornind de la marginea de placă cea mai apropiată. La final, dacă regiunea astfel decupată rămâne vizibilă, efectuați și o pilire pentru netezire.

9. Lipiți și placa/plăcile care vin în contact cu obstacolul și care au suferit în prealabil procesul de decupare a zonei respective, având în vedere ca între obstacol și placă să rămână un oarecare spațiu pentru chitul de rosturi sau siliconul de izolare.

Sfat util: Ca plăci parțiale pentru șirul periferic puteți utiliza plăci cu defecte sau plăci întregi ciobite accidental pe care le ajustați cu ajutorul aparatului manual de tăiat plăci.

Tăierea plăcilor parțiale

Dacă începeți montajul dintr-un colț al camerei, cu plăci întregi, puteți avea probleme atunci când ajungeți aproape de pereții opuși. Pentru a evita tăierea la periferia câmpului a unor plăci prea înguste, trebuie să prefigurați câmpul principal alcătuit din plăci integrale în centrul camerei, astfel încât să puteți monta plăci parțiale de aceeași lățime de-a lungul laturilor podelei, la joncțiunea cu pereții camerei. Dacă respectați acest sfat, treaba va merge chiar mai repede decât vă așteptați. În situațiile în care proiectul de montaj nu va permite sub nicio formă aplicarea de plăci parțiale de aceeași dimensiune pe toate laturile, cea mai bună idee este aceea de a folosi plăci întregi în cele mai expuse zone ale încăperii, lăsând piesele mici sau neregulate pentru o zonă marginală mai puțin importantă sau parțial mascată a podelei – spre exemplu, în mod normal, un perete devine ascuns în spatele unei uși deschise.

Când absolut toate plăcile întregi care alcătuiesc câmpul principal de plăci sunt aplicate pe podea, tăiați și apoi așezați pe poziție și toate plăcile parțiale de-a lungul întregului perimetru al camerei. Dacă în acest spațiu periferic perimetrul intenționați să montați un model special de plăci ceramice destinate joncțiunilor de zone, cum sunt bordurile sau plăcile în formă de golfuleț care se ridică și pe o mică înălțime din baza peretelui, atunci trebuie să dispuneți de un spațiu suficient care să cuprindă lățimea acestor plăci și rostul adiacent. Dacă după montarea câmpului principal de plăci ceramice de dimensiune completă constatați că v-ați apropiat foarte mult de perete, trebuie să asigurați un spațiu redus pentru compensarea fenomenului de dilatare.

Măsurători echilibrate. Pentru a tăia plăcile ceramice care vor alcătui rândul de la periferia planșeului sau bordurile ceramice, așezați o placă nouă de gresie direct deasupra unei plăci întregi deja montate, la limita spațiului care mai trebuie umplut. Așezați încă o placă nouă deasupra celeilalte plăci noi, împingând-o ușor către perete. Utilizați marginea distală a acesteia din urmă plăci ca element de ghidare, și trasați o linie pe suprafața plăcii nelipite de dedesubt. Aceasta reprezintă marajul după care veți efectua tăierea. Această metodă este folositoare dacă aveți de tăiat în formă de L plăci ceramice pentru aplicarea în dreptul stâlpilor de susținere.

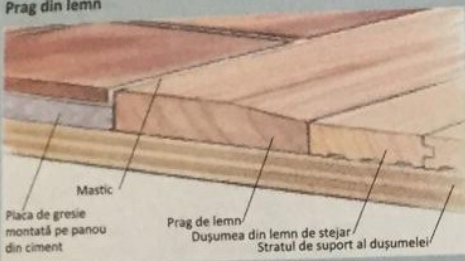
Plăcile de gresie și bordurile montate după un model bine planificat, reușesc să creeze un design foarte plăcut în living.

Pragurile de trecere

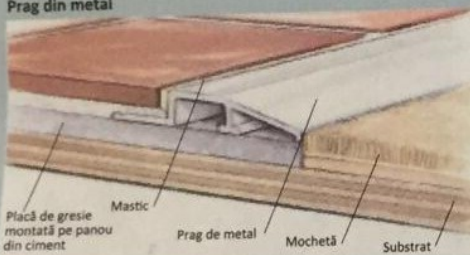
Pragurile (numite uneori și șei) pot fi confecționate din lemn, metal sau ștraifuri de marmură ori granit și realizează trecerea dintre două podele placate cu materiale diferite. Mai sunt utilizate, într-o formă de plan înclinat, și la trecerea dintre două planșee placate cu același material, însă prezentând între ele o diferență mică de nivel.

Se aplică mai întâi pragul pe stratul suport al podelei în poziția dorită și, mai apoi, se montează plăcile de gresie până în contact intim cu marginile sale. Majoritatea pragurilor din lemn sau aluminiu se fixează cu holșuruburile ± dibluri sau cuie. (Capetele șuruburilor pot fi mascate cu căpăcele din plastic sau chit de aceeași culoare). Pragurile din marmură, utilizate de obicei la nivelul ușilor băilor, se montează pe un pat de adeziv. Indiferent de tipul de prag pe care doriți să îl utilizați, el trebuie să figureze în proiectul inițial de montaj al plăcilor ceramice.

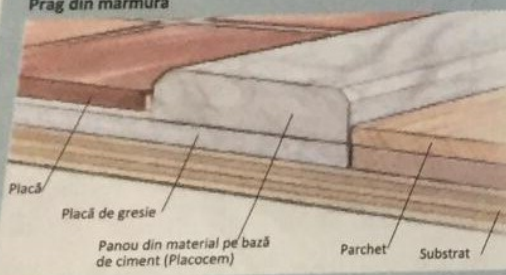
Prag din lemn

Prag din metal

Prag din marmură

Aplicarea chitului de rosturi

Înainte de chitirea rosturilor (a șanțurilor dintre plăcile alăturate), adezivul trebuie să fi făcut priză completă. Aceasta poate dura între 24 și 48 ore. Pentru siguranță, citiți recomandările producătorului pe ambalajul adezivului. Apoi curățați toate șanțurile de praf și resturi și, dacă este necesar, îndepărtați distanțierele.

Dacă ați montat un model de plăci ceramice care se pătează ușor, protejați suprafața smalțului cu un sigilant provizoriu care se îndepărtează la final cu ușurință. Aveți răbdare ca acest sigilant să se întărească înainte de aplicarea chitului. În general, plăcile ceramice nu se pătează din cauza chitului, ci numai chitul, în timp, se va murdări.

Malaxați chitul conform recomandărilor producătorului. Preparați suficient chit pentru a umple într-o ședință toate rosturile. Cei mai mulți meseriași folosesc o drișcă cauciucată pentru a întinde chitul, însă puteți folosi și un fâraș cu muchie cauciucată. Aruncați pe podea o mistrie de chit și apoi executați mișcări pe direcție diagonală față de rosturi cu drișca cauciucată. Trebuie să efectuați mișcări de întindere a chitului înainte și înapoi, alternativ, fără a exercita o presiune prea mare. Efectuați câteva treceri ale gletierei peste aceeași zonă pentru a compacta mai bine chitul în șanțuri. Spațiul rămas între ultimul rând de gresie și pereți nu trebuie umplut cu chit, ci cu silicon pentru a permite, grație elasticității sale, dilatări și contractiile ce au loc în mod normal între materiale diferite.

De îndată ce chitul a căpătat fermitate, cu ajutorul unui burete umed, ștergeți pelicula de chit depusă pe suprafața glazurată a plăcilor. Puteți folosi muchia unui fâraș pentru a desprinde fragmentele mai mari de chit ce au aderat și s-au întărit pe suprafața plăcilor de gresie și, ulterior, să începeți curățarea propriu-zisă cu buretele umed. De obicei, este nevoie să clătiți și apoi să stoarceți în mod repetat buretele și, de asemenea, din când în când să aruncați apa înlocuind-o cu una curată, până ce terminați de curățat întreaga pardoseală.

Modelarea chitului și sigilarea rosturilor

Este posibil ca în urma procesului de întindere a chitului, acesta să capete un aspect final plat, la același nivel cu plăcile care delimitează rosturile. Aveți posibilitatea să răzuți stratul superficial de chit, chiar înainte de a curăța fețele glazurate ale plăcilor, cu ajutorul unei perițe de dinți mai aspre, unei lingurițe sau a unui bețisor cu profil ușor rotunjit.

Curățați, mai apoi, încă o dată plăcile ceramice și neteziți benzile de chit cu un burete umed. În urma acestei operațiuni poate rezulta din nou o peliculă mată la marginile plăcilor, ce va fi îndepărtată eficient cu ajutorul unei cârpe moi umezite. În majoritatea cazurilor, chitul are nevoie de câteva zile pentru a face priză totală. După ce chitul s-a întărit, trebuie să mai așteptați alte câteva zile până ce îl veți putea sigila; în acest sens, verificați instrucțiunile de pe ambalajul chitului.

În încăperile expuse permanent umezelii (în special băile), puteți modela ușor suprafața chitului de rosturi și apoi să o protejați prin aplicarea unui material sigilant, cum este siliconul lichid. Începeți din colțul cel mai îndepărtat de ușă prin aplicarea unei pelicule fine de sigilant, strict deasupra chitului. Pentru o aplicare cât mai exactă, fie aveți la dispoziție un aplicator oferit de către producătorul materialului sigilant, fie utilizați o pensulă de pictură.

Chitirea și sigilarea

1. În majoritatea cazurilor, cel mai indicat este să preparați chitul în cantitatea de care aveți nevoie. Puteți achiziționa atât chit deja colorat din fabricație cât și chit alb în care, ulterior, în momentul preparării, să introduceți pigment.

2. Utilizați o gletieră de cauciuc sau un fâraș cu muchie de cauciuc pentru a împinge chitul în profunzimea rosturilor. Pentru aceasta, efectuați mișcări pe diagonală față de direcția plăcilor ceramice; astfel, nu veți avea scăpări, umplând absolut toate rosturile dintre plăci.

3. După ce ați terminat de introdus chitul în toate șanțurile, începeți să curățați pelicula de chit rămasă pe suprafețele glazurate ale plăcilor, utilizând un burete curat, umezit.

4. Chiar și după numeroase treceri ale buretelui clătit periodic în apă curată, va fi nevoie, mai mult ca sigur, de lustruirea finală a suprafeței plăcilor ceramice cu o cârpă curată și umedă.

5. În încăperile expuse permanent umezelii, cum sunt baia și bucătăria, mai aveți de efectuat încă un pas: sigilarea chitului de rosturi (în general cu silicon lichid) pentru a reduce la minimum efortul de curățare ulterioară periodică.

Sfaturi utile: Pentru a înlătura pelicula mată lăsată de chit pe suprafața plăcilor glazurate, utilizați câțiva bureți de dimensiune mai mare, pe care îi clătiți în apă curată în mod regulat, după câteva mișcări de frecare. Dacă neglijați acest lucru, nu veți face altceva decât să împrăștiți murdăria. Când apa din găleată devine ușor tulbure, aruncați-o și înlocuiți-o cu alta limpede.

Placarea ceramică a pereților a pereților

Mai mult decât oricare altă suprafață, poate, pereții oferă oportunitatea de a combina factorul decorativ cu factorul durabilitate. În realitate, variantele de plăci ceramice destinate plăcării pereților sunt mai numeroase decât variantele de plăci ceramice cu altă indicație.

Din punctul de vedere diametral opus, un perete poate servi drept un plan pe care puteți combina plăci ceramice pictate manual într-o dispunere unică, ce creează un design îndrăzneț din punct de vedere al formelor și al contrastului coloristic. Pentru majoritatea modelelor de faianță disponibile pe piață există componente ceramice cu același design destinate spațiilor periferice înguste de la nivelul joncțiunii cu alte suprafețe.

Deoarece plăcile ceramice de faianță sunt rezistente la căldură, umiditate și pete (cauzate de o multitudine de factori), ele sunt indicate în acoperirea pereților băilor și bucătărilor, unde primează întreținerea facilă. În bucătării, bineînțeles, plăcile ceramice acoperă perețele expus situat între blatul mobilierului și partea inferioară a corpurilor de mobilier suspendate. Veți descoperi, de asemenea, plăci de faianță aplicate pe pereții pe care sunt montate chiuvete, lavoare și pe perețele în fața cărora este montat aragazul.

În băi, sunt plăcați cu faianță pereții care vin în contact cu căzile sau cu cabinele de duș. Puteți, însă, conferi băii un aspect de mărire a suprafeței prin placarea și a celorlalți pereți.

Fără să pară un capriciu, puteți încadra cu plăci ceramice ornamentate, de formă specială, o oglindă, ferestrele, ușile și alte elemente arhitecturale din orice încăpere a locuinței.

Design și organizare

Aceleași considerente de bază privind designul care se aplică în cazul plăcării pardoselilor – culoare, dimensiune, formă, textură și tipar – sunt valabile și în cazul plăcării pereților. Când alcătuiți proiectul de montaj, țineți cont că cele mai multe variante de placare a pereților utilizează plăci de faianță de culori contrastante. Aceasta creează dificultăți în estimarea numărului necesar de plăci, necesitând o planificare mai exactă.

Activitatea de montare a plăcilor ceramice pe suprafața pereților implică adesea diferite tipuri și forme de plăci speciale, cu rol de ornament.

Este, de asemenea, posibil să apară necesitatea de a utiliza forme speciale de elemente ceramice pentru placarea colțurilor cu unghi interior sau cu unghi exterior. Tocmai aceste forme speciale pot conferi eleganță unei zone placate ceramic, însă, în același timp complică extrem de mult proiectul de montaj. Trebuie să luați în calcul atât lățimea rosturilor dintre plăcile adiacente cât și dimensiunea plăcilor cu formă specială destinate plăcării colțurilor deschise către exterior sau interior. Dacă doriți să plăcați concomitent atât pardoseala cât și pereții sunt necesare două scheme de montaj. Fiecare dintre ele poate necesita ajustare pentru un montaj echilibrat, însă va trebui să vă concentrați asupra zonei dispusă de-a lungul podelei, acolo unde cele două sisteme se întâlnesc. În această zonă va trebui să realizați alinierea rosturilor, dacă este posibil.

O abordare ar fi să începeți aceste proiecte prin montarea rândului de plăci speciale de îmbinare între pardoseală și perete, de formă ușor rotunjită.

Aceste elemente ușurează întreținerea (un mare ajutor în bucătărie și baie) deoarece baza lor rotunjită elimină muchiile în care se acumulează murdărie greu de îndepărtat.

Deoarece acest rând de plăci cu design special realizează tranziția de la podea la pereți, este important să se continue atât în sus pe perete cât și orizontal pe podea cu plăci întregi de faianță și, respectiv, gresie. Aceasta înseamnă că nu puteți regla câmpul principal de plăci ceramice al podelei pe de o parte, sau al peretelui pe cealaltă parte, decizie ce ar putea lăsa spații prea mici, în care ar încăpea numai porțiuni de placă, către perețele opus sau către plafon. Cel mai bine este să întindeți efectiv plăcile de gresie, fără a le lipi, împreună cu distanțierele pentru rosturi, iar la nivelul pereților să folosiți un dreptar din lemn pe

care ați marcat cu exactitate lățimea plăcilor de faianță și a rosturilor adiacente, toate acestea cu scopul de a vedea „unde cade” câmpul de plăci ceramice atât orizontal cât și vertical.

Odată ce ați terminat de montat cu adeziv elementele ceramice de formă rotunjită la îmbinarea podea-perete, începeți montarea faianței în sus. Lăsați la urmă placarea podelei, astfel încât să nu afectați plăcile de gresie nou montate cu adeziv sau chit căzut în urma operațiunii de aplicare a faianței pe pereți.

Modele și designuri neobișnuite

Multe companii producătoare de plăci ceramice execută în prezent sisteme integrate de gresie și faianță. De exemplu, asociat plăcilor ceramice uzuale ce alcătuiesc câmpul principal, ei pun la dispoziție, la un preț ceva mai ridicat, piese dreptunghiulare cu rol de borduri, ștraifuri semicirculare ca profil, capace din ceramică și alte câteva forme special concepute și executate pentru a rezolva unele dintre problemele cu care se confruntă montatorii de gresie și faianță. Aceste sisteme concurează la realizarea unei scheme de montaj în care rosturile de pe planuri diferite se aliniază perfect.

Dacă vă creați propriul design, trebuie să luați în calcul trei elemente principale: suprafața peretelui; mărimea modelului proiectat de dumneavoastră raportat la suprafața peretelui și dimensiunile plăcilor. Trebuie să știți că formele geometrice reprezintă modelele cel mai ușor de realizat și de montat, deoarece cele mai multe plăci ceramice au forme geometrice. Este mult mai dificil să creziți și să executați montajul unui tipar îndrăzneț, atipic sau bombastic având la dispoziție plăci de o anumită formă geometrică și o suprafață de lucru nu prea extinsă. De exemplu, dacă doriți să realizați un model bogat în linii curbe la nivelul unei scări, va trebui să efectuați multe tăieturi exacte ale plăcilor ceramice pe care le aveți la dispoziție.

Tăierea plăcilor ceramice

Realizarea în prealabil a unui proiect de montaj al plăcilor de faianță vă va ajuta să determinați din timp rețerele după care trebuie să tăiați aceste plăci, pentru a se potrivi cu lățimea spațiului oferit. Secretul este să aranjați câmpul principal astfel încât să nu terminați montajul cu un rând de plăci înguste așezat într-o zonă a încăperii remarcabilă cu mare ușurință.

Plăcile ajustate trebuie să aibă o lățime mai mare decât jumătate din lățimea plăcii întregi. Ideal ar fi ca pe laturile opuse ale peretelui să avem rânduri de aceeași lățime, aceasta conferind simetrie. Uneori puteți ajusta lățimea acestor rânduri de plăci ceramice aplicate la periferia peretelui printr-o ajustare a lățimii tuturor rosturilor.

Trebuie să determinați și zonele din jurul tocurelor ușilor, al ferestrelor, al mobilierului fix și al blatului acestui mobilier, în care va fi nevoie de plăci parțiale rezultate în urma ajustării prin tăierea unor plăci întregi. Trebuie să analizați cu atenție planul de montaj pentru a vedea dacă nu ar fi mai bine, în măsura posibilităților, să îndepărtați plăcile tăiate cu aspect mai neplăcut din toate aceste puncte focale. De exemplu, plăcile parțiale trebuie să aibă aceeași lățime de o parte și de alta a unei ferestre sau a unei uși, pentru ca aceste elemente să pară centrate. Similar, dacă acoperiți cu plăci ceramice perețele din jurul unui semineu, cel mai bine va arăta dacă porțiți în lateral de la nivelul frontului semineului cu plăci întregi, lăsând plăcile parțiale, tăiate, pentru colțurile camerei.

Necesarul de materiale

Pentru a estima cantitatea de plăci de faianță de care aveți nevoie, treceți cu vederea micile obstacole atunci când măsurați aria peretelui. Luați în calcul numai ferestrele de dimensiuni mari, lavoarele prevăzute cu mobilier adiacent cu suprafață destul de mare și mobilierul de bucătărie. Înțelept ar fi să considerați o pierdere de 5-10% față de suprafața măsurată. Dacă v-ați decis să creați un model de faianță aparte, compus din plăci de diverse culori, atunci este indicat să realizați o schiță de montaj pe hârtie milimetrică ce vă va ajuta să stabiliți

numărul exact de plăci ceramice din fiecare culoare, la care adăugați pierderea inerentă de 5-10% reprezentată de plăcile tăiate greșit sau cele sparte. Dacă schița va cuprinde și plăcile parțiale, atunci, în vederea stabilirii necesarului de materiale, aceste plăci vor fi calculate ca și plăci întregi. Dacă extindeți montarea faianței și la pereții adiacenți sau chiar dincolo de golul ușii încăperii, este de dorit să aliniați rosturile orizontale de la nivelul a două suprafețe aflate în prelungire. În cele mai multe situații este cel mai bine să folosiți plăci întregi acolo unde se intersectează doi pereți, dar mai întâi ar trebui să verificați cum va cădea câmpul de plăci atunci când va ajunge în dreptul acestor linii de joncțiune.

Dacă de la început centrați câmpul de plăci întregi în dreptul unei intrări, sunt șanse foarte mari să finalizați montajul cu două rânduri verticale de plăci ceramice parțiale având lățimi diferite, rânduri verticale de plăci ceramice parțiale având lățimi diferite, nu dispuse de-a lungul laturilor opuse verticale ale peretelui. Nu puteți remodela structura pereților astfel încât să se potrivească aranjamentului faianței dorit de dumneavoastră. În schimb,

puteți încerca să schițați diferite tipare de montaj până ce veți găsi unul care să vă placă și care să conțină plăci ceramice întregi în zonele vizibile și plăci parțiale tăiate în zonele ce se observă mai greu.

Dacă doriți să creați o imagine prin aplicarea unor plăci ceramice complementare pictate manual, care să se integreze într-un fond alcătuit din plăci cramice întregi comercializate la m^2 , trebuie să cunoașteți mai întâi ce dimensiuni va avea imaginea odată finalizată. Acest gen de plăci de faianță este disponibil sub formă de set alcătuit dintr-un număr variabil de bucăți – de la 4 până la 50-60, fiecare bucată reprezentând o porțiune din imaginea respectivă. Analizați dacă dimensiunile peretelui vă permit încadrarea unei asemenea imagini realizată din alăturarea plăcilor speciale. Dacă acest lucru este posibil, mai aveți o singură condiție de îndeplinit și anume de a ajusta câmpul de plăci ceramice care formează fondul astfel încât să evitați montarea de plăci prea înguste la culturi.

Posibilități de design

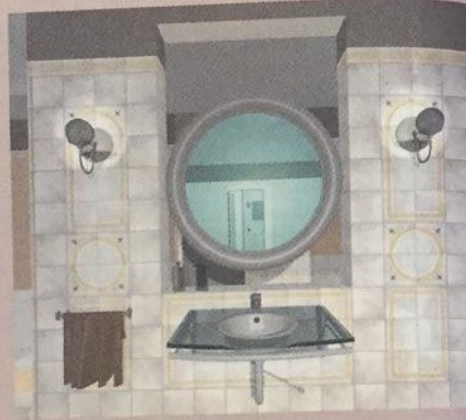
Niciun design nu este urât atât timp cât aparține casei tale și reprezintă stilul pe care îl agreezi. Culoarele și modelele reprezintă, înainte de toate, o chestiune de gust personal. Însă, înainte de a opta pentru un proiect anume, de aplicare a plăcilor ceramice pe câțiva dintre pereți, sau chiar pe toți, aveți datoria de a experimenta mai multe posibilități din gama variată de oferte.

Puteți face acest lucru pe o foaie de hârtie grafică, folosind creioane colorate pentru a vă schița ideile la o scală realistă. Puteți „cotrobâi” prin depozitele magazinelor de profil în căutare de diferite combinații compatibile de plăci ceramice, însă, puteți lua în calcul și serviciile firmelor de design interior aflate în continuă dezvoltare.

Dacă dețineți un computer personal, puteți accesa site-urile de design interior pentru a vă inspira, cuonoscând faptul că acestea pun la dispoziție amatorilor soluții complete de montaj al plăcilor ceramice, instalarea obiectelor sanitare, a corpurilor de iluminat și a oglinzilor.

În prezent, unele lanțuri de magazine specializate pe amenajări ale locuințelor, prin colaborare contractuală cu firme specializate pe design al locuințelor, oferă clienților servicii de design asistat pe calculator (CAD – computer – aided design). Această tehnică modernă permite, pentru o suprafață de dimensiuni cunoscute, vizualizarea a diferite modalități de montaj, simple sau combinate, cu plăci ceramice de diferite forme și dimensiuni.

Cel mai sofisticat program oferă imagini tridimensionale ale proiectului în fază finalizată, putând introduce în imagine chiar și obiecte de mobilier.

Programele soft de design asistat pe computer vă oferă posibilitatea de a experimenta virtual diferite tipare de montaj al variatelor modele de faianță, fără efort, stând în fața calculatorului personal.

Definiți suprafața pe care doriți să o modificați, în cazul de față podeaua, și inserați diferite forme și modele pentru a înlocui covorul sau mocheta existente în prezent, cu plăci ceramice.

Utilizând programe de design puteți crea o imagine de ansamblu a încăperii ce a fost virtual amenajată cu materialele alese chiar de dumneavoastră în prealabil, din gama largă disponibilă.

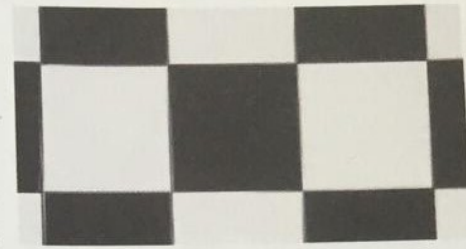
Combi-nații de bază ale plăcilor de faianță

Puteți utiliza diferite dimensiuni, forme și culori pentru a crea un număr aproape nelimitat de modele prin metoda combinării. Dar, chiar și atunci când ați fixat o dimensiune anume, există trei posibilități principale de a le monta pe perete.

Montare în tablă de șah. Acesta reprezintă modul cel mai la îndemână de montare a faianței, așezînd o placă de o anumită culoare direct deasupra unei plăci de altă culoare.

Montare tip zidărie de cărămidă. Acesta reprezintă modul de montare similar celui de realizare a unui perete din cărămizi zidite. În acest caz, rostul dintre două plăci alăturate aparținînd unui rând orizontal vine exact în dreptul mijlocului laturii plăcii situate dedesubt.

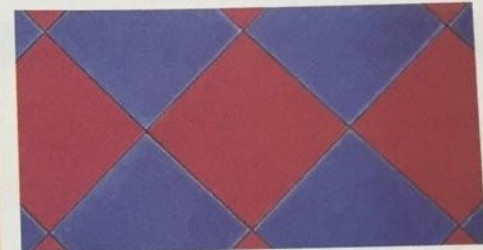
Montare în tablă de șah pe diagonală. Reprezintă modelul de tablă de șah rotit la 45°, care face plăcile de faianță de formă pătrată să pară romboide. Neajunsul acestei metode este că la unirea peretelui cu podeaua și cu tavanul, vom avea un rând orizontal de plăci ajustate prin tăiere.

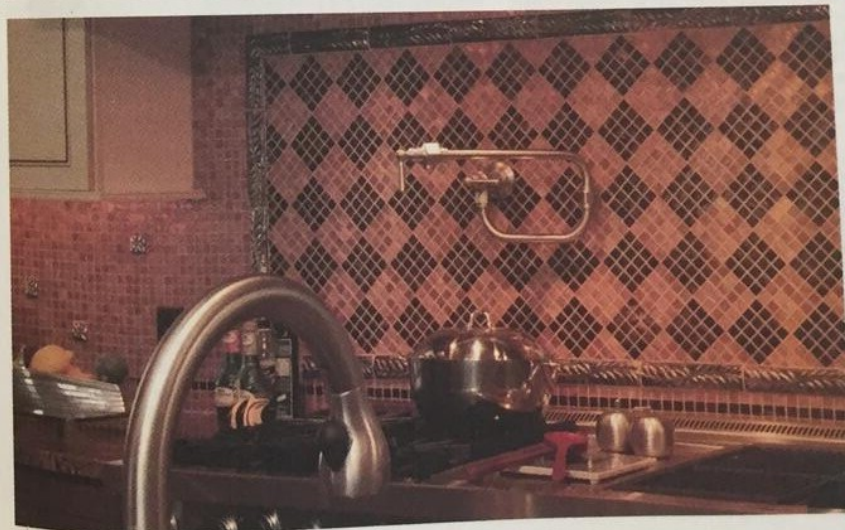
Montarea de tip zidărie prezintă rosturile verticale ale unui rând orizontal de plăci, în dreptul mijlocului laturii plăcii corespunzătoare, atât de deasupra cât și de dedesubt.

Modelul în tablă de șah prezintă plăci aplicate direct una deasupra alteia, formînd coloane. În acest fel, toate rosturile dintre plăci sunt aliniate.

Montarea în tablă de șah pe diagonală este de fapt aceeași montare ca în imaginea de mai sus, însă rotită la 45°. Acest model de montaj conferă plăcilor ceramice, de altfel perfect pătrate, un aspect romboid.

Una dintre posibilități este să planificați câmpul principal de plăci ceramice și, mai apoi să vedeți unde puteți adăuga un model repetitiv de plăci contrastante.

Pregătirea suprafeței pereților în vederea placării

Majoritatea pereților interni ai construcțiilor noi sunt placați cu panouri de gips (gips-carton). În multe dintre casele mai vechi, pereții sunt tencuiți. Ambele variante reprezintă, în general, suporturi corespunzătoare pentru lipirea plăcilor de faianță, cu condiția să fie plane, netede și în stare bună. Mai puteți aplica faianță și pe pereți din lemn stabili sau pe panouri din plută. Placarea peste carton, material textil, tapet sau orice altă suprafață – insuficient de rezistentă, nu este o idee bună.

La casele nou construite, bineînțeles, panourile de gips-carton bine montate și finisate, constituie un suport ideal pentru plăcile ceramice. La casele de mult timp existente, însă, este posibil să fie nevoie de unele reparații și îmbunătățiri pentru a fi siguri că montajul plăcilor ceramice va rezista în timp. Există două posibilități principale: fie acoperiți perețele ce are probleme cu plăci noi de gips, fie reparați suprafața existentă.

Complementar reparațiilor suprafeței deja existente, probabil că veți dori să efectuați câteva modificări care solicită pătrunderea în structura peretelui respectiv, cum ar fi

înlocuirea unei instalații electrice vechi sau desființarea traseului mascat în perete al unui dispozitiv de aer condiționat.

Pentru aceasta, desființați stratul de panouri din rigips vechi, efectuați reparațiile dorite și apoi montați pe cadre noi de aluminiu alte panouri de gips-carton nou achiziționate. Rețineți faptul că plăcile ceramice trebuie montate pe un substrat rigid și rezistent pentru a nu apare fisuri în stratul de adeziv și în chitul de rosturi. Dacă perețele prezintă un oarecare grad de mobilitate, placarea ceramică nu va rezista în timp.

Rezistența peretelui

În general, un perete este considerat prea fragil pentru a fi placat cu faianță dacă puteți provoca mișcarea suprafeței sale prin presarea cu podul palmei a zonei situate la mijlocul distanței dintre două rânduri consecutive de fixare cu ajutorul negreselor. Puteți rezolva problema prin supraadăugarea unui alt panou de rigips, însă creșterea grosimii peretelui chiar și cu 1,25 cm poate crea probleme în jurul ferestrelor și a tocurilor de ușă.

Puteți adăuga noi autofiletante (negrese) pentru a consolida panourile ce prezintă un ușor joc. Aceste autofiletante vor fi

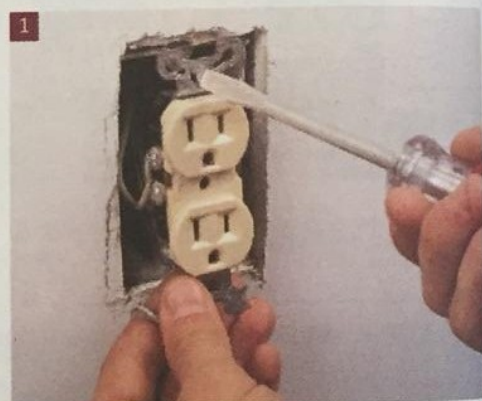
Montarea unei prize noi

1. Mai întâi, asigurați-vă că ați închis clapetele siguranțelor de la tabloul electric, prin verificare cu o șurubelniță electrică aplicată în contact cu conductorul de fază al prizei. Apoi slăbiți șuruburile de fixare a prizei.

2. Utilizați o șurubelniță pentru a fixa din nou priza ale cărei margini vor ajunge la același nivel cu noul plan al peretelui determinat de plăcile de faianță și, eventual, de placă de rigips supraadăugată.

3. Decupați panoul supraadăugat de jur împrejurul conturului noii poziții a prizei și fixați-o strâns cu marginile situate în exteriorul noului panou, exact pe o distanță egală cu grosimea plăcii de faianță.

Sfaturi utile: Mutarea unei prize se pretează oricărui tip de placare cu panouri din gips-carton sau pe bază de ciment și oricărui tip de plăci ceramice pe care doriți să le montați pe perete. Dacă nu executați mutarea prizei, priza sau comutatorul vor avea o poziție adâncită față de planul peretelui, ceea ce reprezintă o violare a normelor de construcție.

Plăcile ceramice montate în spațiile expuse umezelii, în jurul căzii și a lavoarului, ar trebui susținute de către panouri fabricate din materiale pe bază de ciment (cunoscute sub denumirea de Placoem).

distanțate la 20-25 cm, pentru a pătrunde în cadrul de aluminiu. Dacă nu mai cunoașteți poziția exactă a cadrelor din spatele plăcii de rigips, puteți folosi un detector cu unde magnetice.

Dacă panourile de gips-carton sunt din fabricație prea subțiri pentru a susține câmpul de plăci ceramice și adezivul aferent, veți obține rigiditatea necesară prin supraadăugarea unui al doilea strat constituit fie din panouri de fibră de sticlă, fie din panouri din material pe bază de ciment, de culoare închisă.

Fixarea acestor noi panouri se va face identic cu a panourilor din gips-carton, cu mențiunea că trebuie să aveți grijă ca noile autofiletante să nu fie înșurubate exact peste cele vechi deja existente și mascate cu un strat de Super-Rigips și vopsea.

Dacă este necesar, puteți reconsolida cadrul metalic al peretelui construit din panouri, prin metode de imobilizare a laturilor sale, sau prin adăugarea de cadre noi. De regulă, distanța dintre două cadre din aluminiu alăturate nu trebuie să depășească 40 cm, iar panourile trebuie să aibă o grosimea de minimum 12 mm.

Suprafețe de perete preexistente

Pereții acoperiți cu lambriu sau tapet trebuie curățați înainte de montarea plăcilor ceramice. Îndepărtarea lambriului este ușoară, realizându-se prin desprindere cu ajutorul unei coarbe. Foile de tapet, însă, sunt ceva mai greu de îndepărtat.

Puteți fie să aplicați cu un trafalet, deasupra tapetului, un lichid special de dezlipire a foilor de tapet sau, puteți închiria un dispozitiv pe bază de abur care înmoaie adezivul tapetului. Aceste metode capătă o eficacitate superioară dacă, în

prealabil, răciți suprafața tapetului cu un șpaclu. Aveți grijă, însă, să nu creați denivelări în grosimea panoului de dedesubt prin exercitarea unei presiuni prea mari pe șpaclu.

Chiar dacă panoul de fibră sau stratul de tencuială sunt rezistente, nu trebuie să vă apucați de montat faianța deasupra lor în cazul în care sunt acoperite cu un strat de vopsea desprinsă parțial sau umflată. Supuneți pregătirii aceste suprafețe în același fel ca în cazul reapplicării unui strat nou de vopsea. Începeți prin îndepărtarea peliculei de vopsea desprinsă de perete. Apoi, reduceți denivelările rezultate cu un strat de tinci, pentru ca suprafața peretelui să redevină plană.

Pereții în spațiile umede

Dacă v-ați propus să placați cu faianță un perete expus frecvent umezelii – ca de exemplu, în spatele unei chiuvete de bucătărie sau în baie – trebuie mai întâi să instalați un anumit tip de membrană impermeabilă sau un panou rezistent la umiditate, sau ambele. Cea mai utilizată variantă este aceea a unui panou de susținere fabricat dintr-un material pe bază de ciment, fixat cu autofiletante rezistente la coroziune.

În funcție de gradul de expunere la umezeală, poate deveni necesară și aplicarea unei membrane impermeabile peste panoul menționat anterior. Acesta reprezintă un pas extrem de important pe care, cei mai mulți meseriași, îl ignoră. Există pe piață mai multe tipuri de materiale hidroizolante, de la membrane lichide până la membranele bituminoase. Cele mai utilizate în practică (și, din fericele, tipul indicat pentru a acoperi și a hidroizola panourile fabricate din materiale pe bază de ciment) sunt foliile de polietilenă.

Înlăturarea plintelor vechi

1 După ce ați realizat slăbirea aderenței unei plinte cu ajutorul unui ciocan și a unei șurubelnițe, aplicați o presiune progresiv crescândă pe o coarbă cu rol de pârghie, pentru a îndepărta complet plinta de pe perete.

2 Pentru a îndepărta bucăți mai mari de plintă de lățime mare, fără a deteriora peretele, inserați o stinghie de lemn în spatele plintei, atunci când exercitați presiune pe brațul pârghiei.

3 În cazul plintelor lungi neîntrerupte, aveți nevoie de câteva șurubelnițe, dălți, sau unelte similare pe post de pană, în timp ce acționați pentru îndepărtarea lor.

4 Pentru a scoate cuie bine fixate, așezați o bucată plată de metal între vârful cuiului și perete, și apoi loviți plinta prin

intermediul unei șipci, evidențiind în acest fel capetele cuielor, ce vor putea fi apucate și trase în afară cu un clește.

5. Numerotați fiecare segment de plintă în momentul îndepărtării sale, astfel încât, în cazul în care încăperea are mai multe colțuri, să vă fie mai ușor atunci când va trebui să le remontați pe poziție.

Sfaturi utile: Îndepărtarea plintelor din lemn în casele vechi se asociază unui risc crescut de rupere a lor. Dacă doriți să le remontați, exercitați asupra pârghiei metalice forță de tracțiune redusă, repetată, translătând această unealtă de-a lungul plintei.

Repararea defectelor și orificiilor din plăcile de gips-carton

Vestea bună este că nu va fi nevoie să reparați fiecare mică ciobitură sau zgârietură a suprafeței panoului de rigips, deoarece vor fi umplute oricum cu adeziv de faianță. Vor trebui obligatoriu reparate găurile, zonele în care au fost introduse dibluri, zonele de îmbinare dintre plăcile de gips-carton acoperite cu bandă din fibră de sticlă, precum și alte defecte care vor împiedica plăcile ceramice să fie montate în același plan pe suprafața peretelui. În loc să împingeți prin înșurubare șuruburile de rigips slăbite în grosimea plăcii de gips-carton, scoateți-le și introduceți șuruburi noi lângă vechile orificii. De-a lungul liniilor de joncțiune dintre plăcile de rigips, verificați dacă banda din fibră de sticlă prezintă rupturi sau bule de aer. Dacă descoperiți zone desprinse ale benzii din fibră, sectionați-le cu ajutorul unui cutter, până la nivelul zonelor bine aderente la placa de gips-carton. Înlocuiți zonele de bandă îndepărtate anterior cu bandă nouă fixată cu adeziv de faianță.

Există câteva metode de reparare a crăpăturilor și orificiilor din panourile de gips-carton. Cea mai radicală metodă este aceea de tăiere a unei părți din placa de gips-carton de la un cadru de susținere la celălalt, însă efortul de reparare este mai

mare decât cel depus pentru a înlocui întregul panou de rigips. În majoritatea situațiilor, puteți utiliza un plasture special prevăzut la suprafață cu o folie din fibră de sticlă, al cărui rol este acela de a rigidiza platurile, sau puteți opta pentru decuparea rigipsului în zona afectată, reparând mai apoi cu un petic dintr-o placă nouă de rigips.

Deasupra găurilor cu diametru redus – ca de exemplu cele efectuate pentru trecerea unor tevi de apă sau de scurgere – puteți aplica o folie din fibră de sticlă autoadezivă, deasupra ei adăugând cu ajutorul unei mici gletiere un strat subțire de SuperRigips de consistență păstoasă. Pentru mascarea unor orificii ceva mai mari, puteți utiliza un plasture prevăzut cu plasă din fibră de sticlă și cu un strat autoadeziv, ce se comercializează ca atare. Acest tip de platură conține o plăcuță dreptunghiulară cu rol de rigidizare a ansamblului, ce se aplică cu fața în jos peste orificiu. O bună modalitate de a repara găuri cu diametru crescut este aceea de a tăia o bucată dreptunghiulară din panoul de gips-carton care să includă defectul respectiv, consolidând apoi marginile spațiului decupat cu stinghii scurte din lemn prinse pe fața interioară a panoului de rigips. Porțiunile vizibile ale stinghiilor în golul creat de noi vor servi drept suport pentru un petic de rigips decupat pe dimensiunile date, dintr-o placă întregă.

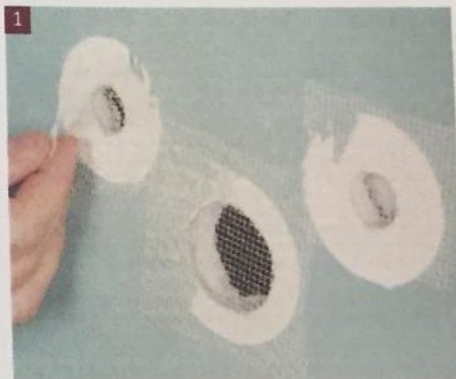
Mascarea orificiilor cu diametru redus

1. Maskați micile orificii sau micile defecte cu lipsă de material, utilizând o folie autoadezivă din fibră de sticlă. Aceasta va reține ipsosul special cu care se va realiza reparația suprafeței de gips-carton, împiedicând căderea lui în spatele panoului. De asemenea, va conferi și rigiditatea necesară porțiunii reparate.

2. Materialul păstos pe bază de ipsos (superrigips-ul) cu care se va realiza reparația propriu-zisă a suprafeței va adera ferm de folia autoadezivă din fibră de sticlă aplicată în prealabil. Întâi se va aplica un strat grosier de superrigips, iar după priza acestuia, a doua zi, se va finisa cu încă un strat subțire.

3. Pentru mascarea găurilor mai mari, puteți folosi un platură autoadezivă alcătuită dintr-o plăcuță dreptunghiulară de rigidizare și o folie din fibră de sticlă. Desprindeți folia de protecție care acoperă stratul de adeziv și, apoi, aplicați acest platură cu plăcuța spre orificiu, astfel încât folia din fibră de sticlă să rămână expusă la suprafață, efectuați reparația cu ipsos special pentru panourile din gips-carton.

Sfaturi utile: Atunci când efectuați reparația, nu încercați să păstrați zone ale marginilor secțiunii în placa de gips carton care sunt fisurate și mobile. Decupați-le și pe acestea până când ajungeți cu cutter-ul în zonă de material solid, condiție absolut necesară pentru montarea plăcilor ceramice.

Pregătirea și repararea tencuielii

Fisurile extinse de pe suprafața unui zid tencuit se datorează adesea mișcărilor normale ale construcției, care pot duce la crăparea plăcilor de faianță. În cazurile severe, este nevoie de decopertarea zidului, până la cărămidă, deși este posibil și aplicarea prin lipire și fixare cu dibluri și șuruburi a panourilor fabricate din material pe bază de ciment. Dacă stratul de tencuială este afectat iremediabil, crăpând sau fărâmițându-se atunci când îl împingeți cu vârful șurubelniței, el trebuie înlăturat în întregime.

Micile găuri sau denivelări vor fi umplute cu mortar de reparații. Curățați și umeziți în prealabil zona ce trebuie reparată și întindeți mortarul cu ajutorul unui spaclu mai lat. Când mortarul cu care defectul a fost încărcat grosier s-a uscat, mai aplicați un strat fin pentru nivelarea la fața zidului, pe care îl lăsați, de asemenea, să se usuce. După uscare, finisați-l prin șmirgheluire.

Dacă tencuiala este acum solidă, curățați-o cu o soluție de curățat universală pentru a îndepărta orice urmă de murdărie sau grăsime. După uscare, aplicați cu trafaletul o amorsă pe bază de aracet, garanția unei bune adeziuni a viitoarelor plăci de faianță.

Reparația tencuielii

1. Utilizați un mortar de reparații pentru a umple zona afectată a tencuielii, în câteva straturi succesive. După ce ați încărcat defectul cu mortar, nivelați-l grosier și apoi creați niște retenții sub forma unor șanțuri cu aspect de grilă, cu ajutorul spaclului. Când s-a uscat complet, umeziți-l ușor înainte de a aplica cu o gletieră stratul final de finisare.

2. Cu ajutorul unei lame late prevăzută cu mâner, neteziți bine acest ultim strat de finisare, pornind de pe suprafața de tencuială preexistentă și alunecând progresiv către aria astupată cu mortar încă moale. Acest gen de mișcări asigură obținerea unei suprafețe plane, la același nivel cu restul suprafeței tencuite a peretelui.

3. Când și acest ultim strat de finisare s-a uscat, aplicați amorsă cu rol de primer, în scopul sigilării mortarului de reparație față de umiditatea adezivului de faianță.

Sfaturi utile: Este indicat să aplicați amorsa pe toată suprafața nou reparată cu tencuială și Super Rigips, pentru că, în caz contrar, ea fiind foarte hidrofilă va atrage toată umiditatea adezivului de faianță deshidratându-l sever și reducând durata de viață a lucrării, materializată prin deprimarea plăcilor ceramice.

Repararea colțurilor exterioare

Colțurile cu muchia orientată către interiorul încăperilor, cum sunt cele formate de goul de ușă sau cele determinate de prezența unor stâlpi de susținere, sunt adeseori expuse loviturilor accidentale, fiind mult mai afectate decât restul pereților, indiferent dacă stratul superficial este reprezentat de o placă de gips-carton sau din mortar pentru tencuială. Dacă efectul constat este unul minor, îl puteți repara utilizând SuperRigips (un ipsos cu priză lentă folosit la repararea liniilor de joncțiune, dintre panourile de rigips) cu consistență semichitoasă, pe care îl modelați cu ajutorul unui spaclu. Pentru a evita aspectul rotunjit al muchiei, folosiți un colțar din aluminiu sau pregătiți mai întâi o față a colțului, lăsați-o să se usuce și pe urmă reparați și fața adiacentă.

Dacă defectul este extins în suprafață, secționați cadrul metallic de pe muchie în regiunea în care se găsește defectul, scoateți șuruburile negre de rigips și apoi aplicați un nou colțar metallic exact pe lungimea care lipsește. Solidarizați și acest nou segment de colțar metallic cu șuruburi negre specifice plăcilor din gips-carton.

Reparația unui colț exterior

1. Pentru a ajunge la zona de colțar metallic afectat prin îndoire, va trebui să îndepărtați mai întâi cu un cuter vopseaua și stratul de Super Rigips.

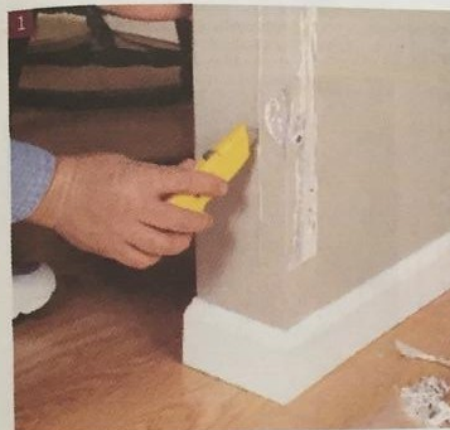
2. Odată ce ați evidențiat zona de colțar afectată, tăiați colțarul cu un ferăstrău manual deasupra și dedesubtul ei. Desurubați negresele și îndepărtați acest segment de colțar din aluminiu.

3. Cu un clește de tăiat tabla sau cu un ferăstrău circular tăiați dintr-o bucată întreagă de colțar din aluminiu, exact lungimea de care aveți nevoie. Dacă extremitățile segmentului de colțar tăiat sunt ușor denivelate, îndreptați-le cu un patent. Înainte de fixarea pe poziție a acestei bucăți de colțar, îndepărtați cu grijă orice franjuri de hârtie de pe placa de gips carton și orice particulă de gips provenită din tăierea plăcii de gips carton.

4. Cu ajutorul șuruburilor negre destinate fixării panourilor de gips-carton, fixați și noul segment de colțar metallic, având grijă ca muchia lui să se alinieze muchiei colțarului preexistent.

5. Mascați colțarul prin acoperirea celor două planuri diedre care îl compun, cu material de îmbinare a plăcilor de rigips în fază semichitoasă, pe care îl modelați cu ajutorul unui spaclu.

Sfaturi utile: Chiar dacă colțarul metallic prezintă o mică crestătură, acoperiți și această zonă cu material de îmbinare a plăcilor din rigips (Super Rigips). Orice colțar slăbit trebuie înlocuit.

Montarea unui nou panou din Gips-Carton

Vă prezentăm în continuare pașii cei mai importanți pe care trebuie să îi urmați în procesul de montare a unui panou de gips-carton (rigips), precum și câteva mici secrete pentru ca acest perete fals să devină suficient de solid și rigid încât să susțină fără probleme plăcile de faianță.

- **Eficiența montajului.** Cei mai mulți rigipsari folosesc panourile din gips-carton de 120 x 140 cm, așezate pe verticală. Această montare este foarte potrivită încăperilor înalte de 2,5 m, însă, chiar și în acest caz puteți monta panourile pe orizontală, creând astfel o linie de îmbinare orizontală ceva mai jos de mijlocul peretelui.
- **Decuparea orificiilor.** Unealta aleasă de profesioniști pentru a îndeplini acest scop este un cuțit cu lamă lungă rigidă și zimțată asemenea unui ferăstrău mai mic. Acesta pătrunde cu ușurință prin placa de rigips și decupează cu exactitate, regulat, orice model de doză electrică de legătură sau de aparat. Mai puteți folosi în acest scop și un cutter, însă este mai dificil și mult mai riscant comparativ cu mini-ferăstrăul care oferă un mai bun control.
- **Secționarea panoului din gips-carton pe lungime.** Mulți dintre profesioniști încă utilizează un instrument metalic în formă de T, cu lungimea de 1,2 m, pentru a ghida tăierea pe toată grosimea de la un capăt la altul a unui panou de rigips cu ajutorul unui cutter.
- Pentru a tăia drept, trasați cu cretă o linie, pe toată lungimea panoului, adică 2,4 m. Nu este nevoie să apăsați prea tare asupra cutterului. Este mai important să scrijelești o linie perfect dreaptă, decât să pătrunzi foarte profund cu cutterul în grosimea plăcii de gips-carton, chiar dacă va trebui să mai excutați încă o trecere cu cutterul pe aceeași linie, cu scopul de a adânci șanțul. Așezați placa de gips-carton pe o masă și printr-o mișcare de apăsare bruscă provocați crăparea sa controlată pe direcția liniei de tăiere marcată în prealabil cu cutterul. Dacă cele două fragmente de placă rezultate rămân interconectate prin hârția plăcii, tăiați-o cu cutterul.
- **Ridicătoare.** Indiferent dacă montați panourile din gips-carton în poziție verticală sau orizontală, marginea care vine în contact cu podeaua trebuie ridicată ușor înainte de a o fixa cu șuruburi pe cadre. În multe locuințe, marginea inferioară va fi acoperită de plintă, în timp ce marginea superioară va constitui o joncțiune ce trebuie mascată prin bandă din fibră de sticlă acoperită ulterior cu Super Rigips. Simplificați această operațiune prin utilizarea unui ridicător de placă de rigips – o unealtă în formă de pană – pe care îl introduceți sub marginea inferioară a plăcii cu un capăt, iar pe celălalt capăt apăsați cu piciorul; rezultatul va fi ridicarea panoului de rigips până în poziția dorită, fără a vă folosi mâinile.
- **Cuie și șuruburi.** Amatorii utilizează, de obicei, cuie pentru a fixa panourile din gips-carton pe suport. Majoritatea profesioniștilor, însă, preferă șuruburile negre și șurubelnița cu acumulator, deoarece treaba se execută mult mai ușor și mai rapid, iar capetele șuruburilor („negreselor”) pătrund ușor în placă, lăsând o denivelare, ușor de astupat cu un ipsos special. Poate că în primă fază, pentru a fixa placa pe poziție, veți bate 2-3 cuie. Apoi veți consolida fixarea prin înșurubarea „negreselor” în dreptul cadrelor de fixare.
- **Finisarea joncțiunilor dintre plăci și mascarea capetelor șuruburilor de fixare.** Trebuie să fiți capabil de a finisa joncțiunile dintre plăcile de gips-carton și de a masca capetele șuruburilor negre cu care s-au fixat aceste plăci, prin aplicarea unui strat de material special semichitos. Neteziți perfect acest strat de material pentru a nu rămâne cute care vor împiedica contactul optim al plăcilor de faianță cu suprafața panoului de gips-carton.

Montarea unui panou din gips-carton

1. Este destul de ușor să măsurați lățimea totală de care aveți nevoie. Trebuie, însă, să măsurați foarte atent pentru a localiza cu exactitate poziția unei prize sau a unui întrerupător pe suprafața panoului de gips-carton.

2. Localizați poziția laturilor dozei electrice luând ca reper marginea inferioară a plăcii de rigips. Înainte de a decupa conturul, mai verificați încă o dată măsurătorile.

3. Utilizați un cuțit special cu lama zimțată (similară ferăstrăului) pentru a străpunge mai ușor placa din gips-carton. Începeți decuparea într-unul dintre unghiurile dreptunghiului ce prefigurează doza electrică și continuați tăierea de-a lungul întregului contur.

4. De cele mai multe ori este nevoie și de plăci de rigips speciale, în funcție de lățimea din perete rămasă de acoperit. Marcați la început cu un creion linia după care se va efectua tăierea panoului, iar apoi adânciți-o prin tăiere cu un cutter, însă nu pe toată grosimea panoului.

5. Așezați placa de rigips pe o capră, cu suprafața pe care este inscripționată linia de tăiere orientată în sus, având grijă ca porțiunea de placă ce trebuie eliminată să nu se sprijine pe suportul orizontal al caprei. După aceea, printr-o mișcare bruscă de apăsare, determinați despicarea controlată, după linia de ghidaj, a panoului de gips-carton. Cele două bucăți de placă vor

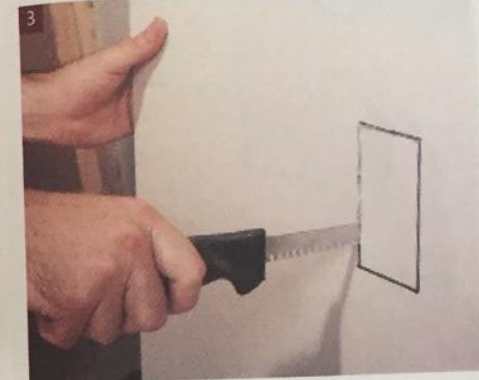
rămâne unite prin hârția de pe cealaltă față care privește în jos. Secționați această foaie cu un cutter ascuțit.

6. Utilizați un ridicător sub formă de pană pentru ridicarea panoului de rigips pe poziție. Ridicarea se produce prin apăsarea pe cealaltă extremitate a penei cu greutatea corpului celui ce montează. În acest fel, mâinile sunt libere putând ajusta poziția plăcii și înșuruba holțsuruburile negre specifice plăcilor de rigips.

7. Folosiți o șurubelniță cu acumulator și cu mai multe viteze de rotație pentru introducerea șuruburilor de fixare a panoului de gips-carton. Acestea realizează o fixare cu mult superioară cuiele obișnuite care sunt expuse unui risc crescut de slăbire în timp.

8. Pentru a pregăti panourile de gips-carton nou montate pentru lipirea plăcilor de faianță, trebuie să mai efectuați o operațiune de acoperire a zonelor de îmbinare dintre panouri și a capetelor șuruburilor cu un material similar ipsosului, dar cu priză lentă (ex. Super Rigips).

Sfat util: Este mai bine să placați pereții cu panouri de rigips cu grosimea de 12 mm, deoarece acestea sunt mai rigide decât panourile de 9 mm grosime, iar rigiditatea este o condiție obligatorie pentru ca montajul faianței să dureze în timp.

Montarea plăcilor ceramice pe perete

Operațiunea de montare a plăcilor ceramice pe suprafața pereților urmează aceiași pași principali ca și în cazul montării plăcilor ceramice pentru pardoseli. Diferența însă, constă în faptul că plăcile de faianță se aplică de jos în sus, rând cu rând, pentru ca fiecare rând de faianță să fie susținut de unul sau mai multe rânduri subiacente. Majoritatea adezivilor utilizați pentru fixarea definitivă a plăcilor de faianță prezintă o compoziție care îi permite să mențină plăcile ceramice pe perete chiar și când încă este umed. Dintre tipurile de adeziv menționăm adezivul pentru aplicarea în strat subțire pe bază de latex și ciment Portland și adezivii cu mastice organice.

Stabilirea liniilor de lucru

În cazul proiectelor simple de montaj al plăcilor ceramice pe suprafața pereților, puteți trasa o linie de lucru verticală lângă baza peretelui și o linie orizontală care să treacă prin centrul peretelui sau foarte aproape de acesta. Apoi, începeți să montați plăcile din punctul de intersecție al celor două linii de lucru.

Linii suplimentare de lucru sunt utile în cazul unui perete de dimensiuni mari sau dacă peretele conține goluri de ușă,

mobiliilor de bucătărie cu blat sau alte elemente fixate fără posibilitatea de a fi îndepărtate provizoriu. De asemenea, o idee bună este aceea de a adăuga linii care prefigurează plăci ceramice atipice cum sunt listurile și bordurile. Liniiile de ghidaj stabilite pe baza unor măsurători foarte precise vă ajută să poziționați câmpul de plăci ceramice în mod echilibrat și să mențineți o aliniere a rosturilor dintre plăci pe măsură ce progresați cu montajul.

În majoritatea situațiilor, stabiliți o linie de lucru verticală care trece exact prin centrul peretelui sau, oricum, foarte aproape de acesta.

Dacă peretele conține o fereastră de dimensiuni mari sau o deschidere de lățime mare, veți dori să ajustați linia verticală astfel încât deschiderea să fie centrată iar plăcile ceramice aplicate de fiecare parte a deschiderii să creeze câmpuri de aceeași lățime.

Pentru a stabili linia verticală, măsurați lungimea ariei placate cu ceramică și marcați punctul ce reprezintă centrul acesteia. Folosiți dreptarul (sau un rând de plăci de gresie de pe podea) pentru a marca pozițiile plăcilor ceramice și a rosturilor adiacente de fiecare parte a punctului care reprezintă centrul. Dacă ultima placă, atât din dreapta cât și din stânga, va avea o lățime mai mare decât jumătate de placă întreagă, puteți să

utilizați punctul ce marchează centrul pentru stabilirea liniei de ghidaj verticală. Dacă ultimele plăci ale rândurilor au o lățime mai mică de jumătate din placa întreagă, deplasați linia de ghidaj verticală pe o distanță de jumătate din lățimea unei plăci întregi, fie spre dreapta, fie spre stânga liniei centrale. Rezultatul va fi obținerea unor plăci parțiale mai late la fiecare dintre capete.

Trebuie, de asemenea, să trasați o linie orizontală de nivel situată jos către podea. Această linie reprezintă reperul care oferă garanția că primul rând de plăci de faianță este perfect orizontal, așa cum vor fi și celelalte rânduri de deasupra. Dacă peretele include un blat orizontal construit în manieră fixă, nemobilizabil, un mobilier de toaletă sau o cadă, iar dumneavoastră montați faianța chiar de la nivelul podelei, este posibil ca linia orizontală de nivel trasată în zona inferioară a peretelui să trebuiască ajustată.

De obicei, cel mai bine arată un perete cu plăci întregi montate deasupra acestor elemente, chiar dacă aceasta implică existența unui rând de plăci parțiale la nivelul podelei (la baza peretelui). Dacă nu doriți să aplicați plăci ceramice până la limita superioară a peretelui, stabiliți încă o linie orizontală de ghidaj care va reprezenta limita superioară a câmpului de plăci de faianță.

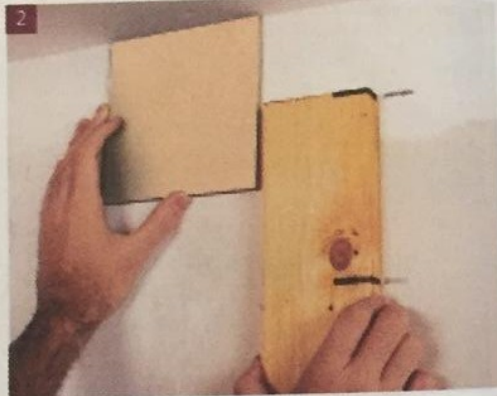
Ordinea montării plăcilor de faianță

Se descriu două modalități principale de montare a plăcilor ceramice pe perete. Puteți monta plăcile în sens ascendent, pornind dinspre centrul peretelui în formă de piramidă, sau să montați inițial rândul cel mai de jos, pornind de la unul dintre colțuri. Nu uitați că cel mai bine vor arăta pereții placați cu faianță astfel încât să îndeplinească două condiții principale: zona alcătuită din plăci întregi să fie centrată, iar extremitățile dreaptă și stângă să fie formate din plăci parțiale cu aceeași lățime.

Dacă doriți să montați și borduri la limita dintre perete și podea, atunci acest rând de borduri trebuie executat primul, urmând mai apoi să porniți deasupra cu câmpul de plăci normale. Piesele ceramice destinate colțurilor cu deschidere spre interior sau spre exterior sunt montate înainte de a începe montarea câmpului de plăci întregi, lăsând la urmă extremitățile în care vor încăpea numai plăci parțiale.

Indiferent de tiparul de montaj al plăcilor de faianță, între ele se vor introduce distanțiere pentru a menține constantă lățimea rosturilor.

Proiectarea montării faianței

1. Începeți din centrul peretelui ce urmează a fi placat, utilizând un dreptar din lemn pentru a marca repere ale lungimii plăcilor de faianță și ale grosimii rosturilor dintre plăcile alăturate pe suprafața peretelui (în imagine aveți perete format din panouri de gips-carton).

2. La limitele peretelui, utilizați o placă întreagă de faianță pentru a determina ce lățime va avea ultimul rând de plăci. Ideal ar fi să rămână un spațiu egal cu jumătate de placă.

3. Odată ce ați finalizat proiectul de montaj în sens vertical, utilizați un boloboc pentru a trasa o linie orizontală. Pentru a extinde marcajele de nivel pe un perete mai lung, fixați bolobocul pe un dreptar 2 x 4.

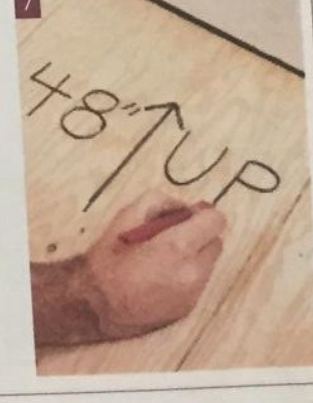
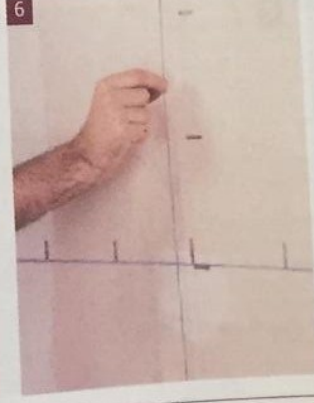
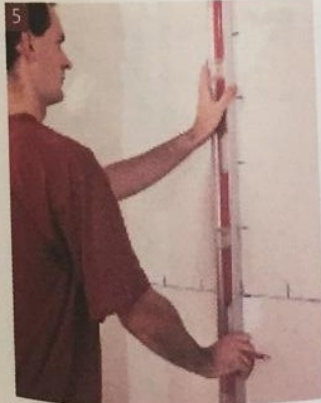
4. Pentru a trasa cu praf de cretă o linie clară, detectabilă, presați mai întâi cu pulpa degetului arătător firul întins pe nivelul orizontal, la mijlocul lungimii sale, trăgând și eliberând întâi firul de o parte și mai apoi de cealaltă parte a degetului.

5. Utilizați bolobocul pentru a determina linia verticală de ghidaj. Inscriptionați pe placa de rigips, cu creionul marcaje ale pozițiilor viitoarelor plăci de faianță. Mai întâi efectuați marcaje pe dreptarul din lemn (distanța dintre două marcaje reprezentând înălțimea unei plăci ceramice) pe care, mai apoi, le transferați fidel pe suprafața panoului de gips-carton.

6. Completați proiectul de montaj cu încă o linie verticală trasată cu praf de cretă pe suprafața plăcii de rigips. Este posibil să aveți nevoie de încă alte câteva linii de ghidare pentru rândul de listuri (un rând de plăci ceramice cu înălțime redusă dar cu aceeași lățime cu a plăcilor de faianță, în scop decorativ) și pentru zonele adiacente obstacolelor.

7. Marcați pe podea locurile exacte unde vor fi fixate pe perete, după montarea plăcilor ceramice, toate agățatoarele de prosoape, suportii pentru hârtie, săpun, pahare și alte accesorii de acest gen. Dacă ați efectuat aceste marcaje direct pe perete, ele vor fi mascate de plăcile de faianță și stralut de deziv. Dacă pardoseala este deja finisată, pentru a nu o murdări cu markerul, notați dimensiunile accesoriilor pe suprafața unei benzi autoadezive de hârtie lipită provizoriu deasupra podelei.

Sfaturi utile: Pentru a proteja liniile de ghidaj și a economisi din timpul de întindere a adezivului, acoperiți liniile principale cu bandă adezivă de hârtie. Astfel întindeți adezivul cu drișca zimțată fără griji, înlăturând mai târziu banda de hârtie.

Montarea efectivă și finisarea plăcilor de faianță

1. Trasați cu creionul pe suprafața peretelui în partea inferioară a acestuia, cu ajutorul dreptarului prevăzută cu boloboc, o linie orizontală astfel încât între ea și muchia superioară de unire a peretelui cu tavanul, să încapă un număr exact de plăci ceramice întregi împreună cu rosturile dintre ele.

2. Pe linia orizontală trasată anterior de la un capăt la celălalt, bateți câte două cuie pentru fiecare lățime a unei plăci de faianță, pentru a oferi un suport primului rând de plăci cât timp adezivul este încă umed. Cuiele trebuie lăsate cu extremitatea lor în exteriorul planului reprezentat de perete.

3. Pregătiți montarea definitivă a plăcilor de faianță deasupra rândului de cuie, prin aplicarea și apoi întinderea adezivului recomandat de producător, cu ajutorul drișcăi zimțate pe două laturi adiacente.

4. Aplicați plăcile ceramice printr-o ușoară presiune. Nu aplicați adeziv pe o suprafață de perete prea mare pentru a nu începe să facă priză înainte de a aplica plăcile de faianță.

5. Utilizați distanțiere pentru a menține aliniamentul rosturilor și pentru a dispersa greutatea rândurilor de faianță montate succesiv în direcție ascendentă către primul rând de jos bine susținut de cuiele bătute în prealabil.

6. După priza completă a adezivului, puteți scoate cuiele și, mai apoi, puteți fixa ultimul rând de jos format din plăci parțiale ajustate în funcție de spațiul vertical existent. Fiecare dintre aceste plăci parțiale va fi fixată vertical existent. Fiecare dintre acestea de deasupra ei până la definitivarea prizei adezivului. În caz contrar, vor aluneca în jos închizând spațiul lăsat în mod voit față de podea, în scopul compensării dilatărilor și contracțiilor inerente.

7. Când priza întregului adeziv s-a finalizat, aplicați chitul de rosturi cu o gletieră de cauciuc, prin mișcări diagonale în toate sensurile, pentru ca nici un rost să nu rămână nechituit.

8. Chiar dacă veți curăța cu grijă chitul de pe suprafața plăcilor ceramice cu o cârpă, totuși va rămâne o peliculă mată. Vă recomandăm să o înlăturați și pe aceasta cu ajutorul unui burete mai mare, umezit, curățat în mod repetat cu apă curată.

Sfat util: Pentru a evita fisurarea plăcilor de faianță datorită mișcărilor inevitabile ale pereților construcției, șanțul lăsat între ultimul rând orizontal de plăci ceramice parțiale și podea trebuie umplut cu silicon universal în loc de chit, datorită elasticității sale.

Ajustarea plăcilor ceramice

Utilizați un dispozitiv mecanic pentru a tăia cât se poate de rectiliniu plăcile ceramice și un clește special destinat decupării bucătică cu bucătică a zonelor din jurul obstacolelor cu formă neregulată. Dacă plăcile de faianță pe care le folosiți prezintă șanțuri pe fața posterioară neglazurată, este bine să efectuați tăieturile în aceeași direcție cu a acestor șanțuri. Dacă doriți să găuriți circular o placă pentru a face loc unei țevi care străpunge zidul, utilizați un ferăstrău special cu extremitatea zimțată de formă circulară acoperită cu carborund.

Aplicarea adezivului

La o aplicare, folosiți atât adeziv cât este nevoie pentru a lipi plăcile ceramice înainte ca el să înceapă procesul de priză primară. Această suprafață depinde de viteza dumneavoastră de lucru, precum și de durata fazei plastice a adezivului respectiv. Pe pereți cu suprafața mare, aplicați adezivul pe porțiuni din zid de 1 x 1 m. Putând mări ulterior suprafața dacă constatați că timpul de lucru vă permite.

Întinderea adezivului pe perete se va efectua conform recomandărilor producătorului în ceea ce privește metoda și dimensiunea dinților gletierii. Întinderea unor adezivi trebuie făcută sub forma unor nervuri diagonale în timp ce a altor adezivi sub forma unor nervuri în arcuri de cerc suprapuse. Aveți grijă să nu acoperiți cu adeziv liniile de lucru. Aveți tot timpul la îndemână solvenții pentru curățarea resturilor de adeziv de pe plăci și de pe gletieră.

Dispunerea plăcilor de faianță pe patul de adeziv

După aplicarea adezivului, așezați faianța deasupra, placă cu placă, printr-o mișcare de apăsare ușoară combinată cu ușoare mișcări de răsucire dreapta-stânga. Nu împingeți plăcile una în cealaltă, pentru că veți sfârși prin a avea șanțurile dintre plăci pline cu adeziv. Dacă adezivul a refulat în unele zone, curățați-l înainte de a se întări.

Pe măsură ce aplicați plăcile ceramice, verificați periodic și aliniamentul rosturilor cu un boloboc, având grijă să păstrați o grosime constantă a acestor rosturi. De asemenea, verificați periodic și uniformitatea planului determinat de fețele glazurate ale plăcilor ceramice deja montate, cu un dreptar, pentru a vedea dacă nu cumva unele plăci au fost presate mai mult în patul de adeziv. Dacă descoperiți vreuna care este montată în afara planului, exercitați asupra ei o ușoară presiune pentru a reveni pe poziția corectă, înainte ca adezivul să se întărească. Dacă ați descoperit o placă montată sub nivelul determinat de celelalte, scoateți-o cu grijă, aplicați adeziv pe fața ei posterioară și, apoi, o reintroduceți presând-o până când atinge poziționarea dorită. Atunci când montajul solicită și un rând de plăci ajustate prin tăiere, nu considerați de la bun început că toate vor avea aceeași înălțime. Trebuie să măsurați spațiul disponibil fiecărei plăci în parte. Aceste zone ale pereților în care, de regulă, este nevoie de astfel de plăci ceramice ajustate (parțiale) sunt reprezentate de limita superioară atunci când tavanul nu este paralel cu podeaua, prezentând un grad de înclinare și un perete adiacent ce nu va fi placat cu faianță.

Operațiunea de finisare

Cu ajutorul unei gletiere din cauciuc introduceți chitul în rosturi. Efectuați cu gletiera mișcări ample, pe diagonale, astfel forțând chitul să pătrundă în profunzimea șanțurilor. La joncțiunea dintre ultimul rând inferior de faianță și pardoseală, pentru umplere utilizați un material elastic, aceasta reprezentând o zonă de acumulare a tensiunilor mecanice ce ar putea determina fisurarea unor plăci de faianță.

Capitolul 5

Placarea ceramică a blaturilor de mobilier

UN BLAT CU CERAMICĂ SAU PIATRĂ NATURALĂ trebuie să dureze mai mult decât unul confecționat din lemn de esență tare sau din PAL melaminat, deoarece are o duritate mult superioară și este termorezistent. Betonul turnat este probabil mai rezistent decât plăcile ceramice sau din piatră naturală și nu prezintă îmbinări. Însă el nu poate oferi gama variată de culori și modele pusă la dispoziție de comercianții de plăci ceramice și plăci din piatră naturală. O altă opțiune ar fi să aplicați inserții de plăci ceramice sau din piatră naturală într-un alt material, cum ar fi suprafețele solide.

Proiectul de montaj

Aveți la dispoziție fie varianta de a cumpăra un model de plăci ceramice care să se potrivească caracteristicilor unui blat preexistent, fie varianta de a modifica un blat nou cumpărat (fie separat, fie împreună cu un mobilier nou de bucătărie sau baie) pentru a se potrivi modelului de plăci ceramice dorit de dumneavoastră.

Modificarea unui blat de mobilier sau a unei teighele este o acțiune utilă deoarece este mai ușor de a ajusta prin tăiere o placă de rumeguș presat decât o placă din material pe bază de ciment. De asemenea, dacă ați proiectat montajul plăcilor ceramice sau din piatră naturală pe blat cu ceva timp înainte, puteți crea o dimensiune de blat care să cuprindă numai plăci întregi și piesele pentru profilele frontal și lateral.

Pentru a vă decide asupra unui model de „îmbrăcare” a marginilor laterale și a profilului frontal ale blatului, cel mai bine este să așezați de probă, fără adeziv, plăcile, utilizând și distanțiere din plastic pentru a menține rosturile. În cele ce urmează vă prezentăm câteva asemenea idei de design.

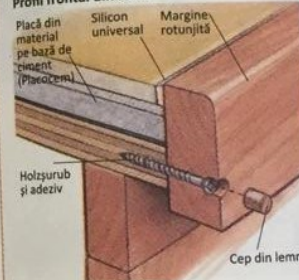
Mascarea marginii frontale a blatului. Există câteva posibilități de mascare a marginii frontale cu ajutorul unor elemente ceramice. Cel mai obișnuit este să montați un profil care pe secțiune are forma de V și care are o margine ce vine în contact cu plăcile aplicate pe blat, iar cealaltă margine este liberă și finisată și privește către pardoseală. În acest fel, marginea este netă, fără îmbinări, continuă de la o extremitate a blatului la cealaltă și acoperă perfect straturile din care este confecționat blatul. Mai puteți, de asemenea, folosi plăci ceramice speciale tip „nas de taur” montate de-a lungul marginii frontale a blatului, sau un profil din lemn rezistent la umezeală.

Înălțătoare de blat. Unele înălțătoare de blat din plăci ceramice sau piatră se extind în sus pe perete spre partea inferioară a mobilierului de bucătărie suspendat. Luați în considerare grosimea înălțătorului de blat atunci când stabiliți adâncimea blatului mobilierului, fără a uita să includeți în calcul și grosimea plăcilor ceramice cu care s-a placat peretele, sau grosimea ansamblului constituit din plăcile de faianță și panoul din materiale pe bază de ciment indicat în spațiile expuse mult timp umezelii. Puteți, de asemenea, utiliza plăci ceramice cu o bază rotunjită care se ridică pe perete, astfel evitând formarea unei muchii greu de igienizat la limita dintre marginea posterioară a blatului și înălțătorul de blat ca piesă distinctă.

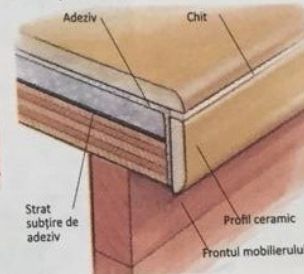
Variante de blat pentru mobilier

Variante de profil frontal

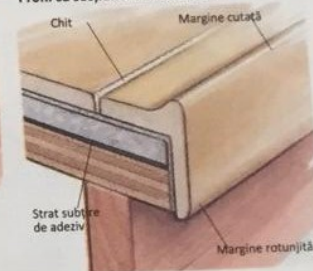
Profil frontal din lemn

Placă tip Nas de taur

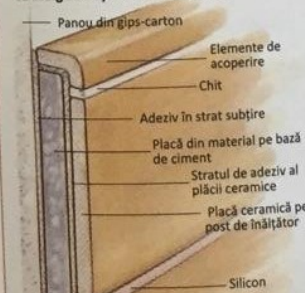

Profil cu secțiunea în formă de V

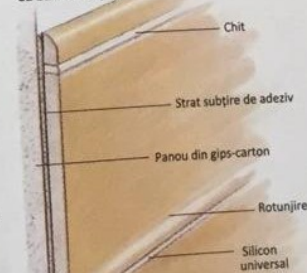

Variante de înălțător de blat

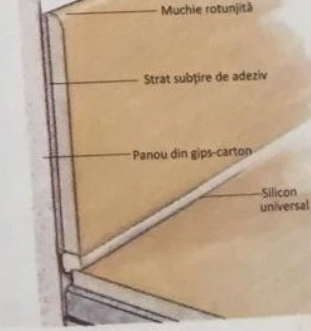
Cu margine superioară acoperită

Cu bază rotunjită

Cu margine superioară întoarsă în „Nas de taur”

Pregătirea blaturilor de mobilier

Înainte de a înlocui materialul de la suprafața unui blat mai vechi sau montați un nou blat, suprafața sa trebuie să fie perfect plană, netedă și suficient de rigidă pentru a nu prezenta nici un grad de flexibilitate ce ar duce la fisurarea stratului de adeziv și desprinderea sau crăparea ulterioară a plăcilor de ceramice lipite pe suprafața blatului. Cel mai indicat gest ar fi să instalați o placă de PFL și una fabricată din material pe bază de ciment rezistent la umezeală. Plăcile de PFL au, de regulă, o grosime de 20 mm și prezintă una din fețe finisată.

Consolidarea mobilierului

Înainte de a monta blatul, efectuați consolidarea din interior a mobilierului pe care acesta se va așeza, pentru a evita dislocarea îmbinărilor supuse stresului mecanic. În cazul mobilierelor obișnuite de bucătărie este posibil să fie nevoie de adăugarea unor pene de fixare a adezivului pentru lemn și câteva holșuruburi pentru a fi siguri că solidarizăm temeinic componentele individuale și că le ținem bine de stâlpii peretelui. Noile corpuri de mobilier tip colțar este posibil să

trebuie să fie fixate de niște cadre perfect horizontale de-a lungul peretelui, între stâlpii verticali de susținere.

Consolidarea blaturilor de mobilier

Un blat pentru mobilier de bucătărie nou cumpărat are anumite dimensiuni standard, care, în majoritatea cazurilor, depășesc cu mult dimensiunile bazei mobilierului pe care va fi fixat blatul. Surplusul de blat va fi tăiat cu ajutorul unui ferăstrău circular în benzi lungi și cu aproximativ 8 cm lățime, pe care, ulterior, le vom folosi pentru a rigidiza fața inferioară a blatului principal. Montați aceste inserții pe dosul blatului împrejurul marginilor blatului (de-a lungul perimetrului) și, mai apoi, din loc în loc, și anume în dreptul pereților verticali ai mobilierului, introduceți inserții de blat mai scurte, cu direcție perpendiculară pe benzile lungi fixate perimetral. Adezivul de construcție aplicat în toate zonele de contact ajută la fixarea blatului pe mobilier. Trebuie, însă, să vă strecurați în spațiul îngust din interiorul mobilierului și să introduceți holșuruburi, de jos în sus, prin proptețele triunghiulare așezate în colțurile

mobilierului, până ce pătrund în grosimea benzilor de blat montate transversal în prealabil pe fața inferioară a blatului. Pentru a se împiedica dislocarea elementelor componente, mobilierele de bucătărie prezintă, de obicei, în zona colțurilor fie piese metalice (vincluri de îmbinare), fie piese triunghiulare din lemn bine fixate.

Variante de blat

În cazul blaturilor care nu vor fi expuse umezelii, puteți monta plăcile ceramice direct pe panoul de PAL nemelaminat, fie cu un adeziv pe bază de rășini epoxidice (variantă rezervată în general montajelor care trebuie să reziste atacului substanțelor chimice și solventilor), fie cu un adeziv organic în strat subțire (varianta pentru care optează majoritatea profesioniștilor și amatorilor). Însă, acest tip de adeziv organic este diferit de cel utilizat pentru fixarea plăcilor ceramice pe podea sau pereți. Acolo unde suprafețele sunt expuse frecvent la umezeală, există alte două modalități de montare.

Prima variantă, clasică, numită montarea în strat gros, implică așezarea plăcilor ceramice pe un pat de mortar armat cu

metal având grosimea de 2-2,5 cm nivelat la boloboc și aplicat, la rândul său, pe o membrană bituminoasă. Astfel, ia naștere un ansamblu foarte solid, însă consumator de timp și destul de solicitant din punctul de vedere al nivelării patului de mortar.

A doua variantă, mai modernă, destinată în special spațiilor expuse excesiv la umezeală începe prin aplicarea unei membrane hidroizolante fixată cu capace pe blatul din PAL nemelaminat. Membrana poate fi bituminoasă, din polietilenă sau un tip de membrană lichidă. Cea mai indicată este membrana din polietilenă, deoarece nu numai că protejează baza blatului ci și profilele tăiate, dacă prelungim membrana și pe aceste zone.

Deasupra va fi montat un panou din material pe bază de ciment, ajustat la dimensiunile cerute și fixat pe un strat subțire de adeziv aplicat în prealabil cu gletieră zimțată. Dimensiunile dinților gletierei depind de tipul de adeziv folosit. Aceste panouri grele și dure se pot tăia pentru ajustare dimensională cu un disc diamantat, însă este mai la îndemână să trăsăm cu cutterul un șanț și apoi printr-o presuine bruscă, să le crăpăm exact de-a lungul acestui șanț. La îmbinări, utilizați bandă din fibră de sticlă.

Construirea blaturilor pentru mobilier

1. Tăiați excesul de blat din PAL sau PFL în benzi lungi, pe care le veți folosi la consolidarea blatului. Pentru tăiere utilizați un ferăstrău circular sau unul electric de banc.

2. Rigidizați blatul principal prin atașarea benzilor tăiate în prealabil, de-a lungul perimetrului său, cu ajutorul adezivului de lemn și al holșuruburilor. Montați, de asemenea, și benzi mai scurte transversal, exact în dreptul suporturilor mobilierului.

3. Utilizați adeziv de construcție pe toate cadrele mobilierului pentru ca blatul așezat deasupra să nu își modifice poziția.

4. Introduceți de jos în sus holșuruburi prin elementele din lemn de formă triunghiulară fixate în colțurile superioare ale mobilierului. Lungimea holșuruburilor trebuie să le permită străpungerea elementelor triunghiulare, a benzilor de blat fixate pe fața inferioară a acestuia și pătrunderea în grosimea plăcii de blat, fără a o străpunge.

5. Instalați o membrană hidro-rezistentă deasupra panoului (blatului) de furnir, de preferat din 4-mil polietilenă.

6. Întindeți cu ajutorul gletierei zimțate un pat subțire de adeziv sub formă de nervuri paralele, aplicând o ușoară presare, deasupra lui, pe placă din material pe bază de ciment. Între două astfel de plăci trebuie să lăsați un rost de 3 mm.

7. Pentru acoperirea îmbinărilor folosiți bandă din fibră de sticlă. Același tip de bandă va fi utilizat și pentru umplerea spațiilor dintre panourile aplicate pe blatul de PFL, prin aplicarea și presarea ei pe stratul subțire de adeziv.

Sfat util: Acordați suficient timp îmbinării componentelor mobilierului utilizând adeziv de lemn și holșuruburi. Componentele astfel solidarizate vor fi fixate ferm de stâlpii din lemn ai peretelui din spatele mobilierului.

Decuparea blatului după forma chiuvetei

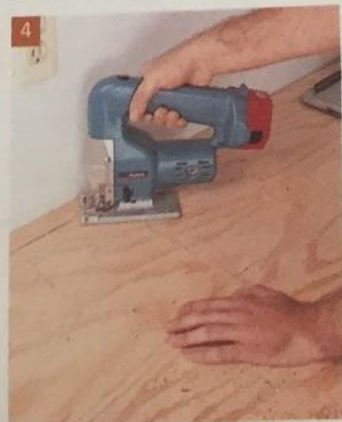
Se descriu mai multe modalități de montare a chiuvetelor. Puteți monta unele chiuvete pe dedesubtul blatului, acoperind spațiul dintre blat și perimetrul chiuvetei cu plăci ceramice. O alegere și mai complicată este aceea de a fixa chiuveta printr-o îmbinare cu falț și, apoi, de a se aplica plăci ceramice peste marginea ei. Ambele variante sunt complicate și foarte solicitante pentru începători. O alegere mai bună ar fi să aplicați plăcile ceramice pe blat până la limita zonei decupate și să montați chiuveta care se sprijină pe o zonă îngustă de blat acoperită cu plăci ceramice de jur împrejurul ariei decupate. Acesta este cel mai simplu mod de a instala o chiuvetă pe blatul mobilierului. În orice caz, PFL și în placa din material pe bază de ciment lipită deasupra acestuia. Multe chiuvete sunt livrate împreună cu un tipar confecționat din carton subțire. Dacă, însă, nu primiți un asemenea șablon, utilizați însăși chiuveta răsturnată cu baza în sus pentru a schița limitele cuvei. Apoi, măsurați de la „buza” superioară a chiuvetei pentru a trasa linia după care veți executa decuparea blatului. Dacă întâmpinați probleme în operațiunea de centrare a perimetrului zonei ce va fi decupată, efectuați o măsurătoare pe fața inferioară a blatului

pentru a găsi centrul, introducând apoi un cui, de jos în sus, care va perfora blatul, marcând astfel, printr-un mic orificiu, punctul central pe fața superioară a blatului.

Efectuați la început o gaură cu șpiralul bormașinii într-un punct de pe perimetrul trasat (linia de tăiere) pentru a introduce lama fierăstrăului pendular și apoi executați tăierea plăcii de furnir. Apoi aplicați pe ceea ce a rămas din placă o folie hidroizolantă de polietilenă, peste care întindeți un pat subțire de adeziv cu ajutorul unei gletiere zimțate. Peste acest strat de adeziv veți aplica deasupra zonei de panou din furnir nedecupat și benzi înguste de placă din ciment peste zonele periferice care delimitează aria de placă din furnir decupată după dimensiunile cuvei. O altă posibilitate, însă foarte consumatoare de efort și timp de lucru, este să decupați și placa din material pe bază de ciment, exact după modelul panoului din furnir de dedesubt, după care să le suprapuneți prin intermediul unui strat de adeziv cu rol de interfață.

În cazul primei variante, mai simple, între benzile anterioară (frontală) și posterioară (din dreptul peretelui) și restul plăcii din material pe bază de ciment se vor lăsa spații de dilatare de 3 mm lățime.

Decuparea blatului în zona chiuvetei

1. Măsurați cu atenție pentru a centra corect perimetrul zonei decupate. Nu se va decupa blatul pe toată lățimea sa, ci numai în zona în care va pătrunde cuva, lăsând atât anterior cât și posterior câte o bandă de blat de aceeași lățime

2. Pentru trasarea liniilor după care se va efectua tăierea, utilizați o coală de carton subțire și un echer. Pentru a decupa strict pe circumferința cuvei, măsurați exact lățimea „buzei” orizontale anterioare și posterioare, a chiuvetei care se va sprijini pe blat.

3. Deși unele ferăstrăe electrice pendulare nu mai au nevoie de această acțiune premergătoare, totuși, efectuați un orificiu la 2-3 mm în interiorul zonei ce va fi decupate măsurând de la linia de lucru trasată, cu ajutorul unei bormașini. De aici se va începe tăierea blatului cu lama ferăstrăului.

4. Urmăriți cu ferăstrăul linia de tăiere trasată, reducându-i viteza de deplasare la colțuri, pentru a putea roti

ferăstrăul fără să îndoim lama. Sprijiniți dedesubt porțiunea de blat decupată atunci când vă apropiați de finalizare.

5. Deasupra panoului restant de furnir aplicați o membrană de 4-mil polietilenă. Apoi, întindeți deasupra ei adeziv în strat subțire cu ajutorul unei gletiere zimțate.

6. Lipiți deasupra plăcii de furnir, prin presare pe patul de adeziv, și apoi fixare cu șuruburi anti-corozive, bucăți tăiate dintr-o placă de material pe bază de ciment, iar în dreptul marginilor anterioară și posterioară ale zonei decupate – două benzi înguste din același tip de placă.

7. Spațiile lăsate intenționat între benzile anterioară și posterioară și restul plăcii din material pe bază de ciment, vor fi umplute tot cu adeziv și apoi se vor acoperi cu bandă de fibră de sticlă.

Sfat util: Verificați dacă suprafața decupată în scopul introducerii cuvei vă permite manipularea facilă a racordurilor de scurgere și a racordurilor bateriei.

Sustinerea pe poziție a suprafeței de blat decupate

Atunci când efectuați îndepărtarea prin tăiere a unei porțiuni din blat de PFL cu grosimea de 2 cm pentru a crea loc chiuvetei, restul de blat trebuie să susțină această porțiune, împotriva tendinței ei de încovoiere în jos. Dar, pe măsură ce înaintați cu ferăstrăul de-a lungul liniei de tăiere, porțiunea deja secționată are această tendință, ceea ce poate determina blocarea lamei și ruperea acestei porțiuni după un traiect neregulat, oblic.

Evitați aceste probleme prin fixarea zonei ce trebuie decupată de restul blatului, cu ajutorul unei șipci fixate cu holșuruburi. Lățimea ei trebuie să depășească în ambele sensuri, cu câte 1,5 cm lățimea ariei de blat pe care o vom înălțura prin tăiere. Două holșuruburi vor fixa șipca pe zona de blat ce va fi decupată, iar extremitățile șipcii se vor spijini pe zonele marginale de blat.

Fixarea provizorie a unei șipci împiedică căderea și ruperea nedorită a zonei de blat ce va fi decupată.

Aplicarea plăcilor ceramice pe suprafața blatului

Dacă instalați un blat nou, ajustat exact, astfel încât să poată fi placat cu un număr de plăci ceramice întregi și cu un număr exact de piese ceramice marginale, trebuie să puteți trasa liniile de ghidaj al montajului plăcilor ceramice astfel încât să centrați cîmpul de plăci și o altă linie de ghidaj pentru montarea pieselor ceramice periferice. Dacă suprafața blatului vă obligă la montarea unui rând de plăci ceramice parțiale, faceți mai întâi o simulare a montajului, fără adeziv, pentru a realiza cel mai bun proiect, garanția unui aspect final foarte estetic. Încercați să reduceți la minimum numărul de plăci ceramice parțiale (tăiate) însă, totodată, să nu pierdeți din vedere dimensiunile rosturilor și ale pieselor ceramice speciale. Dacă doriți să montați un profil frontal din lemn, atunci plăcile ceramice întregi vor fi aplicate până în imediata vecinătate a marginii frontale (anterioare) a suprafeței blatului. Întotdeauna, începeți montarea de la nivelul extremității frontale a blatului, utilizând piese ceramice speciale marginale întregi alături de plăci ceramice normale, de asemenea întregi, lăsând, bineînțeles, spațiu pentru plăcile parțiale în dreptul înălțătorului de blat.

Stabilirea liniilor de lucru

Dacă placați ceramic un blat de formă dreptunghiulară, găsiți și marcați centrul marginii frontale a acestui blat. Dacă blatul va include și o chiuvetă, utilizați-o ca zonă centrală, astfel că, de o parte și de alta a ei veți obține un aranjament simetric. Dacă extremitățile dreaptă și stîngă (profilele laterale) ale blatului sunt deschise, ajustați proiectul de montaj astfel încât cele două rînduri periferice de plăci parțiale dispuse pe adîncimea blatului să aibă aceeași lățime.

Dacă aceste două rînduri periferice sunt alcătuite din plăci ceramice tăiate pe mult mai puțin decît jumătate din lățimea unei plăci întregi, atunci creați spațiul necesar pentru a începe un rînd format din jumătăți de plăci prin ajustarea lățimii tuturor rosturilor.

Dacă blatul este deschis (nu vine în contact cu un perete) numai la unul dintre capete, proiectați montajul astfel încât să obțineți un rînd de plăci întregi la nivelul extremității deschise, vizibile, plăcile parțiale ocupînd rîndul marginal dinspre perete (cealaltă extremitate a blatului). În cazul unui blat destinat unui mobilier așezat către mijlocul încăperii, deci la distanță față de toți pereții, numit și blat-insulă, planificați montajul plăcilor ceramice pe suprafața sa, astfel încât rîndul periferic perimetral de plăci parțiale să aibă o lățime constantă.

În cazul unui blat în formă de L, poziționați o placă în dreptul unghiului interior al L-ului, creionîndu-i marginile pe suprafața blatului, pentru a marca zona de unde va începe

montajul. Datorită faptului că acest punct nu mai poate fi ajustat, va trebui să tăiați plăcile astfel încât să se potrivească perfect marginilor expuse ale blatului. Blaturile în formă de L cu chiuvetă instalată pe colț, implică, de obicei, un tipar mai neobișnuit de ajustare prin tăiere a plăcilor ceramice. În asemenea situații, cel mai indicat este să începeți cu plăci întregi de la fiecare extremitate a picioarelor L-ului și să montați progresiv către marginile chiuvetei. Având la dispoziție atît de multe opțiuni, veți vedea cît de important este să simulați mai întîi montajul în absența stratului de adeziv. Din momentul în care v-ați hotărât în privința celui mai potrivit model de montare a plăcilor ceramice, îndepărtați toate plăcile de pe suprafața blatului. Puteți apoi monta cu adeziv plăcile ceramice ghidîndu-vă după linii de nivel trasate de-a lungul celor două margini frontale ale blatului în formă de L. Dacă la nivelul celor două margini doriți să montați elemente speciale ceramice care acoperă profilul, trasați o linie la o anumită distanță de margine care să corespundă lățimii acestor elemente, iar montajul plăcilor ceramice întregi îl începeți de la această linie spre marginea posterioară a blatului (cître înălțătorul de blat).

Montarea primul rînd cu plăci ceramice

Aplicați suficient adeziv cu o gletieră zimțată încît să așezați deasupra câteva plăci de-a lungul marginii frontale. Montați la început plăcile-cheie (plăcile din centru sau de la extremitate, în funcție de modul de montaj la care v-ați hotărât). Presați-le în patul adeziv ușor, dar totuși ferm. Continuați montarea de plăci de fiecare parte a rîndului de plăci-cheie, utilizînd, dacă este necesar, distanțiere, pînă în momentul cînd nu mai există spațiu disponibil pentru plăci întregi. În mod repetat, verificați aliniamentul rosturilor cu ajutorul unui echer.

Finalizarea montajului

Aplicați mai mult adeziv, continuînd realizarea de rînduri compuse numai din plăci întregi, apropiindu-vă de perete pînă în momentul în care nu mai este loc pentru încă o placă întreagă. Aceasta reprezintă partea cea mai ușoară a montajului, partea dificilă debutînd cu ajustarea plăcilor ceramice periferice prin tăiere și cu montarea profilelor ceramice.

În cazul blaturilor cu suprafață mai mare sau cu o formă mai complexă, întrerupeți periodic montarea plăcilor pentru a îndepărta adezivul încă umed din spațiile periferice în care, la final, se vor monta plăcile parțiale și de la nivelul marginilor deschise, vizibile, ale blatului. Este mult mai greu să îl îndepărtați după ce a făcut priză. Așezați pe suprafața plăcilor montate un boloboc pentru a verifica dacă sunt la același nivel în plan vertical și, dacă se confirmă acest lucru, puteți continua montajul.

Ajustarea marginii blatului alăturată unui perete strîmb

În unele locuințe în care doriți să montați faianță, este mult mai practic să ajustați unele suprafețe astfel încât să ia contact întîm cu un perete strîmb, decît să remodelați acel perete astfel încît să se întîlnească în unghi drept cu pereții adiacenți. În cazul nostru, marginea posterioară a unui blat perfect dreptunghiular trebuie să ia contact pe întreaga sa lungime cu un perete strîmb. Soluția descoperită pentru a realiza acest lucru este să ajustați prin tăiere marginea blatului, avînd la bază ideea de a transfera „în oglindă” conturul unei suprafețe pe altă suprafață, astfel încît cele două să se potrivească perfect. Pentru a trasa linia de contur folosiți un compas. Aplicați vîrfurile ascuțite pe perete și fără să modificați unghiul de deschidere, trasați o linie la capătul prevăzut cu creion, pe toată lungimea blatului. Acest marcaj va reprezenta linia după care se va tăia cu ajutorul ferăstrăului pendular.

Mentîneți vîrfurile brațelor compasului aliniat pe tot parcursul trasării conturului peretelui pe suprafața blatului.

Montarea efectivă a plăcilor ceramice întregi pe suprafața blatului de mobilier

1. Utilizați una dintre piesele ceramice poziționate în dreptul marginii blatului pentru a stabili o linie de lucru pentru cîmpul principal de plăci întregi. Trasați o linie de-a lungul marginii situate pe blat a piesei ceramice destinate placării profilului, glisînd piesa pe toată lungimea blatului, de la o extremitate la cealaltă a sa.

2. În cazul mobilierului în formă de L, prelungiți cele două linii către pereți (pe direcția adîncimii blatului). Nu uitați să luați în calcul și rostul existent între piesele ceramice de placare a profilului frontal și marginea plăcii ceramice cu care se continuă suprafața blatului.

3. Întindeți cu o gletieră zimțată adezivul pe suprafața plăcii din material pe bază de ciment, fixată în prealabil asupra panoului de furnir.

4. Aplicați primele rînduri de plăci ceramice întregi, printr-o ușoară presare pe patul de adeziv, de-a lungul liniilor de ghidaj. Periodic, verificați cu un echer în ce măsură se aliniază rosturile dintre plăcile alăturate.

5. Continuați montarea tuturor plăcilor ceramice de-a lungul blatului. Verificați nivelul suprafețelor plăcilor ceramice cu un boloboc.

1. Pentru a marca o placă ceramică parțială, așezați o placă întreagă astfel încât să se suprapună unei plăci întregi a ultimului rând din câmpul de plăci ceramice întregi și apoi împingeți-o către perete sau către înălțătorul de blat. Trasați un marcaj acolo unde cele două plăci se intersectează.

2. Utilizați un instrument manual de tăiat plăcile ceramice și executați o tăiere cu roțița diamantată exact de-a lungul marcajului efectuat anterior. Apăsăți brusc mânerul și crăpați placa de-a lungul marcajului. Lăsați spațiu suficient rosturilor dintre plăcile ceramice parțiale.

3. Utilizați o gletieră zimțată pentru a continua aplicarea patului de adeziv. Mai întâi îndepărtați orice urmă de adeziv deja uscat pe suprafețele peste care va fi montat rândul de plăci parțiale. Acest adeziv uscat provine din revărsarea adezivului produsă în momentul aplicării câmpului de plăci ceramice întregi.

4. Aplicați, prin presarea cu fermitate, plăcile parțiale pe patul de adeziv. Verificați cu un boloboc dacă aceste plăci se află la același nivel cu restul plăcilor întregi deja montate pe suprafața blatului.

5. Ungeți cu adeziv fețele posterioare neglazurate ale pieselor ceramice speciale destinate placării profilului frontal. Banda din fibră de sticlă existentă deja pe marginile blatului

va îmbunătăți adeziunea plăcilor speciale (în V sau cu altă formă).

6. Montarea pieselor marginale se va efectua astfel încât între ele să se formeze rosturi de aceeași lățime și aliniate cu celelalte rosturi existente între plăcile deja lipite pe blat. Pentru o bună adeziune a lor, mișcarea de aplicare trebuie să combine o ușoară presiune cu o ușoară mișcare de translație dreapta-stânga.

7. Piesele ceramice marginale care vor forma unghiul intern al blatului (unghiul dintre cele două porțiuni perpendiculare de blat), va trebui să fie tăiate la 45° la nivelul uneia dintre margini, pentru a realiza o îmbinare estetică în unghi drept, permițând totodată și formarea locală a unui rost ce coincide cu bisectoarea unghiului drept.

8. Montați și aceste ultime două piese ceramice cu fermitate. Dacă adezivul refulează astupând rostul dintre ele, îndepărtați-l înainte de a face priză.

Sfat util: Dacă pentru placarea marginală a unghiului intern al blatului nu aveți la dispoziție două piese ceramice speciale care, din fabricație, să prezinte marginile adiacente sectionate la 45°, executați dumneavoastră tăierea lor cu ajutorul unui ferăstrău electric cu apă.

Montarea plăcilor parțiale la periferia blatului și a pieselor ceramice marginale concepute pentru profilul blatului

Dacă plăcile ceramice sunt lipite pe o suprafață de formă pătrată, puteți planifica montajul astfel încât toate plăcile parțiale să aibă aceleași dimensiuni. Este, însă, înțeles să efectuați o verificare în diferite puncte ale câmpului de plăci întregi pentru a vedea dacă este nevoie de mici ajustări. În acest caz, numerotați diferit fețele posterioare neglazurate ale plăcilor, astfel încât fiecare placă să fie montată pe poziția optimă, în funcție de dimensiunile ei, în ordinea corectă. Ca de fiecare dată când tăiați plăci ceramice, protejați-vă ochii cu ochelari de protecție. Dacă nu aveți prea multă experiență în tăierea plăcilor după marcaj, măsurați cu atenție fiecare placă înainte de a executa tăierea propriu-zisă. Această metodă necesită mai mult timp, însă riscul de a greși este mult mai scăzut.

Măsurători prin suprapunere

Există două modalități facile de a efectua măsurători prin suprapunere. În situația unui montaj drept dinspre anterior spre posterior al plăcilor ceramice pe o suprafață pătrată sau dreptunghiulară, utilizați o singură placă ceramică. Așezați-o pe poziție (adică suprapușă ultimei plăci întregi și, apoi, împinsă către limita posterioară până la contactul cu această limită) și trasați pe suprafața ei linia de ghidaj a tăierii, astfel încât să lăsați spațiu suficient atât pentru rostul dintre ea și ultima placă întreagă (ce va fi umplut cu chit), cât și pentru rostul dintre ea și limita posterioară – peretele sau înălțătorul de blat (ce va fi umplut cu silicon sau mastic). În cazul proiectelor mai complexe de montaj al plăcilor ceramice, așezați o placă întreagă peste una din plăcile ce alcătuiesc ultimul rând de plăci întregi, și apoi, încă o placă deasupra acestei plăci suprapuse, însă deplasată spre anterior (dacă privim mobilierul din față) până la contactul cu peretele. Efectuați pe placa mobilă de dedesubt marcajul în punctul în care cele două plăci se intersectează, lăsând și spațiu pentru rosturi. După aceea, tăiați placa de-a lungul marcajului montând-o cu marginea tăiată către perete. Dacă spațiul disponibil este prea îngust, aplicați adeziv numai pe spatele plăcii parțiale, nu și pe blat.

Decuparea plăcilor ceramice în jurul chiuvetei

Unele tipuri de chiuvete cu montare directă prin așezarea pe blat sau încadrată după o prealabilă decupare a blatului ce urmărește forma cuvei, necesită efectuarea unor tăieturi curbe la nivelul plăcilor ceramice înconjurătoare. Cei mai mulți dintre cei care execută singuri toate operațiunile, vor considera această metodă ca fiind una mare consumatoare de timp și costisitoare. În loc să montați plăcile ceramice până la marginile chiuvetei deja fixată pe blat, este mai practic să lipiți mai întâi plăcile până la limitele zonei de blat decupate pentru a lăsa loc chiuvetei, acoperind apoi marginile inestetice ale plăcilor tăiate cu „buza” orizontală a chiuvetei. În acest fel, veți realiza toate tăieturile plăcilor ceramice care circumscriu golul din blat necesar introducerii cuvei, cu ajutorul instrumentului manual convențional de sectionat plăci ceramice, ajustându-le ulterior grosier, dacă este cazul, cu un clește special. Deși aceste plăci parțiale vor prezenta margini neregulate tăiate grosier, ele vor fi complet mascate prin acoperirea cu „buza” chiuvetei. Această metodă este mult mai simplă decât aceea în care se folosește cleștele special de la bun început, pentru a realiza, prin ruperea bucăciță cu bucăciță a marginilor plăcilor, o limită perfect adaptată conturului curb al zonei de blat decupată.

Montarea pieselor ceramice speciale concepute pentru acoperirea profilului blatului

Dacă ați utilizat în apropierea marginii frontale a blatului un dreptar din lemn în scopul alinierii plăcilor ceramice întregi, îndepărtați-l, curățând totodată și orice urmă de adeziv întărit în zona marginală a blatului. Banda din fibră de sticlă va ajuta adezivul să se lipească de muchia blatului, însă cei mai mulți meseriași adaugă, pentru siguranță, adeziv și pe fața posterioară neglazurată a pieselor ceramice destinate acoperirii profilului blatului. La blaturile de mobilier în formă de L, în mod normal, ar trebui să începeți din colțul interior cu montarea unei piese ceramice curbate la 90°. Multe dintre modelele de plăci ceramice existente pe piață dețin piese ceramice speciale cu același model și culoare, curbate pentru a se potrivi exact cu nivelul colțurilor cu deschidere interioară sau exterioară. O altă opțiune este să tăiați două piese ceramice de profil alăturate, una la nivelul marginii drepte și cealaltă la nivelul marginii stângi, în unghi de 45°, astfel încât ele să se îmbine în final după un unghi de 90°. Verificați de câteva ori liniile de ghidaj ale tăierii, înainte de a executa tăierea lor propriu-zisă. Aveți în vedere să păstrați un spațiu de lățimea unui rost între cele două margini tăiate la 45°, pe care îl veți umple cu chit de rosturi.

Înălțător de blat placat cu un rând de faianță și un rând de listuri

Cea mai simplă și rapidă variantă utilizează același model de faianță cu care a fost placat și blatul orizontal, extinzând pur și simplu montajul cu un rând de faianță pe suprafața peretelui în dreptul joncțiunii cu marginea posterioară a blatului. Nu uitați să lăsați un spațiu de lățimea rosturilor dintre plăcile montate pe blat, între rândul de plăci lipite pe perete și ultimul rând de plăci ceramice de pe suprafața blatului. Deoarece sunt inevitabile deplasările de ordinul milimetrilor ale mobilierului, acest spațiu îl veți umple cu silicon și nu cu un chit rigid de rosturi.

Pregătirea peretelui pre-montaj în spațiile uscate. În spațiile uscate puteți aplica adezivul de faianță direct pe suprafața plăcii de gips-carton, fixând apoi plăcile ceramice prin presare ușoară.

Pregătirea peretelui pre-montaj în spațiile umede. În spațiile în care există umezeală, tăiați o porțiune dintr-un panou din material pe care există ciment, rezistent la acțiunea nocivă a umezelii, astfel încât să se potrivească cu dimensiunea rândului vertical de faianță și a rândului de listuri. Ungeți cu adeziv de construcție în strat subțire fața posterioară a acestei plăci, aplicați-o pe suprafața rigipsului și apoi, pentru o mai bună fixare, introduceți și holzsuruburile negre (rezistente la coroziune) care vor pătrunde în grosimea stâlpilor verticali de lemn ai peretelui.

1 Folosiți o gletieră zimțată pentru a întinde adezivul între marginea posterioară a blatului și o linie de ghidaj orizontală trasată pe suprafața peretelui. În dreptul acestei linii și al marginii posterioare a blatului, lipiți provizoriu câte o bucată de bandă autoadezivă de hârtie, pentru a nu murdări cu adezivul restul peretelui și ultimul rând de plăci ceramice al blatului.

2 Fixați prin presarea în stratul de adeziv primul rând inferior de plăci ceramice al înălțătorului de blat, dar lăsați între marginea inferioară a acestui rând și suprafața ultimului rând de plăci ceramice de pe blat un spațiu de aceeași lățime cu a rosturilor dintre plăci. Pentru ca plăcile de pe înălțător să nu alunece în jos, veți avea nevoie de distanțiere.

3 Acoperiți marginile superioare ale plăcilor de faianță ce alcătuiesc primul rând, cu un rând de piese ceramice de acoperire (listuri).

Înălțător de blat placat cu mai multe rânduri orizontale de faianță și un rând de listuri la extremitatea superioară

Pentru a obține un design deosebit al suprafeței înălțătorului de blat, îl puteți placa cu mai multe rânduri suprapuse de faianță sau cu o combinație inspirată de mai multe forme și dimensiuni ale plăcilor ceramice. Unele variante de faianță sunt comercializate în seturi decorative, cum ar fi, grupurile de 4 plăci ceramice secționare din fabricație la câte un colț pentru a circumscrie perfect un medallion ceramic central.

Contrastul cromatic. Dacă culoarea plăcilor ceramice aplicate pe blat diferă de cea a plăcilor aplicate pe perete, mențineți totuși aliniamentul și lățimea constantă între rosturile dintre plăcile blatului și rosturile dintre plăcile peretelui. Pentru un aspect estetic al și ansamblului, puteți de exemplu, să sortați culoarea plăcilor lipite pe suprafața blatului cu culoarea medallionelor ceramice de pe suprafața peretelui.

Distanțarea. Dacă plăcile de faianță lipite pe perete tind să alunecă în jos cât timp adezivul este încă umed, utilizați provizoriu distanțiere din plastic pentru a menține grosimea constantă a rosturilor orizontale.

1 Pentru a decora într-un mod mai deosebit suprafața înălțătorului de blat, utilizați pentru placarea sa seturi de faianță compuse din perechi de câte patru plăci secționare diagonale la câte un colț. Cele patru plăci alăturate vor crea un spațiu romboidal pentru o piesă mai mică de ceramică (medallion), care trebuie montată perfect centrat în spațiul disponibil, pentru ca rosturile ce o circumscriu să aibă aceeași lățime.

2 Aplicați prin exercitarea unei ușoare presiuni toate medallioanele (insertiile) ceramice. Utilizați un boloboc pentru a vedea dacă suprafețele acestor insertii se găsesc la același nivel cu suprafețele plăcilor de faianță înconjurătoare.

3 Un înălțător de blat mai lung cu un tipar mai complex poate include un rând de listuri mai voluminoase cu un profil în formă de S. Puteți confecționa chiar dumneavoastră un model de listuri prin secționarea unor plăci ceramice în formă de „nas de taur”.

Înălțător de blat placat cu mai multe rânduri orizontale de faianță și cu mai multe rânduri de listuri cu formă diferită

Atunci când începeți să combinați elemente de bază, cum sunt plăcile de faianță cu model ce sunt comercializate individual sau plăci ceramice uzuale dar care diferă abia perceptibil în ceea ce privește cromatica suprafețelor glazurate, puteți crea multe combinații. Proiectele mai complexe de montaj al plăcilor ceramice necesită o planificare minuțioasă înaintea montajului propriu-zis.

Aplicarea uscată (fără adeziv) a plăcilor ceramice pentru simularea montajului. Mai întâi este de preferat să vizualizați proiectul printr-o fixare provizorie a plăcilor pe suprafața înălțătorului de blat cu ajutorul unor bucăți de bandă autoadezivă lipită cu un capăt pe placa ceramică și cu celălalt capăt pe panoul de gips-carton care constituie stratul superficial al peretelui. Alinierea rosturilor verticale ale tuturor rândurilor orizontale de plăci de faianță aplicate pe înălțătorul de blat, fac înălțătorul să pară mai înalt decât este în realitate. Pentru a evita acest lucru, deasupra fiecăror două rânduri de faianță se va aplica un rând de listuri, ale cărui rosturi nu se vor găsi în continuarea rosturilor dintre plăcile de faianță lipite deja în zona inferioară a înălțătorului. Această aranjare a listurilor creează o impresie de lățire a înălțătorului de blat.

1 Rândurile intermediare de listuri separă elementele distincte de design de pe suprafața unui înălțător de blat. De asemenea, ele pot interconecta câmpuri de plăci ceramice de diferite culori sau forme.

2 Benzile orizontale de listuri oferă o bază secundară de susținere a unui rând de plăci decorative cu diferite culori și desene.

3 Atunci când combinați elemente variate de design, în general, este de preferat să se utilizeze listuri înguste în interiorul câmpului de plăci ceramice întregi și listuri mai înalte la nivelul extremității superioare a înălțătorului de blat.

5 Placarea ceramică a blaturilor de mobilier

Finisarea înălțătorului de blat acoperit prin placare ceramică

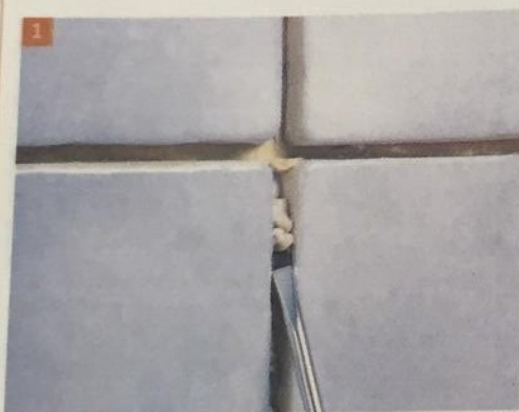
În majoritatea situațiilor, trebuie să așteptați priza parțială a adezivului de faianță, timp de câteva ore. (Verificați care este timpul de priză în recomandările producătorului înscris pe ambalaj). Dacă începeți prea repede să chituiți rosturile dintre plăci, unele dintre ele își pot modifica poziția. Înlăturați distanțierele din plastic și folosiți o cârpă umezită ușor pentru a curăța orice urmă de adeziv de pe suprafața plăcilor ceramice. De asemenea, verificați dacă nu a rămas adeziv întărit în rosturi care poate bloca accesul chitului. Dacă există, îndepărtați-l cu o șurubelniță sau cu o dăltiță foarte îngustă. În general, adezivul de faianță face priza definitivă în cel puțin 24 de ore, interval în care nu trebuie să efectuați chituirea rosturilor. Dacă ați aplicat plăci ceramice neglazurate (nesmălțuite), înainte de chituire trebuie să le sigilați cu o soluție recomandată de producătorul plăcilor ceramice. Asigurați-vă că și substanța sigilantă a făcut priză înainte de aplicarea chitului de rosturi.

Aplicarea chitului de rosturi

Malaxați chitul conform instrucțiunilor fabricantului și apoi aplicați-l cu ajutorul unei gletiere de cauciuc, prin mișcări ample în diagonală față de direcția rosturilor (verticală sau orizontală). Sunt necesare mai multe treceri cu gletiera peste aceeași zonă, pentru a împinge chitul cu fermitate în profunzimea rosturilor și pentru a elimina bulele de aer.

Când chitul devine ferm, cu ajutorul unui burete umezecat sau a unei lamele de cauciuc, îndepărtați excesul de pe suprafața plăcilor ceramice. Apoi dați forma ușor concavă chitului aplicat în rosturi, cu un instrument special conceput. (Dacă nu dețineți un astfel de instrument, puteți folosi mânerul unei perii de dinți, o linguriță, sau ceva similar). După aceasta, mai repetați încă o dată ștergerea faianței cu o cârpă umezită și curată. De obicei, chitul se va întări complet în câteva zile. În final, puteți sigila chitul din rosturi prin aplicarea unei soluții speciale comercializată într-un flacon prevăzut cu aplicator.

Chituirea și sigilarea rosturilor

Sfaturi utile:

Utilizați suprafața de perete dintre blat și marginea inferioară a mobilierului suspendat ca pe o șansă de a introduce un element decorativ, sub forma unui rând de listri intercalat rândurilor de plăci de faianță. Înălțătoarele de blat reprezintă suprafețe reduse care pot oferi aport de culoare și textură bucătăriilor care dețin un mobilier de culoare neutră.

Faianța albastră se potrivește cu paharele vizibile prin gemulețele acestui mobilier suspendat. Un „brâu” îngust din listri de culoare contrastantă, îmbunătățește designul global.

1. Verificați toate rosturile pentru a vedea dacă există particule de adeziv refulat în momentul aplicării plăcilor ceramice. Când există, îndepărtați-l cu vârful unei șurubelnițe sau cu o dăltiță îngustă.

2. Mixați chitul până obțineți o consistență smântănoasă (urmând recomandările producătorului) și apoi, cu ajutorul unui spaclu mai lat, încărcăți-l pe suprafața gletierei cauciucate.

3. Aplicați chitul prin mișcări diagonale față de direcția rosturilor, garanția pătrunderii sale în profunzimea lor.

4. Pentru ca mai târziu să nu consumați mult timp pentru curățarea faianței de urmele de chit, folosiți un burete ușor umezecat pentru a îndepărta excesul de chit de pe suprafața plăcilor ceramice.

5. Dacă aspectul chitului nu este uniform la nivelul tuturor rosturilor, utilizați un obiect îngust și ușor rotunjit cu care scrijeliți chitul printr-o mișcare unică. Un astfel de obiect poate fi, spre exemplu, mânerul unei perii de dinți.

6. Ștergeți suprafața faianței de sus în jos cu un burete curat și umed, pe care trebuie să îl clătiți regulat în apă curată.

7. După lustruirea peretelui prin îndepărtarea ultimei pelicule subțiri de chit cu ajutorul unei cârpe moi, puteți proteja chitul din zonele expuse umezelii prin aplicarea deasupra sa a unui sigilant din silicon lichid.

Sfat util: Executați mișcări diagonale cu gletiera din cauciuc, de jos în sus, astfel încât excesul de chit să cadă înapoi pe suprafața gletierei.

Instalarea cădițelor de duș prefabricate

Dacă doriți să instalați o cădiță de duș prefabricată, placarea pereților inconjurători cu faianță va deveni proiectul secundar. În acest caz, nu mai este nevoie să executați în prealabil un pat de mortar pe suprafața podelei în pantă lină care să ducă către sifonul de pardoseală. Plăcile de faianță se vor monta pe pereții cu suprafață plană, de sus în jos, către cădiță, fără a mai fi nevoie să utilizați la joncțiunea cu gresia pardoselei plăci ceramice cu design special tip „albie”. Trebuie să aveți grijă numai ca rosturile verticale dintre plăcile de faianță să se alinieze cu cele dintre plăcile de gresie.

Ceea ce va trebui, însă, să realizați cu atenție, va fi spațiul în care veți monta cădița de duș. Pereții vor trebui să împrejmuiască marginile cădiței fest. Pentru ca proiectul de instalare a cădiței și de montare a plăcilor ceramice să reușească fără nici cea mai mică greșeală, va trebui să achiziționați cădița înainte de pregătirea pereților care o vor împrejmuji. Numai astfel veți putea fi siguri că spațiul creat se va potrivi exact suprafeței cădiței. Cădițele sunt prevăzute, din fabricație,

cu un orificiu destinat montării scurgerii. Puteți realiza instalația de scurgere din timp, sperând ca poziția sifonului să se potrivească exact cu poziția orificiului din cădița pe care o veți achiziționa. Este mai sigur, însă, să așezați cădița pe poziția finală, după ce sunt realizați și pereții care o împrejmuiesc, și să marcați cu un creion locația orificiului de scurgere pe suprafața din lemn a podelei.

Chiar și atunci când utilizați o cădiță prefabricată pentru duș, există multe elemente pe care trebuie să le coordonați. Chiar dacă numai una dintre măsurători este ușor eronată, cum ar fi circumferința orificiului, fiind nevoie de ajustarea pereților împrejmuitori și deplasarea cădiței, cu consecințe nedorite și asupra proiectului de montaj al faianței pe suprafețele acestor pereți. Dacă opțiunea instalării unei cădițe prefabricate pentru duș vi se pare prea dificilă, rețineți că varianta de duș în care apa curge direct pe pardoseala special amenajată și, de aici, prin sifonul de pardoseală, în canalizare este mult mai complexă ca amenajare necesitând un proiect prealabil fără nici cel mai mic compromis.

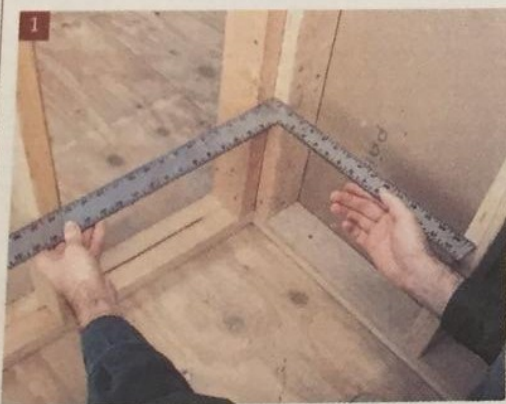
Acadramentul cădiței de duș

Pentru a construi pereți delimitanți ai spațiului în care se instalează dușul sau cada de baie aplicați la tehnicile clasice de placare a cadrelor de susținere din lemn. Structura (cadrul) de bază constă dintr-un cadru din bucăți de scândură de 5 cm grosime și 10 cm lățime, de forma cădiței, montat la boloboc pe suprafața podelei, stâlpi verticali de aceeași dimensiuni (grosime/lățime) pe suprafața podelei, din 40 în 40 cm și un al doilea cadru orizontal, paralel cu cadrul fixat pe podea, fixat la nivelul extremității superioare a pereților. Pentru acest proiect folosiți scânduri de 5 cm grosime și 10 cm lățime, foarte drepte și foarte uscate. Lemnul încă umez se va contracta, determinând deplasări ale cadrelor care vor conduce la crăparea adezivului și desprinderea plăcilor de faianță, chiar și în cazul în care ele vor fi lipite de panouri din material pe bază de ciment ataseate în prealabil cadrelor de susținere din lemn. Este important să se facă zone de fixare ale plăcii din material pe bază de ciment pe scheletul din lemn prin înșurubarea autofiletanților, astfel că nu trebuie să tăiați în exces panourile din teama de a nu se potrivi pe suprafețele verticale ale cadrelor. Dacă plăcile din material pe bază de ciment de 12,5 mm grosime, amintiți-vă să folosiți panouri din material pe bază de ciment de 12,5 mm grosime, amintiți-vă să folosiți piese pe o latură a colțului va reduce suprafața disponibilă de fixare pe cealaltă latură. După ce ați așezat cădița pe poziție cu racordul de scurgere montat, efectuați un test de evacuare a apei. Conectați capătul racordului la teava de scurgere de sub podea și apoi turnați din abundență apă în cădiță, urmărind dacă nu există vreo pierdere de apă la nivelul garniturilor sifonului. Protejați cădița și scurgerea aferentă pe tot parcursul montării plăcilor ceramice pe pereții ce mărginesc spațiul destinat dușului.

Puteți conferi un aspect diferit spațiului din baie în care se găsește dușul, inserând un rând de listuri, și modificând dimensiunea plăcilor ceramice fixate deasupra acestui rând.

Instalarea unei cădițe de duș

1. Verificați planurile cadrelor din lemn pentru a vedea dacă sunt perpendiculare două câte două. La cadrul (scheletul) din lemn deja existent puteți adăuga și alte bucăți de scândură pentru o mai bună solidarizare și pentru a oferi noi zone de fixare cu holzsuruburi a panourilor ce vor constitui peretele propriu-zis.

2. La noile construcții, puteți marca circumferințele orificiului de scurgere al cădiței și, în funcție de această poziție, puteți realiza întregul traiect al scurgerii din țevi de PVC, astfel încât să existe o potrivire perfectă. Dacă reamenajați o baie mai veche, țevile de scurgere au un traseu deja stabilit. Trebuie să adaptați poziția noii cădițe și a pereților ce o mărginesc pentru ca sifonul să vină exact în dreptul orificiului de scurgere al cădiței de duș.

3. După ce ați marcat conturul orificiului cădiței, îndepărtați-o de pe poziție și într-un punct al acestui contur efectuați mai întâi o gaură cu bormașina în care introduceți lama unui ferăstrău pendular, tăind circular pe toată grosimea primului strat al podelei din lemn. Astfel, creați accesul către țevile de scurgere situate ceva mai jos.

4. Reașezați cădița pe poziție, suprapuneți orificiul său cu gaura practică în podea și, cu bolobocul, verificați nivelul.

Pentru ca montajul faianței să fie foarte estetic, trebuie neapărat ca fixarea cădiței să fie realizată perfect orizontal, iar pereții ce delimitează spațiul de duș, să fie perpendiculari doi câte doi.

5. Introduceți holzsuruburi rezistente la coroziune prin banda periferică de acril a cădiței, special concepută, până în grosimea stâlpilor din lemn ce sunt parte componentă a cadrelor de susținere a pereților. Apoi, verificați încă o dată cu bolobocul dacă nu s-a modificat poziția cădiței din cauza vibrațiilor șurubelniței electrice. Pentru a oferi un suport de susținere suplimentar, puteți adăuga bucăți de scândură de 2 x 6 inci, orizontale, între stâlpii verticali.

6. Cu cădița fixată pe poziție deasupra sifonului de scurgere, infiletați șurubul sifonului pentru etanșarea cu ajutorul garniturii de cauciuc presate.

7. Aplicați panourile din material hidro-rezistent pe bază de ciment deasupra stâlpilor verticali ai cadrelor și fixați-le cu șuruburi rezistente la coroziune. Sigilați toate îmbinările și aplicați bandă din fibră de sticlă deasupra lor, înainte de a lipi plăcile ceramice cu adeziv.

Sfat util! Unele cădițe de duș sunt prevăzute cu o bordură îngustă potrivită panourilor subțiri ce le împrejmuiesc. Dacă se montează panouri din material pe bază de ciment și, deasupra, plăci ceramice, aveți nevoie de o cădiță cu bordură mai înaltă.

Căzi de baie și cabine de duș

Montarea unui sifon de pardoseală

1. Construiți o bordură din lemn de la un capăt la celălalt al frontului spațiului destinat dușului, și adăugați prin fixare cu cuișe bucăți de scândură între stâlpii verticali de lemn. Prin această intervenție împiedicați deplasarea stâlpilor. Pe suprafața de podea astfel încadrată mai montați o bucată de panou de PFL.

2. Măsurați cu atenție și apoi decupați grosier hidroizolația cădiței de duș. Hidroizolația trebuie să se ridice și pe interiorul bordurii de lemn, iar surplusul de material din dreptul colțurilor trebuie plat. Fixați marginea superioară a foliei, pe tot perimetrul, la bordura din lemn, prin multiple cleme metalice capsate.

3. Decupați membrana cu ajutorul unui cutter, pentru a instala sifonul de pardoseală. Cele mai multe variante de sifon sunt alcătuite din două componente. Prima componentă se montează dedesubtul membranei în structura din lemn a podelei, iar cea de a doua deasupra membranei, prin suprapunere exactă. Cele două componente se conectează, prinzând la mijloc, precum un sandwich, o bandă circulară din membrană.

4. Atașați componenta superioară a sifonului de pardoseală la componenta inferioară prin strângerea șuruburilor. Zonele marginale circulare de contact ale celor două componente vor

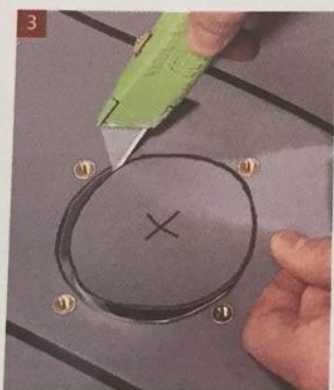
prinde între ele, prin presarea determinată de strângerea șuruburilor, atât o bandă circulară de membrană cât și un ruluu fin de silicon sanitar dispus exact deasupra acestei benzi de membrană. Membrana și siliconul comprimate în modul „sandwich” vor asigura etanșeitatea montajului.

5. Trasați pe perete liniile necesare pentru a crea o pantă înclinată către scurgere, cu diferență de nivel de aproximativ 2 cm la fiecare 30 cm. Aplicați apoi jumătate din grosimea totală necesară de mortar, stabilind astfel și panta definitivă.

6. Aplicați întim deasupra primului strat de șapă încă umedă o plasă de sârmă galvanizată cu rol de armare, pe care o ridicați cu 2,5-5 cm și pe bordura verticală, pe tot perimetrul.

7. Aplicați și restul de șapă, având consistența nisipului ud. Utilizați o gletieră cu suprafața mai mare pentru nivelarea șapei.

8. După ce mortarul a făcut priza definitivă, deasupra șapei întindeți un strat de adeziv pentru gresie, respectând recomandările producătorului, aplicând, apoi, plăcile ceramice.

Realizarea unei șape de mortar

Montarea plăcilor ceramice care necesită realizarea prealabilă a unei șape, reprezintă cea mai dificilă etapă de placare a pardoselilor, cel mai indicat ar fi să lăsați această sarcină în mâna meseriașilor profesioniști. Deși multe dintre etape sunt comune oricărui tip de montaj al plăcilor ceramice, există unele care pot pune mari probleme unui amator.

Detalii de încadrare

Există trei elemente esențiale caracteristice acestei părți a proiectului. Mai întâi, trebuie să montați pe podea, câte o bucată din scândură între fiecare doi stâlpi consecutivi. Aceste opritoare ale deplasării stâlpilor verticali vor fi fixate cu cuișe de acești stâlpi; se va forma astfel un cadru din lemn care va juca și rolul de cofraj pentru mortarul umed al șapei. Înălțimea pereților cadrului trebuie să fie cu câțiva cm mai mare decât grosimea viitoarei șape, pentru a putea ridica (reflecta) zona periferică a membranei hidroizolatoare pe pereții verticali ai cadrului și dedesubtul marginii inferioare a panourilor verticale din material pe bază de ciment. Al doilea pas constă în instalarea unei borduri din lemn formată din trei bucăți de scândură de 5 x 10 cm (5 cm grosime și 10 cm lățime), pentru a realiza frontal postamentul dușului. În final, trebuie să realizați perfect zona de podea destinată amenajării spațiului de duș, prin dublarea grosimii panoului de lemn (în cazul dușului) sau triplarea grosimii (în cazul instalării unei căzi de baie). Pentru aceasta se va folosi un panou de furnir cu grosimea de 2 cm, rezistent la mediul exterior.

Membranele flexibile

Puteți realiza patul hidroizolant indispensabil unui duș din diferite materiale – folii de plumb, cupru etc. Cel mai modern și, totodată, mai practic material destinat hidroizolării este o membrană rezistentă și flexibilă din polietilenă clorinată (CPE) sau din policlorură de vinil (PVC). Aceste membrane sunt suficient de flexibile pentru a se plia după forma colțurilor, pătrunzând până în profunzimea acestor colțuri.

Mulți producători pun la dispoziție plasturi din PVC sau CPE, modelați din fabrică astfel încât să se plieze perfect pe unghiul interior al colțului, oferind astfel calități hidroizolante sporite în zonele complexe de îmbinare între diferite planuri. Înainte de a lipi propriu-zis plăcile ceramice, sigilați scurgerea prin introducerea dopului și umpleți albiuța dușului cu apă pentru 24 de ore, verificând apoi cu atenție calitățile hidroizolației.

Sifonul de pardoseală

Sifonul standard, universal este alcătuit dintr-o singură componentă (un singur compartiment) prevăzută cu unul sau mai multe orificii de conectare la țeava (țevile) de scurgere. Deasupra prezintă un capac atașat prin înfiletare sau prin strângerea unor șuruburi proprii. Acest tip de sifon este fixat pe poziție, până la încastrarea definitivă în mortarul de șapă, cu silicon universal. Sifoanele de scurgere destinate încăperilor de duș placate integral ceramic sunt diferite de modelul standard. Un astfel de sifon prezintă trei părți distincte. Componenta inferioară realizează racordarea la țeava principală de scurgere și prezintă pe margine câteva orificii de fixare a componentei superioare prin înfiletarea șuruburilor. Componenta inferioară a sifonului este introdusă în grosimea podelei prin efectuarea unei decupări a stratului superficial de PFL, exact pe dimensiunea acestei componente. Efectuați o decupare circulară a membranei hidroizolante în dreptul sifonului, încă cu diametru mai mic decât diametrul sifonului, pentru ca marginile ușor în exces să poată fi prinse, împreună cu un strat de silicon între primele două componente (inferioară și superioară) ale sifonului, prin strângerea lor cu ajutorul șuruburilor. Componenta superioară a sifonului de pardoseală se termină puțin deasupra nivelului șapei, această diferență mică de nivel fiind ocupată de sumarea grosimii stratului de adeziv și a plăcilor ceramice ce împreună cu sifonul. Ultima componentă superficială a sifonului de pardoseală este reprezentată de capacul subțire metalic, cromat.

Montarea plăcilor ceramice în spațiul dușului și în jurul căzii de baie

Montarea propriu-zisă a plăcilor de faianță pe pereții spațiului de duș nu diferă cu nimic față de montarea pe suprafețele altor pereți. Datorită expunerii excesive și repetate la umezeală, există, însă, o diferență în ceea ce privește structura pereților (tipul de panouri din care sunt realizați).

Panouri din rigips verde și panouri hidroizolante din material pe bază de ciment

Pe suprafața pereților din zonele uscate, puteți lipi plăcile ceramice direct pe panourile de gips-carton. În dușuri și băi, peretele trebuie mai întâi placat cu panouri din material pe bază de ciment sau cu panouri din gips-carton supuse tratamentului special pentru a deveni rezistente la umiditate, cunoscute sub denumirea de rigips verde.

Cea mai bună alegere sunt panourile hidro-rezistente confecționate dintr-un material pe bază de ciment, pentru că acestea nu sunt afectate deloc de umiditate, în timp ce plăcile verzi din gips-carton se pot înmuia sub acțiunea repetată a umezelii. Regulamentele de construcții în vigoare impun instalarea unei membrane impermeabile între cadrul de lemn al peretelui și panourile cu care se plachează.

Linile de lucru

Trasați-vă liniile verticale și orizontale pe peretele situat în fața intrării, deoarece este cel mai vizibil. Apoi prelungiți liniile orizontale și pe suprafața pereților adiacenți, și centrați liniile de lucru verticale pe suprafața tuturor pereților ce vor fi acoperiți cu faianță. Ideal ar fi să obțineți un rând de plăci ceramice întregi în jurul marginii cădiței de duș, lăsând doar un

Placați în prealabil suprafețele ce vor fi expuse atacului umezelii, cum ar fi pereții încăperii în care s-a montat dușul și pereții înconjurători ai căzii de baie, cu panouri din material pe bază de ciment, înainte de a aplica plăcile ceramice.

spațiu foarte îngust pe care îl veți umple cu silicon anti-mucegai, acril sau chit îmbogățit cu latex care îi conferă elasticitatea necesară dilatării și contracției. Deoarece lucrați într-un spațiu relativ strâmt, începeți placarea ceramică cu peretele posterior. Mai apoi, placați și pereții laterali, peretele de înălțime redusă și din zona ușii. Procedând în acest fel, nu veți deranja plăci ceramice care deja au fost montate.

Linia verticală principală. Centrați linia verticală de lucru pe peretele posterior, cel mai depărtat de intrare. Apoi stabiliți liniile verticale și pe pereții laterali. Aranjarea plăcilor va arăta cel mai bine dacă plăcile parțiale ajustate prin tăiere de la o extremitate a peretelui posterior vor avea aceeași lățime cu a celor de la extremitatea adiacentă a peretelui lateral. Dacă placați cu faianță o încăpere de duș în care există scafe acordate atenție tăierii plăcilor pentru a obține o alinere a tuturor rosturilor cu aceeași direcție și situate la același nivel. Planificați cu grijă montajul, astfel încât să evitați aplicarea unor plăci tăiate prea îngust de jur împrejurul intrării.

Linia orizontală principală. În cazul în care cada de baie sau cădița de duș este montată cu o ușoară înclinare de 3 mm, localizați linia de lucru orizontală printr-o linie de nivel trasată pornind de la cel mai înălțat punct al marginii superioare a căzii/cădiței. Măsurați de jos în sus înălțimea unei plăci întregi, deasupra înălțimea rostului față de următoarea placă ce va fi montată în continuare, iar dedesubt lăsați un spațiu față de marginea superioară a pereților căzii ce va fi umplut cu silicon. Chiar dacă spațiul rezultat între cel mai de jos rând de plăci ceramice și marginea superioară a căzii nu are o înălțime constantă de la un capăt la celălalt, acest lucru se va estompa odată cu aplicarea siliconului.

Aplicarea adezivului

Aplicați adezivul pe suprafețe utilizând partea dreaptă netedă a drășcăi pentru a întinde adezivul, iar partea cu margine zimțată pentru a-l modela sub forma unor nervuri paralele de dimensiuni egale.

Pentru ca treaba să meargă „ca unsă”, acoperiți un perete întreg cu stratul de adeziv și apoi aplicați plăcile ceramice deasupra. Dacă aplicați adezivul de la început pe mai mult decât un perete, înainte de a monta plăcile de faianță, pe anumite zone el poate începe priza, iar plăcile aplicate pe un strat de adeziv care a început să se usuce se vor desprinde după un timp. Pentru a vedea cât timp de lucru aveți la dispoziție până când adezivul începe să facă priză, consultați instrucțiunile de pe ambalaj. Dacă doriți să aplicați cu faianță o suprafață redusă din perete, puteți acoperi cu adeziv întreaga suprafață și apoi să presați plăcile ceramice pe patul de adeziv, fără a exista riscul de întărire a adezivului înainte de a termina placarea. Pe suprafețe mai mari de perete, executați montajul pe porțiuni mici.

Montarea elementelor de susținere a plăcilor ceramice până în momentul prizei adezivului

Regula de bază a oricărui montaj de faianță este următoarea: se montează mai întâi cel de al doilea rând orizontal, considerând startul de la baza peretelui, apoi se continuă aplicarea ascendentă a plăcilor până la joncțiunea cu tavanul, lăsând la final primul rând de jos. Această regulă vă permite să trasați o linie de lucru perfect orizontală, la boloboc, de la care să porniți montajul plăcilor de jos în sus, chiar dacă buza cădiței de duș (marginea superioară ușor răsfrântă spre exterior) nu este chiar perfect plană. Către sfârșitul montajului, veți reveni la primul rând de faianță, lipind plăcile ceramice astfel încât între marginea inferioară a acestui prim rând și buza cădiței rămâne un rost ușor neregulat (fără o înălțime constantă de la o extremitate la cealaltă) ce va fi estompat prin aplicarea de silicon sanitar. Bineînțeles că rostul existent între primul rând și cel de al doilea rând de faianță va fi umplut cu chit de rosturi, ca și celelalte rosturi existente pe câmpul de plăci ceramice montate pe suprafața peretelui respectiv. Pentru a împiedica câmpul de plăci ceramice întregi să alunece ușor în jos, pe parcursul prizei adezivului subiacent, montați cu ajutorul mai multor cuie un dreptar pe perete, având grijă la două lucruri: marginea superioară a dreptului să fie perfect orizontală (verificarea cu bolobocul), iar dreptarul să fie fixat provizoriu cu marginea superioară exact de-a lungul liniei orizontale de lucru trasată în prealabil. Dacă nu aveți la dispoziție un dreptar, puteți bate o serie de cuie nu foarte lungi, exact pe traseul liniei de lucru, lăsându-le ieșite cu aproximativ 1 cm în exteriorul peretelui pentru a susține rândul de plăci ceramice. După terminarea prizei adezivului, îndepărtați dreptarul sau cuiele, aplicând și primul rând de jos de plăci ceramice.

Înainte de a începe montajul propriu-zis al plăcilor ceramice, trebuie să mai verificați încă o dată spațiul existent sub linia orizontală de lucru. Rețineți că trebuie să lăsați spațiu suficient (de lățimea celorlalte rosturi) între primul și al doilea rând de plăci și de cel puțin 3 mm între primul rând de faianță și marginea cădiței—spațiu ce va fi umplut cu silicon, pentru a permite ușoarele deplasări inerente, fără riscul crăpării rosturilor.

Ordinea operațiunilor de montare a plăcilor de faianță

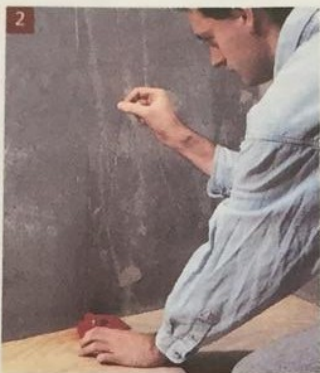
Începeți cu aplicarea primelor plăci, în direcție orizontală, pornind de la linia verticală de lucru și continuând către fiecare colț (drept și stâng). Ca de obicei, este indicat să verificați periodic, pe parcursul îndepărtării de linia verticală în direcție orizontală, cu ajutorul unui dreptar prevăzută de boloboc, dacă menținem sau nu orizontalitatea perfectă a rândului de plăci pe care le montăm. Cu alte cuvinte, trebuie verificat periodic dacă respectăm nivelul reprezentat de linia orizontală de lucru. Acordați atenția cuvenită și lățimii rosturilor, pe măsură ce aplicați plăcile ceramice. Spre deosebire de plăcile ceramice aplicate pe pardoseală sau pe un blat de mobilier, deci pe suprafețe plane orizontale, plăcile ceramice aplicate pe suprafața pereților sunt expuse riscului de alunecare în jos atât timp cât adezivul cu care au fost lipite este încă umed, închizând astfel rosturile orizontale. Puteți evita acest accident, montând primul rând de plăci pe un susținător al marginilor inferioare reprezentat de un dreptar cu lungime mai mare sau de capetele unor cuie bătute în zid de-a lungul liniei orizontale de lucru. Susținerea plăcilor care constituie următoarele rânduri montate în sus ascendent va fi realizată de distanțierele din plastic în formă de cruce,

Când executați proiectul de montaj al plăcilor ceramice în interiorul unei băi sau al unui spațiu pentru duș, trebuie să luați în considerare toate grinzile, scafele, zonele pentru șezut, pentru a obține cel mai estetic mod posibil de aranjare a câmpului de plăci ceramice întregi.

care acționează ca opritori ai deplasării accidentale a plăcilor ceramice. Atunci când terminați de montat câmpul principal de plăci ceramice întregi începeți aplicarea plăcilor parțiale ajustate prin tăiere la periferia peretelui. Întrerupeți activitatea timp de 1-2 zile pentru a permite adezivului să facă priză completă, reveniți apoi pentru a chitui rosturile.

Montarea propriu-zisă a faianței

1. Măsurăți laturile peretelui opus intrării în baie, pentru a marca centrul său. Stabiliți cât mai exact posibil acest centru, pentru că, în funcție de el veți simula montajul plăcilor ceramice pentru a observa modul de dispunere al plăcilor parțiale tăiate în cele două colțuri.

2. Cu ajutorul „șoricelului” trasați linia principală de lucru pe acest perete, linie ce va trece prin centrul peretelui determinat anterior. Acest perete este foarte important, fiind cel mai vizibil din întreaga încăpere.

3. Utilizând un boloboc marcați câteva puncte care prin unire vor crea o linie ce va reprezenta marginea inferioară a celui de al doilea rând de plăci (primul rând de plăci întregi, cu care va începe practic montajul). De la această linie imaginărilor lăsați spre podea încă un spațiu de lățimea unui rost și trasați încă o linie paralelă cu prima. Distanța între cele două linii va constitui lățimea ultimului rost orizontal de jos.

4. Uniți printr-o linie toate punctele marcate anterior cu ajutorul bolobocului, pe toți pereții care delimitează încăperea băii. Ea va reprezenta linia orizontală de lucru. Dacă linia trasată nu este exact la nivel, aceasta va avea consecințe nedorite asupra regularității spațiului (rostului) dintre primele două rânduri de faianță.

5. Pentru susținerea eficientă a câmpului de plăci ceramice întregi care vor fi aplicate concomitent, fixați un dreptar perfect orizontal din lemn sau pannel, cu ajutorul autofiletantelor, exact de-a lungul liniei de lucru orizontale.

6. Aplicați stratul de adeziv cu ajutorul gletierei zimțate, deasupra liniei orizontale de lucru. Pentru ca adezivul să adere mai bine va fi întins cu marginea netedă, nezimțată a gletierei.

7. Cu ajutorul marginii zimțate executați nervuri cu traiect paralel în grosimea stratului de adeziv. Dimensiunea dinților gletierei trebuie recomandată de către producătorul de plăci ceramice.

8. Aplicați prin presare și o foarte ușoară mișcare parțială de rotație plăcile de faianță de-a lungul liniei orizontale de lucru, utilizând și distanțiere pentru a menține constantă lățimea rosturilor. Ca variante de aplicare a plăcilor de faianță menționăm aplicarea succesivă pe același rând sau montarea în piramidă.

9. Când s-a ajuns cu câmpul de plăci ceramice întregi în apropierea marginii laterale a peretelui (în apropierea colțului

format prin joncțiunea peretelui respectiv cu peretele adiacent), așezați fără adeziv o placă întreagă deasupra ultimei plăci întregi din rând pentru a marca lățimea acestor plăci marginale ce vor fi ajustate prin tăierea unor plăci întregi. Măsurăți astfel încât să rămână un spațiu suficient la nivelul colțului față de placa marginală parțială adiacentă (placa marginală a peretelui adiacent). Executați tăierea plăcilor marginale, urmând linia de marcaj, cu o mașină manuală de tăiat plăcile ceramice prevăzută cu manetă.

10. Aplicați adeziv și în zona inferioară a peretelui unde va fi montat ultimul rând, în ordinea efectuării operațiilor. Aplicați plăcile de faianță ajustate în prealabil, bucată cu bucată, în funcție de spațiul existent. Pentru a împiedica deplasările nedorite, utilizați distanțiere și benzi autoadezive cu ajutorul cărora obțineți fixarea provizorie la rândul de plăci situat imediat deasupra.

11. A doua zi, după ce adezivul a făcut priză, puteți executa chituirea rosturilor folosind o gletieră specială cu baza din cauciuc.

Sfat util: Planificați modul de dispunere a plăcilor ceramice astfel încât ușile cabinei de duș să ia contact cu pereții în dreptul unor plăci întregi.

Montarea accesoriilor

Multe cabine de duș moderne, confecționate din fibră de sticlă sau acril, sunt livrate cu suporturi pentru săpun, șampon etc. și cu bare pentru așezarea prosoapelor, deja încorporate încă din procesul de fabricație. În încăperile cărora le dăm destinația de spațiu pentru duș, va trebui, bineînțeles, să vă montați singuri toate aceste accesorii.

Savonierele și suportul de prosoape tip bară

Există două posibilități de fixare pe suprafața peretelui a acestor accesorii. Prima ar fi să plăcați mai întâi pereții cu faianță, efectuând ulterior găuri cu rotoperculatorul în care veți fixa accesoriile, prin introducerea succesiv a diblurilor și a holșuruburilor rezistente la coroziune. Cea de a doua variantă, care în general arată și mai bine, ar fi să utilizați accesorii de baie tip suport sau bară pentru așezarea prosoapelor, care să se potrivească culorii și dimensiunilor plăcilor de faianță. Deoarece savonierele ceramice au de obicei o față posterioară care se lipește cu adeziv, pe dimensiunile unei plăci de faianță, ele se pot monta după aplicarea întregului câmp de plăci ceramice întregi, fără a fi nevoie de ajustarea prin tăiere a plăcilor ce delimitează spațiul lăsat liber în vederea fixării acestui accesoriu. Savonierele

prevăzute pe fața posterioară cu caneluri ce pătrund într-un suport fixat în prealabil pe perete (din două bucăți) necesită, în momentul construirii cadrului de rezistență al peretelui, montarea unei bucăți de metal de înălțime egală cu cea a savonierei, între cei doi stâlpi verticali din lemn existenți în zona în care se va fixa o asemenea savonieră. Savonierele ceramice se pot fixa cu adeziv de faianță aplicat atât pe perete cu gletiera cât și pe fața lor posterioară cu o mistrie. Ca măsură de precauție, montați savonierele în locurile în care oamenii nu sunt tentați să le utilizeze drept mijloc de susținere a corpului. Barele pentru prosoape necesită pentru a fixare de durată realizarea prealabilă a unei piese de susținere rezistentă, fixată de doi stâlpi verticali adiacenți situați în spatele panourilor din gips-carton sau din material pe bază de ciment, ce constituie structura peretelui.

Bănci pentru duș

Puteți achiziționa bănci destinate dușurilor, în formă prefinisată sau forme pe care le puteți placi cu faianță, introducându-le astfel în ambientul încăperii în care a fost amenajat dușul. Aceste forme prezintă un cadru care va fi conectat cu șuruburi la cadrul propriu peretelui. Apoi se aplică pe suprafața lor adezivul, plăcile de faianță, iar în final se chituiesc rosturile întocmai ca la restul faianței aplicată pe pereți.

Montarea unei savoniere ceramice

1. Răzuți orice urmă de adeziv întărit de pe suprafața pe care doriți să fixați savoniera (adeziv provenit prin refulare de la fixarea plăcilor înconjurătoare de faianță) și apoi aplicați adezivul umed și pe această zonă cu ajutorul unui spaclu zimțat.

2. Utilizați o mistrie de dimensiuni reduse pentru a aplica adeziv și pe fața posterioară a savonierei. Apoi așezați savoniera pe poziție, presând-o ușor de patul de adeziv și aliniind-o cu celelalte plăci de faianță.

3. Mențineți savoniera în poziție fixă, până când adezivul a făcut priză, fixând-o de plăcile superioare cu două benzi autoadezive lungi.

Sfaturi utile: Deși unele variante de savoniere sunt dotate din fabricație cu tijă pentru așezarea la uscat a unei rufe spălate manual, ele nu sunt proiectate pentru a rezista sub greutatea corpului uman. Este de preferat să utilizați suporturi pentru săpun care nu sunt prevăzute cu o asemenea tijă.

Savonierele din două bucăți

O savonieră alcătuită din două componente reprezintă un element necesar pe care îl puteți monta oriunde doriți, după finalizarea montajului faianței. Unele modele necesită realizarea unui cadru de 5 x 10 cm care să susțină baza și marginile savonierei fixată pe perete. Cea mai simplă opțiune este să utilizați o avonieră care prezintă suportul pentru săpun atașat componentei superficiale. Intradusul componentei superficiale prezintă o canelură în care pătrunde, în momentul fixării o nervură existentă pe fața anterioară a componentei suspendate de suprafața peretelui.

Pentru a monta o savonieră din două bucăți prevăzută cu canelură de interconectare, este nevoie de realizarea prealabilă a unui element suplimentar de suport, fixat între doi stâlpi consecutivi de susținere, exact în locul în care s-a hotărât montarea savonierei. Proiectați și realizați acest mijloc suplimentar de retenție înainte de a monta plăcile de faianță pe peretele respectiv.

Montarea unei bare de susținere

1. Localizați stâlpii verticali ai peretelui, în general la 40 cm înspre centrul peretelui. Lipiți bandă auto-adezivă de hârtie pe suprafața plăcii ceramice situată în dreptul stâlpului și la înălțimea dorită și, străpungând placa, efectuați câteva găuri cu un șpiral de zidărie sau de găurit sticla.

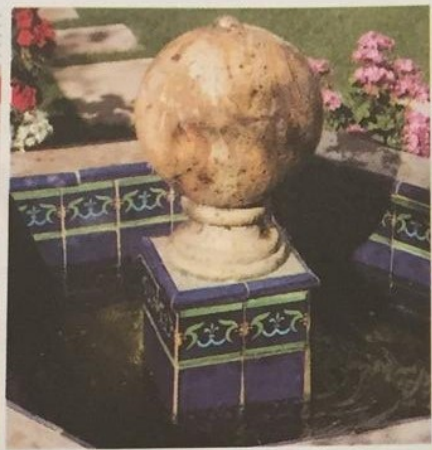
2. Este posibil să nu pătrundeți de fiecare dată cu șpiralul în grosimea stâlpului de lemn. În astfel de situații, utilizați con-expanduri pentru o ancorare mai sigură.

3. Strângeți bine toate șuruburile până când bara nu mai prezintă nici cel mai mic grad de mobilitate. Totuși, nu strângeți excesiv șuruburile deoarece există riscul fisurării faianței.

Sfaturi utile: Pentru maximum de siguranță nu vă bazați pe capacitatea de prindere a diblurilor sau con-expandurilor în rigips sau în panoul din material pe bază de ciment. Fixați bara de susținere direct de stâlpii verticali ai peretelui.

Placarea ceramică mai deosebită

Șeminee

Indiferent dacă vreți să construiți un șemineu nou sau să reamenajați unul mai vechi, puteți utiliza plăci ceramice pentru realizarea unei suprafețe elegante și termo-rezistente a frontului șemineului și căminului. Puteți placi ceramic numai fața frontală a șemineului, sau frontul și intrarea încăin, sau puteți aplica un singur rând orizontal de plăci ceramice decorative în arcadă, de jur împrejurul deschiderii șemineului. În oricare dintre aceste variante, verificați mai întâi regulamentele locale privitoare la acest gen de lucrări și fiți siguri că ceea ce faceți prezintă rezistență la foc.

Alegerea materialelor

Placarea de jur împrejurul șemineului trebuie efectuată cu plăci ceramice rezistente atât la căldură excesivă cât și la impactul cu o bucată de lemn căzută accidental. Plăcile din piatră destinate traficului intens și plăcile de gresie glazurate (smălțuite) reprezintă alegeri adecvate. Dacă producătorul oferă plăci de mai multe grosimi, este bine să alegeți pentru acest proiect cea mai groasă variantă. Dacă placarea se execută peste beton, cărămidă arsă sau BCA, utilizați un mortar adeziv dotat cu termo-rezistență, cum este cel fabricat din ciment. Sunt contraindicate masticurile organice. Dacă doriți să placiți o podea din scânduri de lemn, vă sfătuim să montați, în prealabil, cel puțin un panou din material pe bază de ciment. Montajele care extind volumul căminului sau creează un nou cămin, vor exercita o presiune crescută asupra grinzilor de lemn ale planșeului și, de aceea, este posibil să fie nevoie, în prealabil, de o consolidare a structurii podelei.

Design-ul căminului

Podeaua situată imediat în fața frontului unui șemineu ar trebui acoperită cu plăci ceramice, cărămizi sau alt material specific zidăriei, care poate rezista la scântele și la tăciunii incinși care pot sări pe suprafața lor. Această suprafață poate fi acoperită peste scândura preexistentă sau, mai întâi se taie și se îndepărtează stratul superficial lemnos, pentru ca nivelul suprafeței la încheierea plăcii să fie același cu al restului podelei neplacate. Este mai ușor, însă, să lăsăm neatinsă podeaua din lemn preexistentă și să realizăm o zonă situată în fața șemineului mai înălțată prin aplicarea unui panou din material pe bază de ciment ajustat prin tăiere. Această zonă din fața șemineului arată cel mai bine atunci când are o adâncime de 1-2 plăci. De obicei, aplicarea de plăci ceramice, piatră sau cărămizi se realizează direct pe o fundație de beton sau pe o

Combinarea unei varietăți de forme a plăcilor ceramice pentru a realiza acoperirea frontului unui șemineu prevăzut cu o deschidere de formă atipică. Aspectul pretențios rezultat se asociază, de obicei, unor elemente de design interior realizate din lemn sculptat.

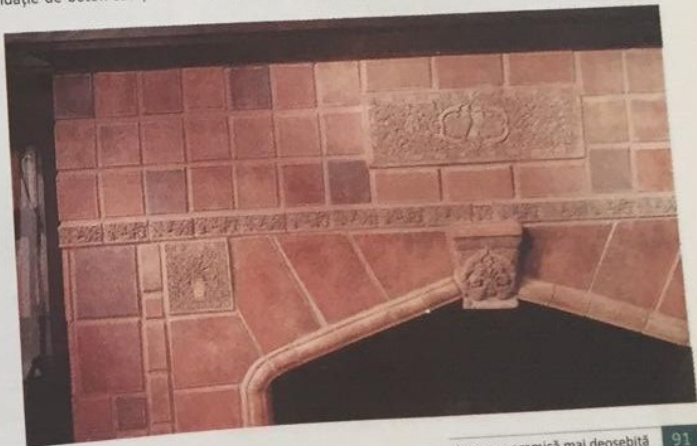
șapă de ciment și nisip de 10 cm grosime, susținută de jur împrejur de un cadru metalic rezistent la flexiune. Adâncimea zonei placată din fața frontului șemineului trebuie să fie de minimum 40 cm și să depășească în lateral marginile șemineului cu câte 20 cm de fiecare parte (dreaptă și stângă). Dacă podeaua nu este consolidată conform normelor pe o astfel de suprafață, atunci trebuie să realizați acest lucru înainte de a efectua placarea propriu-zisă.

Design-ul frontului șemineului

Pe suprafața frontului șemineelor construite din cărămizi sau alt material de zidărie se pot aplica plăci ceramice pe un pat de mortar realizat prin tencuire cu mistria peste o plasă metalică subțire, pentru o mai bună retenție. În cazul șemineelor prefabricate din metal, va trebui să construiți niște pereți înconjurători cu o suprafață adecvată viitorului model pe care îl veți realiza din plăci ceramice, din bucăți de panou din material pe bază de ciment. Utilizați un mortar epoxidic rezistent la temperaturi ridicate pentru placarea suprafețelor realizate din materiale de zidărie.

Montarea plăcilor ceramice

Puteți monta plăci ceramice direct pe suprafața frontală a unui șemineu și în zona deschiderii sale, dacă zidăria este relativ plană. În cazul zidăriei nu există probleme din punctul de vedere al rigidității substratului. Dacă suprafețele sunt rugoase și neregulate, trebuie mai întâi tencuit pentru ca aceste suprafețe să devină netede și, astfel, potrivite pentru lipirea plăcilor ceramice. Șlefuiți orice asperitate mai pronunțată și apoi curățați meticolos suprafața care trebuie placată ceramic, pentru a îndepărta toată murdăria și funinginea. Aplicați mai apoi un strat de mortar pentru a umple toate neregularitățile zidului. Când acest strat s-a uscat, trasați liniile principale de lucru și aplicați un al doilea strat de mortar pentru a fixa plăcile pe poziție, respectând întocmai instrucțiunile fabricantului. Indiferent dacă aveți de placat un șemineu cu suprafața plană sau reliefată, începeți prin aplicarea plăcilor întregi pe suprafața frontului. Înainte de montarea definitivă, faceți o simulare a montajului. După ce plăcile ceramice întregi au fost fixate, iar adezivul s-a uscat, chituiți rosturile, iar dacă suprafața frontului șemineului prezintă zone în relief, ornamentați-le cu elemente ceramice speciale. Călăfățuiți spațiile dintre plăcile ceramice și elementele ceramice speciale și spațiile dintre șemineu și pereții înconjurători.

7 Placarea ceramică mai deosebită

Placarea podelei adiacente frontului șemineului

1. Localizați centrul deschiderii șemineului și marcați-l pe podea. Podeaua din fața deschiderii se plachează, în general, pe o adâncime de 40 cm și pe o lățime ce depășește, de fiecare parte, cu câte 20 cm marginea deschiderii.

2. Se trasează pe podeaua din lemn toate limitele plăcii ceramice și apoi se taie dintr-un panou întreg confecționat din material pe bază de ciment o bucată care să se încadreze perfect în aceste limite trasate anterior. Bucata de panou se lipește pe podea prin intermediul unui strat subțire de mortar-adeziv. La joncțiunea dintre panoul din ciment și marginea anterioară a deschiderii șemineului lăsați un spațiu ce va fi umplut cu un mastic flexibil. Pentru o fixare perfectă a bucății de panou la podeaua din lemn, introduceți și câteva holșurbiuri negre ceva mai lungi (câte un șurub pentru fiecare colț al viitoarelor plăci ceramice de pardoseală).

3. Trasați cu creionul pe suprafața plăcii din material pe bază de ciment toate liniile de lucru care să ghideze montarea plăcilor ceramice, prelungindu-le cu câțiva centimetri în exteriorul conturului plăcii, pe suprafața adiacentă a podelei de lemn. În acest fel, ele vor rămâne vizibile și după aplicarea de adeziv pe suprafața plăcii de ciment. Aplicați adezivul cu o gletieră zimțată.

4. Începeți aplicarea plăcilor ceramice cu bucățile periferice ajustate prin tăiere, continuând mai apoi cu plăcile

întregi și finalizând cu piesele ceramice decorative speciale, dacă sunt prevăzute în proiect. Este indicat să efectuați în prealabil o simulare a montajului plăcilor ceramice pe suprafața plăcii din material pe bază de ciment, pe uscat, adică înainte de aplicarea patului de adeziv, pentru a confirma corectitudinea tăierii plăcilor ceramice parțiale și a liniilor de lucru trasate.

5. Aplicați de jur împrejurul plăcilor ceramice o plintă de parchet sau din aluminiu care să mascheze diferența de nivel creată.

Sfaturi utile: Pentru a rigidiza podeaua din fața frontului șemineului fără a adăuga încă un panou de furnir sau a dubla panoul din material pe bază de ciment, astfel evitând înălțarea excesivă a acestei suprafețe, puteți opta pentru varianta consolidării grinzilor de dedesubt, care susțin planșeul. Aceasta este opțiunea ideală în situația în care camera situată dedesubtul încăperii în care există șemineul nu este încă amenajată, sau dacă este un beci sau pivniță. Consolidarea grinzilor originale se va face cu grinzi de aceeași dimensiuni (lățime și înălțime), care vor fi sectionate în bucăți cu lungimea (și fixate între grinzile existente, cu traiect perpendicular pe ele, mai întâi cu adeziv pentru lemn și apoi cu șuruburi groase și lungi.

Placarea frontului unui șemineu

1. Utilizați un dreptar pentru a proiecta montajul plăcilor ceramice. Tăiați cu precizie plăcile ceramice care vor fi aplicate de-a lungul marginilor laterale verticale ale deschiderii șemineului, astfel încât să aibă aceeași lățime de o parte și de cealaltă a deschiderii.

2. Cu o gletieră zimțată aplicați patul de adeziv pe suprafața frontului și apoi presați ușor pentru fixare plăcile ceramice (uzuale sau de formă specială).

3. A doua zi, după priza adezivului, chituiți rosturile cu o gletieră cu bază cauciucată. După o ușoară uscare, curățați pelicula mată care s-a depus pe suprafețele plăcilor ceramice în momentul chituirii, cu ajutorul unui burete ușor umezit și curat.

Sfat util: Ajustați lățimea (grosimea) rosturilor astfel încât să obțineți o aliniere a plăcilor întregi de jur împrejurul deschiderii șemineului.

Placarea feței șemineului

Nu putem afirma că există un singur mod corect de a executa placarea feței unui șemineu. Dacă substratul este constituit din cărămidă de zidărie, este posibil să devină necesară tencuirea sa și încădrarea suprafeței cu un cadru de metal. În cazul șemineelor prefabricate cu clearance zero, ai căror pereți nu se înfierbântă niciodată prea tare, puteți monta cadrul metalic marginal și, în aria delimitată de el, să fixați cu adeziv un panou din material pe bază de ciment bineînțeles ajustat astfel încât să încapă în spațiul respectiv. De regulă, manopera de placare a feței șemineului nu diferă de manopera de acoperire cu plăci de faianță a pereților. Singura diferență notabilă ar fi, desigur, că materialele utilizate trebuie să reziste la temperaturi înalte. Astfel de materiale sunt: mortarul pe bază de rășini epoxidice cu care plăcile ceramice se lipește pe zidăria clasică sau pe panourile din material pe bază de ciment. Consultați cu mare atenție prevederile regulamentelor de construire a șemineelor și sobelor, respectându-le cu strictețe pentru a preveni un nedorit incendiu.

Un accident care se poate produce în cursul montării de plăci ceramice pe orice plan vertical până se realizează priza adezivului, este alunecarea plăcilor în jos, închizând rosturile dintre aceste plăci și cele de dedesubtul lor.

Pentru a împiedica alunecarea accidentală a plăcilor, fie se bate în cuie provizoriu un dreptar din lemn, fie se bate un rând

perfect orizontal de cuie ușor ieșite în afară, imediat sub primul rând inferior de plăci ceramice (vezi paragrafele referitoare la montarea plăcilor ceramice pe suprafața peretelui (pg 60-61).

Odată cu finalizarea aplicării câmpului principal de plăci ceramice și cu uscarea stratului de adeziv cu care au fost fixate, puteți îndepărta dreptarul sau cuiele care au jucat rolul de suport, aplicând rândul de plăci de la baza feței șemineului (rândul care realizează joncțiunea cu plăcile podelei din fața frontului). Când timp adezivul acestui ultim rând bazal de plăci ceramice este încă umed, fixați cu bandă autoadezivă de hârtie, fiecare placă în parte de placa situată imediat deasupra. O altă posibilitate în cazul șemineelor tradiționale ar fi să închideți provizoriu deschiderea cu scânduri fixate orizontal, suprapuse, care totodată să asigure și susținerea plăcilor proaspăt montate cu adeziv. În cazul multor șeminee prefabricate, puteți placa fața frontală chiar până în contact cu marginea ușor reliefată a deschiderii sale.

În cazul șemineelor construite la fața locului din zidărie, trebuie să creați dumneavoastră înșivă marginea ornamentată și ușor reliefată a deschiderii, prin montarea unor piese ceramice speciale tip „nas de taur” sau a unor listuri frumoase decorate. Înainte de efectuarea montajului propriu-zis cu mortar-adeziv, faceți o probă (o simulare) aplicând „pe uscat” mai întâi plăcile ceramice întregi de jur împrejurul deschiderii șemineului, pentru a vedea unde anume sunt necesare plăcile parțiale obținute prin tăierea plăcilor întregi la dimensiunea dictată de spațiul periferic disponibil.

Placarea ceramică mai deosebită

Scări

Există posibilitatea de a placa ceramică atât treptele cât și contratreptele unei scări. Este, însă, foarte dificil pentru amatori să asocieze modelul plăcilor ceramice cu designul treptelor din lemn pe care doresc să le placheze și să monteze plăcile ceramice pe suprafața treptelor astfel încât să depășească ușor, spre exterior, contratreptele. Mai durabil și mai aspectuos este să se acopere numai contratreptele cu plăci ceramice decorative, treptele acoperindu-se cu piese prefabricate din lemn pe care le veți ajusta la lungimea dorită. Aceste trepte din lemn prezintă marginea anterioară rotunjită și cu 1-2 cm în afara planului contratreptei.

Dacă doriți să acoperiți treptele cu plăci ceramice sau piatră naturală, nu o faceți cu plăci obișnuite cu care se plachează pereții și pardoselile, ci comandați la producător trepte prefabricate cu marginea anterioară rotunjită din fabricație și ușor în afara planului vertical al contratreptei. Chiar și cei mai puțin pricepuți pot confirma că, astfel, urcatul și coborâtul scării devine mai sigur decât în cazul unor trepte cu profilul frontal în unghi drept și cu marginea anterioară situată la același nivel cu planul contratreptei, iar aspectul este incomparabil din punct de vedere estetic.

O altă opțiune este să utilizați plăci mari de piatră neglazurate sau din granit pe care le folosiți adesea la placarea scării din exteriorul locuinței. Cu acestea puteți crea porțiunea îngustă de treaptă care proemină în exteriorul planului contratreptei, însă, susținută obligatoriu de bucăți de plăci montate pe suprafața contratreptei. Plăcile aplicate pe trepte, care proemină ușor în exteriorul contratreptei trebuie neapărat susținute de un suport al contratreptei, în caz contrar existând riscul crescut de crăpare a lor.

Indiferent de tipul de material cu care alegem să acoperim treptele, acesta trebuie să aibă calități anti-derapante și să reziste la traficul intens. Pentru acoperirea contratreptelor se pot folosi și plăci glazurate, relativ subțiri, de faianță. Fie se acoperă întreaga contratreaptă, de la un capăt la celălalt, fie se lipește o singură placă ceramică decorativă în mijlocul contratreptei.

Considerente de design

Majoritatea scării sunt suficient să susțină plăcile ceramice sau din piatră naturală, deoarece ele sunt proiectate să reziste sub acțiunea greutății persoanelor care le utilizează. Unele trepte, însă, prezintă un mic grad de flexibilitate sub acțiunea greutății corporale, ceea ce duce în scurt timp la desprinderea sau chiar spargerea plăcilor aplicate pe suprafața lor. Flexiunea minimă este dificil de sesizat cu ochiul liber, deși scărtăitul produs de pașitul pe treptele din lemn reprezintă o dovadă a unei ușoare mobilități a componentelor lemnoase. În cazul unei astfel de scări, puteți proceda în mai multe moduri.

Cea mai radicală modalitate de contracararea a flexibilității treptelor de lemn este adăugarea unui lonjeron (unei grinzi longitudinale) exact pe mijlocul lor. Acest component împarte deschiderea treptelor și respectiv, a contratreptelor în două, și, bineînțeles, odată cu reducerea distanței dintre două puncte de susținere rigide se produce și o reducere semnificativă a flexibilității treptelor, chiar până la anularea totală. O altă posibilitate ar fi să fixați cu holzsuruburi colțare din oțel, perpendicular pe direcția treptelor și a contratreptelor, apoi să inserați pene de lemn pentru blocarea pe poziție a colțarelor, iar în final să placați tot acest ansamblu. O ultimă posibilitate pe care o descriem este să montați, mai întâi prin lipirea cu adeziv de lemn și apoi prin introducerea de holzsuruburi ceva mai lungi, pilieri din lemn, de-a lungul joncțiunilor treaptă-contratreaptă, la mijlocul acestor joncțiuni, practic în zona cea mai susceptibilă de a se flecta.

Bineînțeles că fiecare dintre aceste modalități de rigidizare este posibilă numai dacă există acces de dedesubt la structura de rezistență a scării, sau dacă îndepărtați treptele originale. Dacă intenționați să acoperiți treptele și contratreptele cu plăci ceramice, puteți înfieta holzsuruburi prin suprafețele expuse, pentru a rigidiza structura de rezistență a scării. Dacă optați pentru această variantă, vă sfătuim să adânciți capetele plate ale șuruburilor pentru că, în caz contrar, ele se pot constitui în proeminențe ce concentrează tensiunile interne, ducând la crăparea plăcilor. Dacă placarea se efectuează pe suprafața unei scări din beton (cel mai adesea în exteriorul locuinței), curățați suprafața treptelor de particule străine și apoi, dacă este cazul, reparați cu mortar pe bază de ciment toate fisurile sau denivelările existente. Dacă acum construiți scara dintr-o locuință nouă oferiți de la început un substrat solid treptelor, capabil să suporte în bune condițiuni o viitoare placare ceramică. Un astfel de substrat ar putea fi reprezentat de treptele realizate din panouri de placaj groase de 2 cm. Dacă înălțimea contratreptelor este suficient de mare, puteți aplica două astfel de trepte suprapuse și solidarizate între ele, pentru a fi siguri că ați combătut efectul nedorit de flexiune, indiferent de lățimea treptelor respective. Joncțiunea dintre treptele și contratreptele placate ceramic sau cu plăci din piatră naturală, nu trebuie umplută cu chit de rosturi rigid ci cu mastic flexibil sau silicon.

Pentru învelirea scării puteți combina plăcile rezistente la traficul intens cu margine interioară rotunjită pentru trepte cu plăci ceramice decorative pentru contratrepte.

Placarea scării

1. Puteți rigidiza scara prin introducerea de holzsuruburi mai lungi, în unghi de 45°, prin contratreaptă, străbătând apoi cadrul de susținere situat profund și terminându-se în grosimea treptei, fără a o străpunge.

2. Pentru ca patul de adeziv al viitoarelor plăci destinate contratreptelor să adere eficient, eliminați prin șlefuire cu un polizor unghiular prevăzut cu smirghel de granulație mare toată vopseaua veche, realizând totodată și o nivelare a lemnului contratreptelor.

3. Curățați tot praful așternut pe trepte și contratrepte. Protejați marginile treptelor de adezivul ce va fi aplicat pe suprafața contratreptelor, prin acoperirea cu bandă autoadezivă de hârtie. Înainte de aplicarea patului de adeziv, faceți o simulare a montajului „pe uscat”, pentru a pregăti și plăcile ceramice parțiale prin tăierea plăcilor întregi în funcție de spațiul periferic disponibil. Acoperiți contratreapta cu adeziv, folosind un spaclu zimțat.

4. Tăiați un braț al unei cruciulițe-distanțier pe care, mai apoi, o veți introduce între placa ceramică fixată pe contratreaptă și treapta următoare, astfel creând rostul și împiedicând alunecarea în jos a plăcilor cât timp adezivul este umed. Dacă nu aveți la îndemână distanțiere din plastic, puteți folosi cuișoare mai subțiri.

5. A doua zi, după priza adezivului, chituiți rosturile verticale dintre plăci și curățați apoi pelicula mată care s-a depus pe suprafața plăcilor în timpul chituirii. Joncțiunile cu treptele trebuie umplute cu un material care rămâne flexibil și după priză.

Sfat util: După cum am menționat deja, spațiile dintre trepte și contratrepte trebuie finisate cu un material flexibil, deoarece un material semirigid sau rigid (de tipul chitului de rosturi) se va crăpa destul de repede chiar la un grad extrem de redus al flexibilității sau dilatării treptelor din lemn.

Placarea ceramică a suprafețelor betonate preexistente

Dacă doriți să plăcați o suprafață rugoasă din beton turnat, este bine să aplicați deasupra o șapă rezistentă ca suport al viitoarelor plăci. Dacă deja există șapa pe bază de ciment și nisip, nu mai trebuie decât să o curățați de praf și alte impurități și, eventual, să reparați unele fisuri superficiale. Puteți, însă, să renunțați la reparația prealabilă a fisurilor superficiale, aplicând direct stratul de mortar-adeziv care va umple și aceste zone prin capilaritate.

Dacă placa este sever fracturată, trebuie să turnați deasupra o nouă placă de beton, a cărei suprafață o veți finisa după realizarea prizei definitive. Nu este simplu, însă este mai puțin costisitor decât angajarea unei echipe pentru spargerea vechii plăci cu picamerul și apoi pentru transportul bucăților rezultate la groapa de gunoi. Dacă placa prezintă unele fisuri superficiale, însă este solidă și stabilă, nu trebuie decât să aplicați un strat relativ subțire de șapă din ciment și nisip. Dacă, însă, periodic se constată dislocarea unor porțiuni din placa de beton, care se înfundă sau se deplasează ușor în plan orizontal atunci când călcați pe ele, atunci este cazul să consultați un inginer sau o firmă de construcții pentru o remediere adecvată. Nu veți avea un rezultat favorabil nici măcar pe termen scurt, dacă veți încerca să „pansați” zonele de fractură adânci ale plăcii de beton, cu mortar. Ele se vor crăpa din nou, ducând și la crăparea plăcilor de gresie montate pe suprafața plăcii.

Testarea suprafeței de lucru

Chiar înainte de a curăța suprafața și de a face reparațiile, fisurilor minore, în cazul în care există, vă sfătuim să testați

betonul pentru a vedea dacă la turnare au fost încorporați agenți chimici de stimulare a prizei materialului. Acești aditivi interferă cu adezivul ce va fi folosit pentru fixarea plăcilor ceramice. Același efect îl pot avea și unii sigilanți ai suprafeței de lucru. Pentru a efectua testul, stropiți suprafața cu puțină apă și observați dacă ea este absorbită în structura plăcii de beton sau stagnează pe suprafața sa mai mult timp. Stagnarea este, de cele mai multe ori, un semn de utilizare în compoziția plăcii sau a șapei a unor agenți chimici de influențare a prizei materialului turnat. Pentru a împiedica astfel de atacuri mortarul adeziv al plăcilor ceramice ce ar duce în final la desprinderea sa, va trebui să utilizați, judicios instrumentul care echivalențul domestic al sablării ar fi spălarea suprafeței sub presiune. Trebuie, însă, să utilizați, judicios instrumentul care efectuează spălarea sub presiune, deoarece un jet extrem de puternic de apă poate fi capabil, dacă nu este manipulat corect, să desprindă mici fragmente de pe suprafața plăcii de beton. În cazul utilizării jetului de apă sub presiune, nu mai este necesară folosirea adjuvantă și a altor compuși chimici cu rol de sablare.

Pregătirea suprafeței

Începeți prin înlăturarea tuturor proeminențelor punctiforme de pe suprafața ce va fi placată, utilizând un polizor unghiular prevăzut cu un disc abraziv destinat finisării betonului. Pentru remediarea micilor fisuri superficiale și a micilor surplusuri rezultate în urma turnării betonului sau a șapei din mortar, folosiți o daltă îngustă sau un rotopercutor cu extremitate detașabilă sub formă de daltă îngustă, cu ajutorul căroră creați mici cavități retentive ale căror margini și pereți interni să fie

bine susținute și nefriabile. Îndepărtați cu atenție orice urmă de mortar friabil. Cavitățile create intenționat trebuie ulterior supuse acțiunii de curățare cu o perie de sârmă sau cu un dispozitiv cu aer comprimat. După îndepărtarea impurităților, folosiți o mistrie pentru a le umple cu mortar de șapă. Dacă nu aveți la dispoziție un compresor pentru a îndepărta impuritățile, puteți găsi în comerț substanțe pentru curățat betonul și pentru degresare, cu ajutorul cărora veți curăța eficient cavitățile create, spălând apoi zona cu apă din abundență. Se așteaptă, apoi, 1-2 zile pentru uscarea completă a suprafeței.

Pentru a preveni formarea de noroi, după intemperii, în apropierea intrărilor în locuință, placa de beton trebuie realizată pe o distanță suficient de mare față de limita pereților exteriori ai casei. De asemenea, pentru a împiedica infiltrarea apei de ploaie sau a apei rezultată în urma topirii zăpezii, în interiorul locuinței placa de beton trebuie să aibă o pantă înclinată către curte. Testarea pantei, atunci când nu poate fi sesizată cu ochiul liber, se va efectua prin turnarea câtorva găleți de apă, urmărind direcția de scurgere sau, analizând situația în urma unei ploi puternice. Inexistența unei pante eficiente se va corecta înaintea montării plăcilor ceramice, prin realizarea unei șape pe bază de ciment și nisip cu înclinare de aproximativ 1 cm la fiecare metru. După uscarea materialului de șapă, puteți aplica plăcile pe un pat fin de mortar adeziv pentru exterior.

Plăcile ceramice mari creează un aspect foarte plăcut, împiedicând totodată fărâmițarea, fisurarea sau apariția de cuiburi de termite la nivelul plăcii de beton.

Pregătirea unei suprafețe preexistente

1. Mai înainte de a umple cavitățile superficiale rezultate în urma turnării betonului, verificați existența unor zone supranivelate prin așezarea pe suprafața plăcii de beton a unui dreptel mai lung prevăzut cu boloboc. Marcați aceste zone și apoi desfințați-le cu ajutorul unui polizor unghiular dotat cu un disc abraziv. La final, verificați din nou planeitatea suprafeței cu bolobocul.

2. Îndepărtați toate impuritățile cu o mătură sau cu aer comprimat, sau prin spălarea cu jet de apă sub presiune. Ultimele două variante de curățare sunt indicate mai ales în cazul existenței unor fisuri pe suprafața plăcii, care îngreunează eliminarea impurităților. Orice impurități rămase pe suprafață împiedică aderența mortarului-adeziv la suprafața betonată.

3. Îndepărtați fragmentele de placă sau șapă desprinse sau friabile, gata să se desprindă la cea mai mică acțiune asupra lor. Reparați aceste mici denivelări prin aplicarea de mortar cu ajutorul mistriei, cu care presăm bine materialul umed până în profunzimea golurilor. Verificați cu un boloboc dacă suprafețele reparațiilor sunt la nivelul restului plăcii.

4. Spălați bine suprafața betonată cu jet de apă și detergent, îndepărtând apoi excesul de apă cu o mătură, către exteriorul său.

5. Cu un furtun de grădină, spălați bine suprafața pentru a nu rămâne nicio urmă de detergent ce poate altera calitățile mortarului-adeziv pentru gresie.

Sfat util: Spălarea cu jet de apă sub presiune îndepărtează, de regulă, orice urmă de beton sau mortar fărâmițat și curăță ireproșabil, concomitent, suprafața pe care se va aplica patul de adeziv.

7 Placarea ceramică mai deosebită

Montarea propriu-zisă a plăcilor ceramice

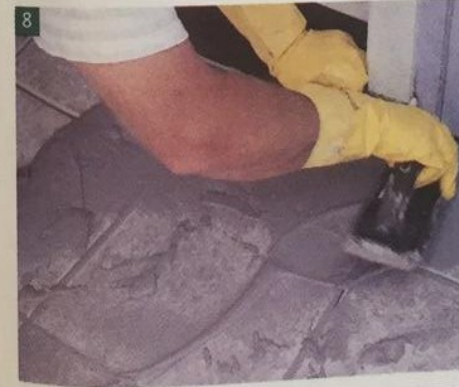
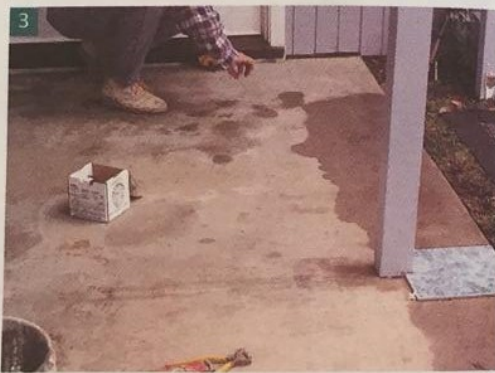
1. Modul de așezare a plăcilor ceramice pe suprafața betonată trebuie să asigure aplicarea unui rând de plăci întregi tăiate în dreptul intrării în locuință.

2. Când aveți de placat o astfel de zonă, trebuie mai întâi să experimentați câteva proiecte de montare a plăcilor, „pe uscat”, fără a aplica adezivul. Numai când v-ați hotărât asupra proiectului definitiv, puteți decupa primele plăci care vin în contact cu obstacolele de genul unor stâlpi de rezistență și puteți demara aplicarea, pe un pat de adeziv, a câmpului principal de plăci întregi ceramice.

3. Pornind de la placa ceramică decupată în dreptul stâlpului de susținere a cărei margine exterioară se aliniază marginii plăcii betonate, se trasează liniile de ghidaj ale montajului de plăci ceramice întregi.

4. Măsurati și decupați și cealaltă placă ceramică care închide spațiul din jurul bazei stâlpului. Cu drișca zimțată aplicați patul de adeziv și deasupra lui montați la început cele două plăci ceramice decupate în zona de interferență cu obstacolul (stâlpul), pentru ca, după aceea, să începeți montarea câmpului de plăci ceramice întregi. În punctele de întâlnire a patru plăci folosiți câte un distanțier sub formă de cruciuliță.

5. Pe măsură ce progresați cu realizarea câmpului principal de plăci ceramice, măriți suprafața pe care aplicați dintr-o dată patul de adeziv, deoarece montarea plăcilor întregi pe rânduri se realizează destul de rapid. Periodic, verificați aliniamentul plăcilor pe rând, utilizând un dreptar lung cu nivel.

6. Dacă la un moment dat întâlniți o mică zonă subdenivelată, aduceți-o la nivelul restului plăcii de beton prin umplerea cu un mortar pe bază de ciment. În general, este indicat să verificați nivelul întregii suprafețe pe care trebuie să o placați, la început, cu ajutorul unui dreptar lung prevăzut cu boloboc.

7. Dacă materialul cu care se umple aria subdenivelată are o consistență mai crescută, el trebuie presat și apoi suprafața trebuie nivelată manual; dacă utilizăm un material de consistență semilichidă pe care îl turnăm pur și simplu în cavitatea respectivă, suprafața sa se va autonivela. Pentru a afla care este timpul de priză pentru diferitele materiale, consultați informațiile oferite de către producător.

8. Chituiți rosturile dintre plăcile ceramice adiacente cu o gletieră având baza cauciucată, cu care efectuați mișcări în diagonală față de orientarea rosturilor. Spațiul lăsat la joncțiunea dintre zona placată ceramic și pereții casei va fi umplut cu un material flexibil, pentru a permite micile deplasări inerente de amplitudine și orientare diferite ale celor două zone distincte.

Sfat util! Înainte de a începe montarea propriu-zisă a plăcilor ceramice pe pat de adeziv, este esențial să testați aranjarea plăcilor pe suprafața respectivă, deoarece, de multe ori, există obstacole în calea unui montaj simplu, cum ar fi stâlpii de susținere a căror bază este implantată în respectiva placă de beton sau o margine externă a plăcii betonate strâmbă care nu formează unghiuri de 90° cu laturile adiacente.

Finisarea șapei

Puteți folosi pentru realizarea plăcii, beton gata preparat adus și turnat în interiorul cofrajului de către o betonieră. Tot ce trebuie să mai faceți este să împingeți bine cu o lopată betonul moale în toate colțurile și să vă asigurați că rețeaua de fier beton este acoperită pe toată suprafața de către betonul turnat, de obicei numai într-o anumită zonă a cofrajului.

Operațiunea cea mai dificilă este, însă, netezirea suprafeței betonului. Dacă aveți de realizat o simplă alee îngustă betonată, nivelarea suprafeței se va efectua prin așezarea unui panou plan deasupra sa, cât timp betonul este încă umed, executând mișcări de du-te vino, până când toate golurile vor fi umplute iar suprafața va fi perfect nivelată.

Pentru nivelarea suprafețelor mai mari de beton turnat, utilizați un dreptar lung din lemn cu lățimea de 10 cm și grosimea de 5 cm sau un instrument de forma unei gletiere cu suprafață mare prevăzută cu un mâner lung, care se poate achiziționa din magazinele de profil. Indiferent de modul în care ați ales să nivelați suprafața plăcii de beton, aveți grijă să nu malaxați excesiv betonul, deoarece apa migrează la suprafață determinând, astfel, o distribuție a componentelor (ingredientelor) betonului.

Înainte ca betonul să se întărească, verificați procesul de priză care poate fi chiar complicat uneori. Procesul de priză a betonului este unul gradat care îi conferă rezistența mecanică și durabilitatea. Dacă betonul se usucă prea repede, ca de exemplu în cazul unor temperaturi exterioare crescute, el își va pierde din calitate, nemaifiind suficient de rezistent. Dimpotrivă, dacă îi stropiți suprafața cu apă în mod repetat, menținând o umiditate superficială timp de câteva zile, betonul capătă o rezistență mecanică sporită. Puteți realiza efectiv acest lucru folosind un furtun racordat la o sursă de apă cu care udați de 3-4 ori pe zi suprafața și aplicați un sigilant special care menține gradul de umiditate sau acoperiți suprafața umedă a betonului cu folie de polietilenă.

Montarea plăcilor ceramice

Când betonul a făcut priză completă (sau când placa betonată preexistentă este reparată cu „pete de mortar” și curățată), trasați pe suprafața sa liniile de lucru, în aceeași manieră în care ați procedat la montarea plăcilor de gresie pe suprafața podelei. Dacă ați plănuit dinainte să ajustați câmpul de plăci ceramice întregi la dimensiunile plăcii de beton, montajul se va executa drept.

Aplicați cu o drișcă zimțată patul de adeziv, având grijă ca dimensiunile dinților drișcilor și tipul de mortar-adeziv să fie cele recomandate de producător. Dacă placa de beton este denivelată, mai întâi aplicați un strat de șapă din mortar pe bază de ciment și nisip cu o gletieră netedă nezimțată, care realizează nivelarea plăcii. Verificați rezultatul cu ajutorul unui dreptar dotat cu boloboc.

Așezați plăcile ceramice prin presarea ușoară și rotirea parțială a lor pe patul de mortar-adeziv. Ca de fiecare dată, verificați periodic alinierea și nivelarea plăcilor ceramice cu un dreptar. După uscarea adezivului, umpleți rosturile cu un chit adecvat recomandat de către fabricantul de plăci ceramice.

Întreținere și reparații

Suprafețele plcate ceramic sunt durabile și ușor de întreținut.

Uneori, plăcile ceramice vechi și chitul de rosturi adiacente pot suferi fenomene de crăpare, desprindere de pe suportul reprezentat de podea sau perete, fiind nevoie de reparație sau înlocuire.

Chitul de rosturi reprezintă adesea punctul slab atât în cazul pardoselilor cât și al pereților plcați ceramic. În general atrage mușcegaliul și se pătează mult mai ușor decât plăcile ceramice. Chitul este, de asemenea, mult mai predispus la crăparea datorată mobilității inerente a scheletului construcției. Mulți proprietari sunt obișnuiți cu aceste aspecte. Unele dintre spațiile umplute cu chit, cum ar fi cel de la unirea faianței cu marginile unei căzi, necesită reparații în mod frecvent.

Atunci când chitul se desprinde de pe o porțiune de rost, într-un spațiu expus frecvent umezelii, nu puteți amâna reparația. Un rost expus permite pătrunderea apei sub placă, din aproape în aproape, alterând adezivul cu care a fost fixată. La nivelul podelei, apa infiltrată pe sub plăcile ceramice începe să atace panourile de lemn care încep să putrezească și să se dilate. Straturile din panouri de placaj se separă între ele, își diminuează rezistența producând crăparea plăcilor ceramice de deasupra. În situații extreme, se ajunge la necesitatea înlocuirii structurii podelei sau a peretelui în profunzime, până la nivelul grinzilor și al stâlpilor din lemn.

Curățarea de rutină a suprafeței plăcilor ceramice

Pentru curățarea zilnică, frecați pur și simplu plăcile cu un burete umezit și clătit în apă caldă. Pentru pardoseli, măturatul sau aspiratul regulat previne impregnarea chitului cu praf sau alte impurități și zgărirea suprafeței gresiei cu mici particule dure, urmată de impregnarea acestor zone cu murdărie extrem de dificil de îndepărtat. În comerț, există o multitudine de tipuri de soluții pentru curățat gresia și faianța, îndepărtând eficient praful, grăsimea, petele de apă și depunerile de săpun. Pentru pete mai greu de îndepărtat, încercați o soluție puternică universală de curățat fără detergenți sau o soluție specială de curățat gresia, faianța și marmura. Nu utilizați soluțiile acide de curățat, care pot ataca chitul de rosturi. După utilizarea soluțiilor de curățat, spălați cu apă din abundență suprafața plăcilor ceramice. Plăcile neglazurate trebuie resigilate după curățare.

Dacă doriți neapărat să lustruiți suprafața, utilizați mai degrabă o perie din plastic sau un burete din sârmă de plastic decât un burete din sârmă de oțel care lasă urme de metal ce vor rugini pătând iremediabil chitul de rosturi. Evitați folosirea detergenților pe bază de săpun pentru că matizează suprafața glazurată a plăcilor ceramice. Nu combinați mai multe tipuri de soluții pentru curățat și niciodată nu amestecați soluția de curățat plăcile ceramice cu soluții de albit pe bază de amoniac. Această combinație emană vapori letali.

Îndepărtarea petelor obișnuite

Soluțiile puternice universale de curățat și soluțiile speciale de curățat gresia, faianța și piatra naturală reușesc să înlăture cu succes cele mai multe dintre pete. (Găsiți sugestia de îndepărtare a unora dintre tipurile mai neobișnuite de pete în tabelul de pe coloana următoare). În majoritatea locuințelor, oamenii se confruntă cu două probleme obișnuite în ceea ce privește curățarea plăcilor ceramice: murdăria depusă pe suprafața chitului de rosturi și petele de săpun combinate cu depunerile de calcar cauzate de apa dură.

Pentru curățarea chitului aplicat în rosturi, mai întâi stropiți suprafața cu apă. Apoi, folosind o periuță de dinți îmbibată în înălbitor frecați insistent suprafața chitului. Chiar și petele persistente de pe suprafața chitului răspund de obicei la acest tratament. Dacă chitul este unul colorat, încercați mai întâi pe o mică zonă pentru a vedea dacă nu cumva se decolorează sub acțiunea înălbitorului casnic. Dacă decolorarea se produce,

Tabel cu produse de îndepărtare a petelor

Pată	Agent de curățare
Grăsimi vegetală sau animală	Produse casnice universale de curățare
Smoală, asfalt, petrol, grăsimi vopsele pe bază de ulei, produse obținute din prelucrarea petrolului	La interior: Lichid de aprindere a cărbunilor; apoi soluție casnică de curățat, clătire cu apă La exterior: Soluție de degresat și curățat suprafețele din beton
Cerneală, muștar, sânge ruș, cafea, ceai, suc de fructe băuturi colorate	Superficiale: peroxid de hidrogen 3% (apă oxigenată) Profunde: Înălbitor casnic (clor)
Lac de unghii	Umed: Lichid de aprindere a cărbunilor Uscat: Diluant pentru lacul de unghii (acetona)
Soluții medicinale, Șeriac	Alcool denaturat
Rugină	Produse de curățat rugină; apoi soluții casnice universale pentru curățare; spălați abundent
Gumă de mestecat	Cuburi de gheață înfășurate într-o cârpă; frecați suprafața

Atenție: Unele produse de curățare sunt toxice, caustice sau inflamabile. Utilizați-le conform indicațiilor producătorului și protejați cu un echipament adecvat

renunțați la înălbitor și utilizați o soluție specială de curățat plăcile ceramice și obiectele sanitare portelane. Manipulați cu precauție înălbitorul casnic, purtând mănuși din cauciuc și ochelari de protecție.

O altă posibilitate ar fi să încercați o combinație între un înălbitor casnic și un praf abraziv de curățat (care nu conține amoniac). Prin amestecare obțineți o pastă, cu care frecați suprafața murdară, iar la final clătiți cu apă curată. Dacă mai persistă câteva pete, acoperiți-le pentru câteva ore cu pasta preparată pentru demineralizarea și alterarea matricei organice, frecând apoi cu un burete și, la final, spălând zonele respective cu apă curată. Pentru abordarea unei pete ce a impregnat chitul în profunzime, încercați o cataplasma zemoasă de bicarbonat de sodiu și detergent lichid aplicată pe pată și lăsați toată noaptea, pentru a scoate pata din structura chitului. Nu încercați să frecați insistent petele cu materiale abrazive care pot zgăria suprafața glazurată a plăcilor ceramice.

Pentru a îndepărta depunerile de săpun și petele de calcar de la apa dură, pulverizați cu spray-ul o soluție universală de curățat neabrazivă, apoi lăsați-o să se absoarbă timp de câteva minute, clătind în final suprafața cu apă curată. Dacă, totuși, rămân unele depuneri, umeziți această suprafață cu oțet, lăsându-l să acționeze câteva minute înainte de a-l șterge cu o cârpă uscată. Dacă toate aceste încercări eșuează, utilizați un produs original destinat îndepărtării depunerilor de săpun și a depozitelor calcare (de tartru).

Probleme cauzate de apa dură

Dacă sunteți îngrijorați în principal de depunerile minerale calcare de culoare albă cauzate de apa pe care o folosiți în gospodărie, efectuați un test de evaluare a durezzații apei cu un kit special. Dacă testul confirmă durezzața apei menajere, trebuie să beneficiați de un sistem de dedurizare.

Întreținerea de rutină

Sigilarea chiturilor de rosturi și a plăcilor ceramice neglazurate

Puteți aplica un sigilant transparent numai deasupra rosturilor umplute cu chit, sau pe întreaga pardoseală, dacă aceasta este placată cu ceramică neglazurată (nesmălțuită). Sigilantul nu anulează, însă, necesitatea curățării regulate și a reparațiilor periodice. El oferă o protecție împotriva pătării. Veți descoperi că unii sigilanți închid puțin la culoare plăcile ceramice, în aceeași măsură în care un lac transparent poate modifica ușor tenta unui zid din cărămizi sau culoarea suprafeței unei plăci de beton. Elementul mai neplăcut este că aplicarea sigilantului trebuie repetată la fiecare doi ani (sau la un interval de timp recomandat de fabricant), pentru a-și conserva capacitatea protectivă. Înainte de a aplica cu trafalețul noua peliculă de sigilant, trebuie, mai întâi să îndepărtați vechea peliculă sigilatoare atât de pe suprafața plăcilor ceramice cât și de pe suprafața rosturilor și, mai apoi, trebuie să lăsați suprafața să se usuce perfect. Trebuie să puneți în balanță dacă riscul de a aluneca, care crește odată cu aplicarea stratului de sigilant, este

pe deplin compensat de beneficiile unei mențineri în timp a aspectului inițial al suprafeței placate ceramic.

Ceruirea opțională

În magazinele de profil sunt disponibile multe produse pentru ceruirea plăcilor ceramice și mulți compuși cu rol de tampon. Multe dintre aceste produse sunt colorate din fabricație, pentru a înfrumuseța aspectul plăcilor neglazurate de teracotă sau a celor din piatră naturală. După curățarea podelei cu o soluție ce nu conține săpunuri și clătirea repetată cu apă curată, lăsați suprafața să se zvinte și îndepărtați ceara persistentă pentru a-i reda strălucirea. Când aveți timp pentru o replicare a cerii, trebuie mai întâi să răzuți vechiul strat de ceară în totalitate, să curățați podeaua cu un detergent moale și, apoi, să spălați minuțios suprafața cu apă curată. Cera aplicată în mai multe straturi succesive subțiri este mai eficientă decât cea aplicată într-un singur strat mai gros. Dezavantajul ceruirii este că lustruirea cu ceară poate face plăcile ceramice foarte alunecoase și, de aceea, trebuie să puneți în balanță riscul de a aluneca frecvent cu beneficiile oferite de un aspect foarte plăcut al pardoselii placate ceramic.

Curățarea chitului din rosturi

1. Câteva soluții speciale de curățare pot egala eficiența înălbitorilor de uz casnic concentrați în combaterea mușgaiului depus la nivelul rosturilor. Efectuați mai întâi o testare pe o suprafață mai restrânsă de chit colorat, pentru a evalua riscul de decolorare.

2. Turnați puțin înălbitor deasupra petelor cele mai persistente, lăsându-l să acționeze timp de câteva minute. Perierea cu înălbitor poate îndepărta petele profunde de pe chitul de rosturi poros.

3. Odată ce chitul este curățat și uscat, preveniți reapariția petelor prin aplicarea de-a lungul rosturilor a unui sigilant transparent.

Sfat util: Rețineți că soluția concentrată de înălbitor (hipoclorit de sodiu) poate decolora suprafețele plăcilor ceramice nesmălțuite. Mai întâi, efectuați o testare pe o zonă mică dintr-o placă ceramică puțin vizibilă.

Întreținerea zonelor care delimitează cada de baie

În cazul umezirii accidentale a unui blat de bucătărie sau a unei pardoseli placate ceramic, veți acționa cu mare ușurință prin ștergerea stropilor de apă. Însă, plăcile ceramice și chitul de rosturi din vecinătatea marginii unei căzi de baie sau a unei cădițe de duș sunt aproape în permanență umezite. Acestea reprezintă zone greu de menținut curate și perfect uscate, fiind niște candidați siguri la revizii și reparații periodice complete. Cea mai problematică arie din punctul de vedere al posibilității de întreținere este spațiul dintre ultimul rând de faianță și marginea căzii. Unul dintre motive ar fi că cei mai mulți dintre meseriașii-amatori decid să umple acest spațiu cu chit rigid de rosturi în locul siliconului sanitar. Un strat de silicon bine aplicat ar împiedica stagnarea apei și, ar facilita uscarea prin absorbirea cu o cârpă uscată. Siliconul ar face față, de asemenea, variațiilor volumetrice de amplitudine diferită și deplasărilor minore dar diferite ale celor două componente care iau în contact această zonă – plăcile de faianță și cada de baie.

Sigilați linia de joncțiune între plăcile de faianță și marginea căzii cu un strat de silicon flexibil.

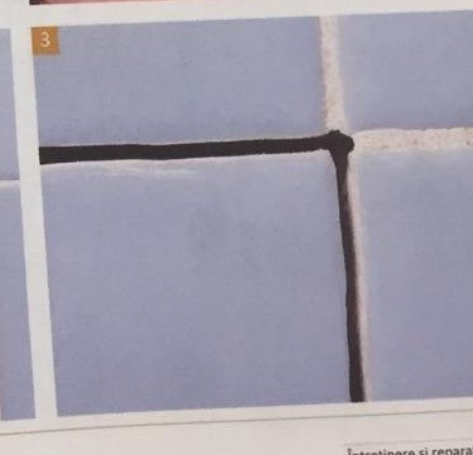
Îndepărtarea vechiului chit de rosturi

1. Dispozitivele de îndepărtare a chitului vechi sunt, de obicei, comercializate ca accesorii ale bormașinilor și șurubelnițelor electrice cu acumulator. Piesa de ghidaj a direcției de deplasare a extremității tăietoare se fixează la mandrină.

2. Piesa de ghidaj reazemă instrumentul pe perete pentru a nu derapa, iar vârful ascuțit menține cutterul în permanent contact cu rostul.

3. Cu ajutorul acestui dispozitiv special conceput, puteți îndepărta straturile de chit vechi, fără a afecta în vreun fel plăcile ceramice adiacente.

Sfat util: Ajustați extremitatea tăietoare (cutterul propriuzis) la lățimea rostului respectiv, astfel încât să evitați pătrunderea sa în marginile plăcilor ceramice care delimitează acel rost.

Remedierea plăcilor ceramice din jurul căzii de baie

1. Pentru a îndepărta un chit de rosturi vechi, alterat sau pătat în profunzime, puteți utiliza un cutter pentru tăiat mocheta, un fierăstrău mic pentru chit, sau un instrument rotativ electric special conceput.

2. La multe dintre băile mai vechi, trebuie să secționați primul strat din siliconul aplicat în spațiul dintre faianță și marginile căzii, cu o lamelă tăietoare aplicată în unghi de 45°, curățând apoi temeinic zona respectivă.

3. Dacă pentru îndepărtarea unor pete uscate produse de spuma săpunului sau a unor depuneri calcaroase cauzate de apa dură este nevoie să frecăți temeinic, utilizați un burete abraziv sau o sârmă de plastic și nu una de oțel care poate determina apariția petelor de rugină.

4. După îndepărtarea tuturor zonelor de chit vechi alterat și curățarea rosturilor respective prin frecarea cu o periuță, preparați un nou chit de consistență smântânoasă.

5. Aplicați chitul proaspăt pregătit cu o gletieră cauciucată prin efectuarea unor mișcări diagonale pe direcția rosturilor. Îndepărtați excesul de chit cu un burete ceva mai mare, ușor umezit.

6. După ce chitul nou aplicat s-a uscat, cu o cârpă curată și ușor umezită îndepărtați pelicula mată de chit rămasă pe suprafața plăcilor ceramice, conferindu-le luciul final.

7. Pentru a obține o sigilare impermeabilă între ultimul rând orizontal de faianță și marginea căzii de baie, aplicați pe această linie de joncțiune un pat îngust și continuu de silicon flexibil.

8. Pentru netezirea cordonului de silicon, imediat după aplicare, folosiți-vă pulpa degetului umezită cu un amestec de apă și săpun. Deși metoda nu este avansată din punct de vedere tehnic, dă, totuși, cele mai bune rezultate.

9. Pentru a preveni infiltrarea apei prin spațiile din jurul obiectelor sanitare fixate pe perete (baterii, robinetei, etc.), aplicați, prin aceeași metodă, silicon în aceste zone.

10. Chitul de rosturi este bine să facă priză în mediu ușor umed. De aceea, trebuie să-l umezim ușor, de 2-3 ori pe zi până când se constată priza sa completă. Aplicarea deasupra faianței a unei folii de polietilenă reduce nevoia de umezire repetată, implicând fenomenul de evaporare al apei.

11. Pentru protejarea noului chit și pentru a reduce necesitatea întreținerii și reparațiilor ulterioare, sigilați-l cu un sigilant transparent pe bază de silicon.

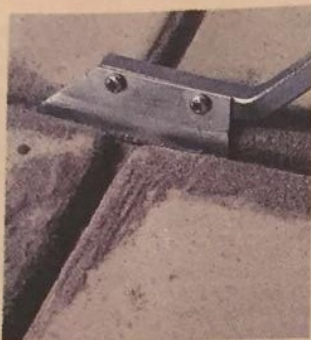
Sfat util: De îndată ce chitul de rosturi este curățat (sau înlocuit) și s-a uscat perfect, rezervați-vă timp pentru sigilarea lui, ceea ce va reduce semnificativ nevoia de curățare viitoare a sa.

Îndepărtarea chitului vechi din rosturi

Puteți îndepărta chitul vechi cu ajutorul unei dălțițe înguste prin mișcări repetate de lovire, sau cu un instrument electric special conceput pentru această acțiune. (Vezi pg. 103 carte). Mai există, însă, alte două metode la care puteți apela. Puteți, pur și simplu, efectua mai multe găuri în stratul de chit cu bormașina prevăzută cu un șpiral de zidărie, sau puteți tăia efectiv chitul cu un mic fierăstrău de chit dotat cu mâner (o răzuitoare) cu care efectuați mișcări repetate de „dute-vino”.

Fierăstrăul mic pentru chit prezintă în set două tipuri de lame – una abrazivă și alta zimțată.

Șpiralul de zidărie cu capăt lat din carbunard poate străpunge chitul cu ușurință.

Înlocuirea plăcilor ceramice sparte

Puteți sparge o placă ceramică crăpată în mai multe bucăți mici, care sunt, astfel, mai ușor de îndepărtat. Dar dacă placa ceramică afectată este solid interconectată la plăcile înconjurătoare printr-un chit de rosturi rezistent, vibrațiile produse de o daltă lovită cu ciocanul, pot afecta serios și aceste plăci de aspect normal. O bună inițiativă este aceea de a îndepărta, mai întâi, chitul aplicat de jur împrejurul plăcii crăpate.

Scoaterea plăcilor ceramice

O cale de a ne atinge scopul este să utilizăm un instrument manual asupra căruia să exercităm o forță minimă, și care să acționeze prin mecanism de pârghie în loc de percutare cu un ciocan. De exemplu, atunci când avem o placă ceramică parțial desprinsă de perete, putem scobi într-o zonă a chitului care o înconjoară, atât cât să ne permită insinuarea vârfului unei șurubelnițe cu cap plat până în zona plăcii care încă mai aderă la substrat. Dacă avem de-a face cu o placă crăpată dar încă bine lipită, efectuați o serie de găuri coliniare, pe suprafața sa, cu un burghiu. Cu câteva lovituri, placa ceramică se va sparge pe traiectul acestei linii alcătuită din înșuruirea găurilor. Astfel, marginile sunt puse în evidență, insinuându-se sub ele o pârghie plată și apoi efectuând o mișcare de ridicare ce va duce la desprinderea celor două bucăți principale de placă.

Dacă placa este greu de găurit (chiar și șpiralele noi de zidărie tind să derapeze atunci când vin în contact cu suprafețele glazurate) efectuați o serie de găuri mici în chitul de rosturi solid ce mărginește placa respectivă. Șpilul este să mențineți șpiralul centrat pe suprafața rostului și perpendicular pe aceasta atunci când este pus în rotație. Astfel, veți evita ciobirea accidentală a marginilor plăcilor care delimitează rostul. Aceste găuri ușurează munca de îndepărtare a chitului, punând în evidență marginile libere ale plăcii ceramice. Dacă chitul este deja alterat și aproape desprins din cavitatea rostului, îndepărtați-l în totalitate cu un fierăstrău mic pentru chit sau cu un cuțit, prin mișcări repetate de translație. Apoi, utilizați o șurubelniță îngustă cu care scobiți minuțios pe toată adâncimea rostului, astfel încât să puteți pătrunde sub placă. Având întreg chitul îndepărtat, placa crăpată este desprinsă cu ușurință cu ajutorul unei pârghii introduse sub ea, pe o distanță variabilă, de genul unei dălțițe plate înguste sau al extremității unei șurubelnițe. O altă modalitate ar fi să utilizați fie un instrument electric rotativ cu o extremitate activă adecvată îndepărtării chitului, fie un mic fierăstrău pentru chit, pentru a îndepărta chitul din rosturi. Mașinile electrice rotative prezintă în set o varietate de șpirale, din punctul de vedere al dimensiunilor și formelor, cu care puteți efectua îndepărtarea

chitului vechi din rosturi. Aceste mașini sunt dotate și cu atașamente la mandrină menite să mențină poziția centrată a șpiralului pe tot parcursul funcționării în rotație. Puteți ajusta lungimea frezei în funcție de scopul urmărit – o lungime mai mare pentru a îndepărta chitul pe toată adâncimea rostului (necesară pentru desprinderea ulterioară a plăcilor ceramice adiacente) sau o lungime mai mică pentru a îndepărta numai un strat superficial de chit, urmând o rechituire cu material nou preparat în consistență smântânoasă.

Înlocuirea efectivă a plăcii ceramice afectate

La nivelul pardoseliilor, utilizați o daltă de tâmplărie pentru a îndepărta orice urmă proeminentă de vechi adeziv. Nu este nevoie să răzuți chiar tot adezivul vechi, însă trebuie să asigurați spațiul necesar montării pe un pat de adeziv a noii plăci astfel încât suprafața sa să nu depășească nivelul impus de restul plăcilor ceramice mai vechi. În caz contrar, placa de înlocuire nu va putea fi corect așezată pe poziție, consecința fiind fie o adeziune precară, fie supradenivelarea sa. Plăcile ceramice montate direct pe panouri de gips-carton nu pot fi îndepărtate fără a desprind bucăți importante din foia superficială de carton a plăcii de rigips și chiar mici fragmente din miezul de ipsos. (Înainte de a efectua reparația zonei afectate din panoul de gips-carton, asigurați-vă că ați îndepărtat prin tăiere cu cutterul toate fragmentele parțial desprinse care atârnă).

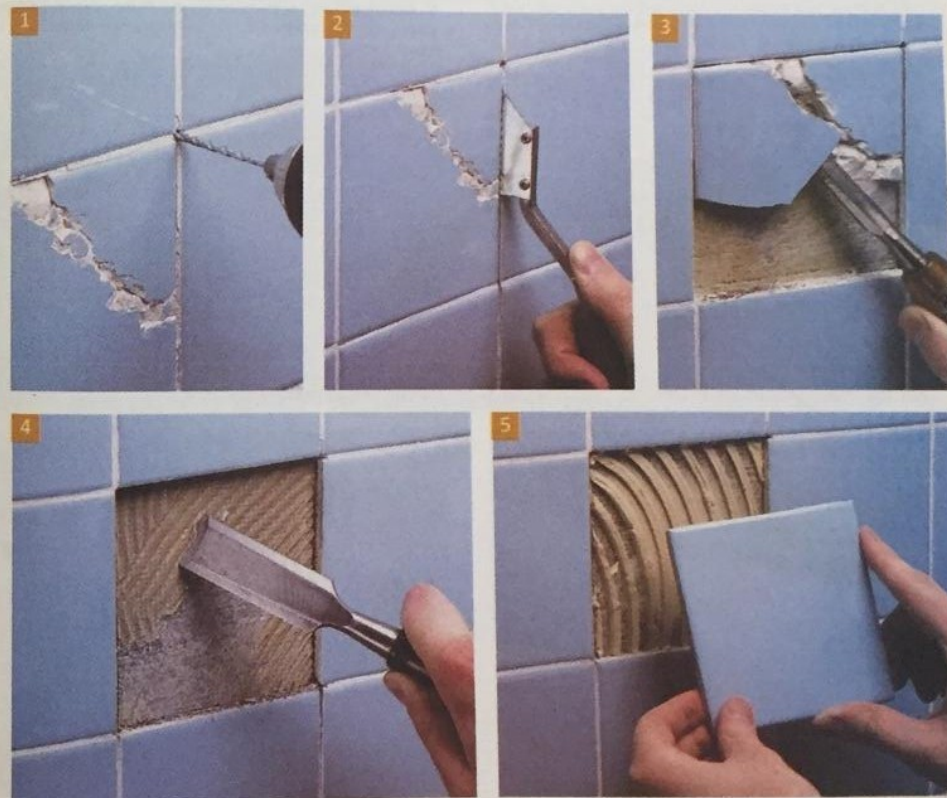
Lacunele adânci create prin desprinderea unor fragmente de gips de grosime mai mare, se pot repara cu SuperRigips de consistență smântânoasă aplicat cu șpaclul sau, deasupra lor, placa ceramică va fi aplicată pe un pat mai gros de adeziv pentru a compensa pierderea de material în structura substratului. În cazul celei de a doua variante, riscul ar fi să presați prea puternic placa pe poziție, ea înfundându-se în zona lacunară eliberată prin refuzarea adezivului prin dreptul marginilor plăcii ceramice. Rezultă o subdenivelare a plăcii nou-montată, materializată prin imposibilitatea chituirii rosturilor marginale. Acest tip de accident poate fi evitat prin presarea mai judicioasă a plăcii ceramice pe poziție, până în momentul în care suprafața sa va ajunge la același nivel cu al celorlalte plăci mai vechi. Placa va fi mai apoi menținută strict în această poziție prin benzi de hârtie autoadezivă care o vor fixa de suprafețele plăcilor ceramice adiacente. Aplicarea noii plăci ceramice pe patul său de adeziv va combina o ușoară acțiune de presare cu mișcări ușoare de translație în toate direcțiile, urmate de aducerea plăcii în poziție centrată pentru a obține, de jur împrejur, rosturi cu aceeași lățime. A doua zi, după uscarea adezivului, finalizați reparația printr-o chituire a rosturilor adiacente plăcii înlocuite.

Înlocuirea plăcilor ceramice sparte

1. Efectuați găuri în dreptul fiecărui colț al plăcii ceramice sparte, cu bormașina prevăzută cu șpiral pentru zidărie. Astfel veți izola placa și veți preveni afectarea accidentală a celorlalte plăci adiacente.
2. Tăiați chitul de-a lungul unei margini a plăcii cu un fierăstrău special, scoțând apoi tot chitul din profunzimea acestui rost.
3. Chitul, odată îndepărtat, va fi ușor să scoateți bucata mai mică de placă crăpată. Ulterior, cu ajutorul unei dălțițe care va acționa ca o pârghie, veți îndepărta prin ridicare și cea de a doua bucată de placă.
4. Pregătiți substratul prin răzuirea nervurilor de adeziv vechi care ar împiedica, astfel, așezarea noii plăci ceramice într-o poziție corectă.

5. După realizarea nivelării substratului, aplicați adezivul cu latura mai mică a unei gletiere zimțate și apoi fixați placa pe poziție. Trebuie să aplicați un strat de adeziv și pe dosul plăcii ceramice pe care o montați. Dacă în loc de o placă de ceramică avem de înlocuit un obiect ceramic (o savonieră ceramică sau un suport ceramic pentru hârtia igienică), după așezarea sa centrată pe poziție, solidarizați obiectul, până în momentul prizei adezivului, la restul câmpului de plăci ceramice folosind benzi de hârtie autoadezive aplicate în toate direcțiile.

Sfat util: Pentru a evita lezarea plăcilor ceramice vecine în cursul procesului de înlocuire a unei plăci afectate, izolați placa prin tăierea și, apoi, îndepărtarea chitului din rosturile ce înconjoară placa respectivă.

Înlocuirea plăcilor ceramice fisurate

1. Izolați placa ceramică fisurată efectuând cu bormașina găuri, de-a lungul rosturilor ce o delimitează. Va fi utilizat un spiral cu diametrul mai mic decât lățimea rostului, pentru ca găurile să fie localizate strict în chitul de rosturi fără a atinge marginile plăcilor adiacente. Scrijelii suprafața chitului cu un cutter.

2. Îndepărtați apoi chitul, până în profunzimea rosturilor, cu ajutorul vârfului unei șurubelnițe plate, începând dintr-un colț al plăcii și continuând de-a lungul rosturilor.

3. Primul gest al operațiunii de secționare a plăcii la limita joncțiunii sale cu un accesoriu (cădiță de duș, cadă de baie) fixat pe suprafața câmpului de plăci ceramice, este de a scrijeli suprafața glazurată pe linia de tăiere cu un disc diamantat montat pe un instrument electric rotativ sau cu un instrument de tăiat sticlă.

4. Când chitul a fost îndepărtat și linia de secționare a plăcii afectate a fost trasată prin scrijelire, introduceți o dălțiță subțire sau partea metalică a unei șurubelnițe sub placă și, prin ridicare, determinați spargerea controlată a suprafeței de placă expusă (care nu este acoperită de către accesoriu). Curățați substratul de urmele vechi de adeziv.

5. Așezați o placă ceramică nouă, identică cu cele existente pe podea, pe suprafața plăcii situată imediat lângă placa

alăturată, pe același rând, și trasați pe suprafața ei cu ajutorul unui compas, conturul accesoriului cu care va interfera în momentul montajului. În locul compasului puteți folosi o joă de contur.

6. Pentru a realiza tăierea extrem de netă a noii plăci după conturul trasat anterior, utilizați un ferăstrău cu apă. Dacă nu dispuneți de un asemenea instrument, utilizați un dispozitiv manual de tăiat plăcile ceramice dotat cu manetă pentru plesnire și un clește special pentru finisarea marginilor rezultate în urma tăierii.

7. Pe suprafața curățată în prealabil de vechiul strat de adeziv și de alte particule rezultate în urma îndepărtării plăcii ceramice afectate, aplicați un pat de adeziv format din nervuri paralele și deasupra așezați noua placă ajustată printr-o ușoară presare.

8. Pentru a sigila joncțiunea dintre accesoriul de baie și noua bucată de placă ajustată și montată, utilizați un strat subțire de silicon sau de masă de etanșare (mastic) flexibilă. Spațiile dintre noua placă și plăcile mai vechi adiacente vor fi umplute cu chit de rosturi pentru plăci ceramice.

Sfat util: Pentru a marca o suprafață glazurată de placă ceramică, folosiți un creion de machiaj. Creionul obișnuit nu va inscripționa nimic, iar carioca se șterge cu ușurință.

Repararea plăcilor de faianță fisurate

Plăcile ceramice crăpate localizate în centrul unui perete acoperit cu faianță sunt destul de ușor de înlocuit. Această sarcină, devine, însă, mai dificilă atunci când placa respectivă este dispusă parțial în spatele unui mobilier de bucătărie, în spatele piciorului unui lavoar, în spatele rezervorului WC pe perete, sau în spatele altui accesoriu pe care nu puteți sau nu vreți să îl dați la o parte. Înlocuirea de plăci ceramice sparte deține micile ei secrete. Există posibilitatea de a efectua repararea plăcii sparte situată parțial în spatele unor accesorii fixe, fără a muta accesoriul respectiv, și fără ca aspectul final să fie diferit de cel pe care l-ați fi obținut în urma înlocuirii întregii plăci ceramice afectate. Începeți prin a îndepărta tot chitul de rosturi din jurul plăcii crăpate. Apoi scrijelii și tăiați cu atenție pe linia de demarcație între marginea exterioră a accesoriului și placa de faianță afectată. Îndepărtați toată placa afectată ce nu se găsește în spatele accesoriului. Următorul pas este acela de a marca și, mai apoi, de a tăia pe direcția marcajului noua placă ceramică de înlocuire, astfel încât forma obținută să se potrivească perfect în spațiul disponibil. Marcajul va fi obținut prin transferarea conturului accesoriului cu ajutorul unui compas sau a unei joje de contur. Tăierea plăcii pe linia marcată în prealabil se va efectua cu un ferăstrău cu apă sau cu o mașină manuală de tăiat plăcile ceramice și un clește special pentru realizarea unui contur mai atipic. Răzuți urmele vechi de adeziv de pe zona respectivă de perete, aplicați un pat de adeziv sub formă de nervuri și fixați noua placă ceramică ajustată prin tăiere. Deoarece montajul se realizează în plan vertical, pentru a evita alunecarea plăcii de faianță nou montată până în momentul în care adezivul face priză, trebuie să o fixați provizoriu de plăcile de deasupra cu ajutorul unor benzii autoadezive de hârtie. A doua zi puteți efectua chituiră rosturilor dintre noua placă și plăcile adiacente, iar spațiul dintre bucata nouă de placă și marginea accesoriului va fi umplut cu silicon sau cu un mastic flexibil.

În locurile unde marginile accesoriilor vin în contact cu plăcile de faianță, trebuie să aplicați un strat de silicon sau altă masă de etanșare care rămâne flexibilă și după priză, pentru a evita infiltrarea apei.

glosar

Adezivi în strat subțire Orice tip de adeziv organic pe bază de ciment aplicat în strat subțire (sub 1,5 cm grosime) pentru a fixa definitiv plăcile ceramice.

Amorsă Soluție lichidă care împiedică substratul (tencuiala, panoul de gips-carton etc.) să sustragă umiditatea din stratul de adeziv cu care sunt fixate plăcile ceramice.

Benzi de umplere Benzi înguste din lemn atașate unei suprafețe pentru a oferi substratul de fixare cu ajutorul șuruburilor sau al cuielor pentru panouri.

Biscuit Masca ceramică din care sunt fabricate plăcile de gresie și faianță prin sinterizare

Camele treptelor Benzi de aluminiu prevăzute cu inserții de vinilin, montate de-a lungul marginii anterioare a treptelor pentru a preveni alunecarea persoanelor care le tranzitează.

Caneluri Scobituri la nivelul marginilor unor plăci ceramice care contribuie la menținerea constantă pe parcursul montajului a lățimii rosturilor, atât pe orizontală cât și pe verticală.

Cămin Suprafață orizontală rezistentă la temperaturi înalte situată în fața unui șemineu; poate fi realizată la același nivel cu restul pardoselii sau ușor înălțată.

Chit de rosturi Material de umplere a spațiilor dintre plăcile ceramice adiacente montate pe pereți sau podele. Este de două tipuri: cu sau fără adaos de nisip în compoziție.

Clește pentru ajustarea plăcilor ceramice Clește special utilizat pentru decuparea neregulată a plăcilor ceramice a căror montare interferează cu obstacole de genul țevilor, bateriilor etc.

Contratrepte Fețele verticale ale scârilor, perpendiculare pe trepte.

Daltă de zidărie Daltă metalică robustă cu muchia neascuțită utilizată în special pentru cioclirea sau spargerea cărămidilor, pietrei, betonului, plăcilor ceramice și a altor materiale de construcție folosite la zidărie.

Distanțiere Cruciuile de plastic de grosime standardizată, utilizate la montarea plăcilor ceramice cu scopul de a menține constantă lățimea rosturilor.

Dreptar din lemn Bucată de scândură perfect dreaptă, lungă și cu grosime redusă pe suprafața căreia se marchează lățimea plăcilor ceramice și a rosturilor dintre plăcile alăturate.

Firul cu plumb Fir lung prevăzut cu o mică greutate de plumb la unul din capete, utilizat pentru a determina nivelul în plan vertical.

Gletieră cauciucată Gletieră cu fața cauciucată, folosită la chituirea rosturilor.

Golfuleț Piesă ceramică de dimensiuni și formă speciale care realizează trecerea într-o manieră foarte estetică între doi

pereti adiacenți placați cu faianță sau între un perete placat cu faianță și pardoseală

Instrument pentru tăierea sticlei Instrument metalic de forma unui stivu prevăzut la unul din capete cu o roțiță tăietoare capabilă să scrijelească profund suprafața unui geam de sticlă sau a unei plăci ceramice glazurate, trasând astfel linia de ghidaj al tăierii.

Înălțător de blat Zona de perete placată ceramic situată în spatele unui blat de mobilier, unei chiuvete montată pe o mască sau în spatele unei plite de aragaz încastrate în blatul mobilierului de bucătărie.

Însemnare (a unei plăci ceramice) Scrijelirea (crestarea) unei linii pe suprafața unei plăci ceramice smălțuite (glazurate), anterior tăierii. Printr-o presiune bruscă, placa va fi crăpată exact pe linia scrijelită în prealabil.

Linii de lucru orizontale Linii orizontale de nivel care servesc drept ghid pentru rândurile orizontale de plăci ceramice montate pe pereți sau pe alte suprafețe verticale.

Linii de lucru verticale Linii verticale trasate pe suprafața peretelui, cu ajutorul firului cu plumb, care vor ghida montarea plăcilor de faianță.

Mastic Termenul utilizat frecvent pentru adezivii organici

Mașina de tăiat plăcile ceramice Instrument manipulat manual utilizat pentru efectuarea de tăieturi precise ale plăcilor ceramice.

Material de etanșare a îmbinărilor Material de tip mastic, flexibil, inserat între două zone de perete sau pardoseală constituite sau acoperite cu tipuri distincte de material (beton și lemn, de exemplu). Flexibilitatea sa este compatibilă cu gradientul de variație volumetrică între cele două suprafețe care vin în contact.

Membrană impermeabilă membrană de polietilenă (de obicei cu 4 mm grosime) sau de bitum instalată împotriva penetrării umidității extrinseci sau intrinseci (condens). Se mai numește și barieră de vapori.

Mortar cu aplicare uscată Mortar-adeziv pe bază de ciment, care nu necesită umezire periodică pe tot parcursul procesului de priză.

Mortar în strat gros Strat gros de mortar (peste 12 mm) utilizat pentru nivelarea unui perete în vederea plăcii ceramice ulterioare.

Panou din material pe bază din ciment Panou din ciment armat cu fibră de sticlă; utilizat ca substrat (suport) pentru plăcile ceramice. Se mai numesc și CBU-uri.

Pătura de adeziv Un strat subțire de adeziv aplicat deasupra substratului.

Pene de fixare Pise din lemn, subțiri în

formă de ic, care se inseră forțat în spațiile dintre elemente ale cadrului peretelui, pentru a împiedica mobilizarea lor sau pentru a corecta o eventuală încovoieră nedorită.

Pene Scoabe din lemn introduse forțat în spațiile dintre două componente din lemn ce trebuie imobilizate

Piatră carborundum Piatră tip gresie brută din silicon-carborund utilizată la tăierea plăcilor ceramice, marginile rezultând foarte netede. Se mai numește Crystolon sau piatră de India.

Piesă ceramică tip „nas de taur” Piesă ceramică specială cu margine rotunjită, utilizată la nivelul colțurilor exterioare rezultate din unirea a doi pereți.

Piese ceramice speciale Piese ceramice de formă specială utilizate la placarea colțurilor interioare și exterioare și a mușchilor.

Porozitate Referitor la plăcile ceramice, semnifică cantitatea de apă pe care o va absorbi masa ceramică.

Proptele pentru planșeu Suporturi transversale fixate între grinzile de lemn, perpendicular pe acestea, cu rolul de rigidizare a podelei.

Rând de plăci ceramice Montaj aliniat orizontal, la nivel, al plăcilor ceramice de la o extremitate la cealaltă a peretelui.

Rosturi de control Șanțuri executate prin tăiere în șapă (placa) de beton cu scopul de a limita fisurarea ei; fisurile se produc în special de-a lungul îmbinărilor și mult mai rar în alte zone ale șapei (plăcii).

Sigilant Strat protector aplicat pe suprafața plăcilor ceramice neglazurate și a rosturilor dintre ele. Se aplică cu trafaletul în stare lichidă, transformându-se ulterior într-o peliculă protectoare.

Structură de susținere a plăcilor ceramice Panouri netede de furnir sau din material pe bază de ciment utilizate ca bază pentru aplicarea cu adeziv a plăcilor de gresie sau faianță.

Substrat Suprafața pe care se montează, cu ajutorul adezivului, plăcile de gresie sau faianță.

Timp de lucru Timpul în care putem aplica patul de adeziv pe suprafața de lucru și pe fața posterioară a plăcilor ceramice fără a exista riscul de începere a procesului de priză. Reprezintă intervalul de timp în care plăcile ceramice montate vor dezvolta o adeziune optimă de substrat.

Timp de priză Timpul necesar betonului, mortarului de tencuie, mortarului-adeziv sau a chitului de rosturi pentru a atinge duritatea maximă.

Trepte Suprafețele orizontale ale unei scări

Ūntire Operațiunea de aplicare cu mistria a adezivului pe fața posterioară a plăcilor ceramice.

index

Absorbția apei, 8
Accesorii, 79-83
Adezivi pe bază de mastic organic, 22
Adezivi, 17, 21-22, 61, 85
Ajustarea marginii blatului în contact cu un perete strămb, 68

Bară de susținere, 88, 89
Băi, plăci ceramice în, 47
Beton
placă preexistentă de, 96-99
placarea ceramică deasupra, 36
Planșeu din beton, pregătire, 37
Blat de mobilier, 62-72
Burete abraziv, 19

Căciulițe ceramice în formă de V, 10
Căminul șemineului, 91, 92
Căzi de baie, 78-79
Ceramică majolica, 7
Cerulea, 102
Cheia franceză, 13
Chit de rost, 10, 22-23, 45
aplicare, 44
curățare a vechiului chit, 102
influență asupra designului exercitată de, 26
îndepărtarea vechiului chit, 103, 106
sigilare, 22, 102
tipuri de, 23
Instrumente de chituire, 19
Chit de rosturi pe bază de ciment Portland și latex, 23
Chit de rosturi pe bază de ciment Portland, 22
Chit pentru aplicare uscată, 23
Chituri de rosturi pe bază de ciment, 22
Chituri epoxidice, 23
Ciocan, 13
Clești pentru decuparea plăcilor ceramice, 16
Colțuri exterioare, reparații ale, 54, 55
Curățare de rutină, 101
Cutter tip golfirot, 14

Decuparea blatului de mobilier în dreptul chiuvetei, 66-67
Distanțiere, 18
Doză electrică, extindere a, 50-51
Dreptar pentru aranjarea câmpului principal de plăci ceramice, realizare, 31
Dușuri, 78-89

Ferăstrău cu apă, 14, 15
Forme, tăiere neregulată a plăcilor ceramice, 16
Genunchere de protecție, 13, 28

Gletiere, 17
Golfulețe, 10, 47

Instrument de tăiat plăcile ceramice prevăzute cu manetă, 14, 15, 61
Instrument pentru tăierea sticlei, 14
Instrumente de finisare, 19
Instrumente pentru tăiere, 14-16
Înălțător de blat, 63, 72-77
Încăperi cu suprafață diferită de cea pătrată, linii de lucru în cazul, 38
Încăperi în formă de L, linii de lucru pentru, 39
Îndepărtarea petelor, 101

Lespezi glazurate, 9

Linii de lucru, stabilire și trasare
pentru placarea blaturilor de mobilier, 68
pentru montarea gresiei, 38-39
pentru montarea plăcilor ceramice în spațiile de duș și în jurul căzilor de baie, 84
pentru montarea faianței, 58-59
Lut, 7

Marginile piscinei, 10
Mască pentru substanțe toxice volatile, 13
Mărgele, 10
Metoda de tăiere a plăcilor ceramice prin scrijelire a suprafeței și plesnire, 14
Metoda de tăiere a plăcilor ceramice, 28, 30
Metoda triunghiului 3-4-5, 28
Mobilier bucătărie, consolidare, 64
Montare de „tip zidărie” a plăcilor ceramice, 49
Montare plăci ceramice „în tablă de șah”, 49
Montare plăci ceramice pe strat gros de mortar, 7, 21
Montare plăci ceramice pe strat subțire de adeziv, 7, 21, 79
Montarea pe diagonală a plăcilor, 39, 49
Mortar 21-22
Mortare bazate pe rășini epoxidice, 12
Mortare pe bază de ciment Portland, 21
Mortare pe bază de ciment Portland și latex, 21
Mortare pentru aplicare uscată, 21

Nas de taur, 10
Necesarul de unelte și materiale, 17-18
Nivel, verificare a, 28, 29
Nivelă cu laser, 40
Nivelă, (boloboc), 28

Ochelari de protecție, 13
Ochelari de protecție, 13
Orificii, astupare estetică, în panourile de gips-carton, 53-54

Panou din gips-carton, 84
Panou din gips-carton, 53-54, 56-57
Panouri de plăci ceramice prechituite, 10
Panouri din material pe bază de ciment (CBU-uri), 20
Panouri din material pe bază de ciment, 84
Panouri prefabricate, instalare, 80-81
Pereți în vinclu, verificare, 28
Pereți, 9, 46-61
Perpendicularitate pereți adiacenți, evaluare, 28, 29
Piese ceramice speciale, rotunjite, 10
Pistol pentru tubul cu silicon, 19
Placare ceramică în locuri deosebite, 90-91
Placarea marginii anterioare a blatului de mobilier, 63
Plăci ceramice cu model antic 9
Plăci ceramice glazurate, 8, 9
Plăci ceramice individuale, 10
Plăci ceramice mozaicate, 7, 9
Plăci ceramice neglazurate; sigilare, 102
Plăci ceramice orizontale, 9
Plăci ceramice parțial ajustate prin tăiere, 42, 43
Plăci ceramice parțiale ajustate prin tăiere, manual, 9
Plăci ceramice plane, montare, 41
Plăci ceramice porțelante, 7
Plăci ceramice proase, 8
Plăci ceramice tip frescă, 9
Plăci ceramice, 7, 8, 9
model antic, 9
caracteristici ale, 8
culori ale, 25, 27

ajustare prin tăiere a, 47, 61
montare pe pat de adeziv a, 18
finisare a, 26
ardere a, 7, 8
pentru pardoseli, 9
glazurare (smălțuire), 7, 8
picată manual, 9
istoric al, 7
impermeabile, 8
neregulate, 30
moderne, 7
mozaicate, 9
nevitrtoase, 8
tipar al, 26, 30
porozitate a, 8
îndepărtare, 107-109
alegere a, 8-9
înlocuire a, 106
forme ale, 10, 11, 25, 30
dimensiuni ale, 10, 11, 25
piatră naturală, 7
textură a, 25
borduri și tipuri speciale de, 10
vitrtoase, 8
pentru placarea peretilor, 9
rezistență a, 7
Cutia cu cretă pentru marcaje, 13

Plăci cu model bizantin, 7
Plăci de gresie, 9, 24-25
Plăci tip pervaz de fereastră, 10
Plăci ceramice model Art Deco, 9
Plăcile ceramice din jurul căzii de baie, 103, 104-105
Plăci ceramice lipite din fabricație pe o folie, 10
Plinte, 10
Plinte, îndepărtare a, 52
Praguri de trecere, 44
Praguri, 10
Probleme cauzate de apa dură, 101
Proiect de montaj al plăcilor efectuat pe hârtie milimetrică, 28
Proptele pentru grinzile planșeului, 34
Propriete, a planșeului, 34

Rosturi, modelare și sigilarea chitului, 44
Ruletă de măsurare, 13
Scări, 94-95
Servicii bazate pe tehnologia CAD (design asistat de computer), 48
Sifon și țevi de scurgere, 83
Sigilanți, 23
Sigilare, 45
Siguranța la locul de muncă, 40
Spații umeze, pereți din, 51
Structura de rezistență a planșeului, consolidare, 33, 34
Substratul plăcilor ceramice, 34-35
Suport pentru șăpun, 88, 89

Șapă de mortar pe bază de ciment, execuție, 83
Șei, 44
Șeminee, 91-93

Tencuială afectată, preparare mortar și reparare, 54

Umiditate, verificare a, 36
Unelte pentru aplicarea și modelarea chitului de rosturi, 19
Unelte pentru proiectarea și organizarea montajului de plăci ceramice, 13
Unelte, 13-19